

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

CHRISTINA LAUREN

NEW YORK TIMES

BESTSELLING

AUTHOR

Love

and
Other

Words

&dv&nce ödülü

Aşk

&nd

Diğer kelimeler

“*Loue ve Diğer Sözler* bir zafer, tek satırlık çizilmiş karakterler için o kadar derinden hissetmenize neden olan türden bir kitap, neredeyse onların kurgusal olduklarını unutuyorsunuz. Macy ve Elliot'ın talihsiz ilişkisinin dokusunda dokunan kalp kırıklığı, neşe, kimya ve karizma sizi alıp götürecektir. Geçmişle bugünü ustalıkla iç içe geçiren hikaye ilerledikçe, gülecek, ağlayacak ve her şeye rağmen Macy ve Elliot'ın birbirlerine geri dönmeleri için destek olacaksınız. Baştan sona gerçek bir keyif.”

—Kristin Harmel, uluslararası çok satan kitapların yazarı

Okumanın Tatlılığı

“Christina Lauren, ergenliğin kasırga dolaysızlığını ve yetişkinliğin karmaşık seçimlerini çağrıştıracak yürek burkan ve umut dolu bir dille yeni bir tatlı nokta buldu. *Loue ve Diğer Sözler* en sevdiğiniz kelimenin SEVGİ olduğunu söylemenizi sağlayacak duygusal bir hikayede geçmiş ve bugünü bir araya getiriyor.”

—Amy E. Reichert, yazarı *Tesadüf*

Hindistan cevizli Kek

Christin&L&uren romanlarına ödül

"Komik ve yürek burkan sırayla, bu son derece eğlenceli bir yavaş yanma."

—*Washington post* Açık *Seninle Çıkmak / Senden Nefret*
Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranney.org>

Etmek(A

2017 seçiminin En İyi Romantizmi)

"Keyifli."

—İnsanlar Açıkoda arkadaşları

"Harika bir şekilde ürkütücü gerçekliğiyle tutkulu ve buruk bir aşk hikayesi. . . Lauren, ağır bir konuyu hem gaddarlık hem de şefkatle başarıyla ele alıyor."

—Kitap listesi AçıkOtoboyografi

"Christina Lauren modern flörtü komik bir şekilde tasvir ediyor."

—Bize Haftalık AçıkSeninle Çıkmak / Senden Nefret Etmek

"Genç, modern aşkın açlığını, heyecanını ve şüphesini mükemmel bir şekilde yakalıyor."

—?irkus Reuiews Açikkötü seksi yalancı

Christina Lauren'in kitabın sahip olmak A yer ile ilgili onur Açık kitaplığım."

—Sarah J. Maas, çok satan yazarcam taht

"Gerçekten yirmi birinci yüzyıl için bir romans. [Seninle Çıkmak / Senden Nefret Etmek] kız gücüyle gelişen okuyucular için akıllı, seksi bir aşk hikayesi.

—?irkus Reuiews (yıldızlı inceleme)

"Lauren, karakteristik cazibesini hikayeye taşıyor. Holland'ın hikayesi karşılıksız bir aşktan daha fazlasıdır; kendinden beklentiler, sorunlu arkadaşlıklar, alışılmadık aile ve aşkın garip gücü hakkında."

—Kitap listesi Açıkoda arkadaşları

"Bizim gözümüzde, Christina Lauren yanlış yapamaz."

—kitapsever

"Mükemmel bir yaz okuması."

—özAçıktatlı pis çocuk

**Thank you for downloading this Simon
& Schuster ebook.**

Get a FREE ebook when you join our mailing list. Plus, get updates
on new releases, deals, recommended reads, and more from Simon

&

Schuster. Click below to sign up and see terms and conditions.

**CLICK HERE TO SIGN
UP**

Already a subscriber? Provide your email again so we can register
this ebook and send you more of what you like to read. You will
continue to receive exclusive offers in your inbox.

BEN ve

D

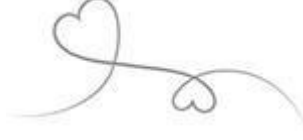
diğerord

CH RI STIOLAUREN

ga ilery boo s
yeni york Londra toronto sidney yeni deldır-dirBen

*Ror Erin ve Marcia,
ve ormandaki derenin yanındaki ev.*

prolog

Mbabam annemden çok daha uzundu - *yanipay*. O 1,80 boyundaydı ve annem 1,8 metrenin biraz üzerindeydi. Danimarka iri ve Brezilya minyonu. Tanıştıklarında tek kelime konuşmadı İngilizce. Ama o öldüğünde, ben on yaşındayken neredeyse kendi dillerini yaratmış gibiydiler.

İşten eve geldiğinde ona nasıl sarılacağını hatırlıyorum. Kollarını onun omuzlarına dolayacak, vücudu onunkinin üzerine kıvrılırken yüzünü saçlarının arasına bastıracaktı. Kolları, en tatlı gizli cümleyi parantez içine alan bir parantez haline geldi.

Bu şekilde dokunduklarında arka planda kaybolurdum, sanki kutsal bir şeye tanık oluyormuşum gibi hissederdim.

Aşkın her şeyi tüketmekten başka bir şey olabileceği hiç aklıma gelmemişti. Çocukken bile, asla daha azını istemediğimi biliyordum.

Ama sonra bir habis hücre kümesi olarak başlayan şey annemi öldürdü ve ben bunların hiçbirini bir daha asla istemedim. Onu kaybettiğimde, hala sahip olduğum ve asla veremeyeceğim tüm aşkta boğuluyormuşum gibi hissettim. İçimi doldurdu, gazyağına bulanmış bir bez gibi boğdu, gözyaşlarıyla, çığlıklarla ve zonklayan ağır bir sessizlikle döküldü. Ve bir şekilde, ne kadar canım yansa da bunun babam için daha da kötü olduğunu biliyordum.

Annemden sonra bir daha asla aşık olmayacağını hep biliyordum. Bu şekilde, babamı anlamak her zaman kolaydı. Açık sözlü ve sessizdi: sessizce yürüdü, sessizce konuştu; öfkesi bile sessizdi. Patlayan onun aşkıydı. Onun aşkı

kükreyen, gürültülü bir feryat. Ve annemi güneşin gücüyle sevdikten ve kanser onu hafif bir nefesle öldürdükten sonra, hayatının geri kalanında sesinin kısılacağını ve başka bir kadını onun istediği gibi istemeyeceğini düşündüm.

Annem ölmeden önce, babam beni yetişkinliğe geçerken hatırlamasını istediği şeylerin bir listesini bıraktı:

1. Onu oyuncaklarla şımartmayın; onu kitaplarla şımartın.
2. Ona onu sevdiğini söyle. Kızların kelimelere ihtiyacı var.
3. O sustuğunda, sen konuşursun.
4. Macy'ye haftada on dolar ver. İki tane kurtarmasını sağla.
Ona paranın değerini öğret.
5. On altı yaşına gelene kadar sokağa çıkma yasağı saat on olmalı, istisnasız.

Liste 150'lerin derinliklerine kadar uzayıp gitti. Ona güvenmeyecek kadar değildi; o gittikten sonra bile onun etkisini hissetmemi istedi. Babam kitabı sık sık yeniden okur, kurşun kalemle notlar alır, bazı noktaların altını çizer, hiçbir kilometre taşını kaçırmadığından veya bir şeyleri yanlış anlamadığından emin olurmuş. Büyüdükçe, liste bir tür İncil haline geldi. Mutlaka bir kural kitabı değil, daha çok babamla mücadele ettiğimiz tüm bu şeylerin normal olduğuna dair bir güvence.

Özellikle bir kural babam için büyük önem taşıyordu.

25. Macy okuldan sonra cümle kuramayacak kadar yorgun görüldüğünde, onu hayatının stresinden uzaklaştırın. Biraz nefes almasına izin veren kolay ve yakın bir hafta sonu kaçamağı bulun.

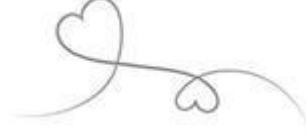
Ve annem muhtemelen bizim gerçekten böyle olmamızı asla amaçlamasa *dasatın almak* Bir hafta sonu evinde babam - gerçek bir tip - San Francisco'nun kuzeyindeki tüm küçük kasabaları kurtardı, planladı ve araştırdı, sığınağımıza yatırım yapması gerekeceği güne hazırlanıyordu.

Annem öldükten sonraki ilk birkaç yılda, buz mavisi gözleri her nasılsa hem yumuşak hem de araştırmacı bir şekilde beni izledi. Uzun cevaplar gerektiren veya en azından "evet", "hayır" veya "Umurumda değil" den daha uzun sorular sorardı. Bu ayrıntılı sorulardan birini boş bir iniltiyle ilk kez yanıtladığımda, yüzme pratiğinden ve ev ödevlerinden çok yorgun ve ısrarla dramatik arkadaşlarla uğraşmanın sıkıcı sıkıcılığıyla, babam bir emlakçıyı aradı ve bizden Healdsburg, California'daki mükemmel hafta sonu evimizi talep etti.

Bunu ilk kez açık bir evde gördük, bize geniş bir gülümsemeyle ve büyük şehir San Francisco temsilcimize küçük, yargılayıcı bir bakışla bakmamıza izin veren yerel Emlakçı tarafından gösterildi. Dört yatak odalı, ahşap kiremitli ve keskin açılı bir kabindi, kronik olarak nemli ve potansiyel olarak küflü, ormanın gölgesine ve penceresinin dışında sürekli olarak fışkıran bir derenin yanına sıkışmıştı. İhtiyacımız olandan daha büyüktü, koruyabileceğimizden daha fazla araziye sahipti ve o zamanlar ne babam ne de ben evdeki en önemli odanın geniş dolabımda benim için yapacağı kütüphane olacağını fark edemezdik.

Babam, tüm dünyanın, Elliot Lewis Petropoulos adlı sıska bir ineğin avucunda, yan komşum olacağını da bilemezdi.

Şimdi

Salı, Ekim

BEN San Francisco'daki dairemde Berkeley'e düz bir çizgi çekseydiniz, sadece on buçuk mil olurdu, ama en iyi işe gidip gelme penceresinde bile araba olmadan bir saatten fazla sürer.

"Bu sabah altıda bir otobüse bindim," diyorum. "İki BART hattı ve başka bir otobüs." Saatime bakıyorum. "Yedi otuz. Fena değil."

Sabrina üst dudağına bulaşan süt köpüğünü siliyor. Arabalardan kaçındığımı anladığı kadarıyla, kendine saygı duyan diğer Bay Area sakinleri gibi, onun içinde bir yanının onu geçip gitmem ve bir Prius veya Subaru almam gerektiğini düşündüğünü biliyorum. "Kimsenin sana bir aziz olmadığını söylemesine izin verme."

"Ben gerçekten. Balonumu terk etmemi sağladın." Ama gülümseyerek söylüyorum ve kucağımdaki minik kızına bakıyorum. Prenses Vivienne'i şimdiye kadar sadece iki kez gördüm ve boyu iki katına çıkmış gibi görünüyor. "İyi bir şeysenbuna değer."

Her gün bebekleri kucağıma alıyorum ama hiç böyle hissettirmiyor. Sabrina ve ben Tufts'ta karşılıklı bir yatakhane de yaşıyorduk. Ardından, ilgili yüksek lisans programlarımız sırasında çökmekte olan bir eve yarı yükseltme yapmadan önce bir apartman işletim kampüsüne taşındık. Biraz sihirle ikimiz de kendimizi West Coast'ta, Körfez Bölgesi'nde bulduk ve şimdi

Sabrina'nın bir *Bebek*. Artık bunu yapacak kadar büyüdük - çocuk doğurmak, *üreme*- şimdiye kadarki en tuhaf duygu.

"Dün gece on birde bununla uyandım," diyor Sabrina bize sevgiyle bakarak. Gülümsemesi kenarlarda buruklaşıyor. "Ve iki. Ve dört. Ve altı . . ."

"Tamam, sen kazandın. Ama dürüst olmak gerekirse, otobüsteki çoğu insandan daha iyi kokuyor." Viv'in kafasına küçük bir öpücük kondurdum ve kahveme dikkatlice ulaşmadan önce onu kolumun kıvrımına daha güvenli bir şekilde sıkıştırdım.

Bardak elimde garip bir his uyandırıyor. Bu seramik, atılıp atılan bir kağıt ya da Sean'ın benim için her sabah ağzına kadar doldurduğu devasa paslanmaz çelik seyahat kupası değil, -yanlış değil- beni güne hazır hale getirmek için çok büyük dozda capeine gerektiğini varsayıyorum. Gerçek bir kupayla oturup bir şeyler yudumlamayalı çok uzun zaman olmuştu.

"Zaten bir anne gibi görünüyorsun," diyor Sabrina, küçük kafe masasının karşısından bizi izleyerek.

"Bütün gün bebeklerle çalışmanın faydası."

Sabrina bir an sessiz kaldı ve ben hatamı anladım. Bir numaralı temel kural: İşime asla anneler üzerinden atıfta bulunma, özellikle *deyeni*anneler Masanın diğer tarafında, kalbinin teklediğini neredeyse duyabiliyorum.

Bunu nasıl yaptığını bilmiyorum, diye fısıldadı.

Cümle şu an hayatımın tekrar eden bir korusu. UCSf'de yoğun bakım bölümünde pediatriye gitmeye karar vermiş olmam arkadaşlarımı tekrar tekrar şaşırtıyor gibi görünüyor. Kesintisiz, önemli, hassas bir kemiğimin, hasta çocukların kıvranmalarına rutin olarak tanık olmamı engellemesi gereken bir annelik freninin eksik olduğuna dair bir şüphe yakaladım.

Sabrina'ya her zamanki "Birinin buna ihtiyacı var" nakaratımı söylüyorum, sonra "Ve bunda iyiyim" diye ekliyorum.

"Eminim öylesindir."

“Şimdi pediatrik nöro?OYapamazdım," dedim ve sonra dudaklarımı dişlerimin arasına alarak daha fazlasını söylememek için kendimi fiziksel olarak tuttum.

Kapa çeneni Macy. Çılgın gevezelik ağzını kapat.

Sabrina bebeğine bakarak hafifçe başını salladı. Viv bana gülümsüyor ve heyecanla bacaklarını tekmeliyor.

"Hikayelerin hepsi üzücü değil." karnını gıdıklıyorum. "Her gün küçük mucizeler oluyor, değil mi tatlım?"

Konu değişikliği, Sabrina'dan biraz sarsıcı olacak kadar yüksek sesle çıkıyor: "Düğün planlaması nasıl gidiyor?"

Yüzümü Viv'in boynundan yayılan tatlı bebek kokusuna bastırarak inledim.

"O kadar iyi, ha?" Gülen Sabrina, sanki artık onu paylaşamayacakmış gibi kızına uzanıyor. Onu suçlayamam. Kollarımda çok sıcak ve şekillendirilebilir küçük bir bohça.

O mükemmel, tatlım, dedim sessizce, onu teslim ederek. "Ne kadar sağlam bir küçük kız."

Ve sanki yaptığım her şey bir şekilde anılarıma bağlıymış gibi.onlara- yan taraftaki gürültülü hayat, hiç sahip olmadığım dev, kaotik aile - gerçek zaman geçirdiğim işle ilgili olmayan son bebeğin nostaljisine kapıldım. Bu benim gençliğimde, zıplayan sandalyesinde uyurken bebek Alex'e baktığım bir anım.

Beynim yüzlerce görüntü arasında sıçrar: Bayan Dina, Alex'in kundaklanmış bohçasını göğsüne yaslamış olarak akşam yemeği pişiriyor. Alex'i etli, kıllı kollarında tutan Bay Nick, ona bütün bir köyün şefkatiyle bakıyordu. On altı yaşındaki George, aile koltuğunda olaysız bir şekilde bebek bezini değiştirmeye çalışıyor ve başarısız oluyor. Nick Jr., George ve Andreas'ın yeni, en sevilen kardeşlerine tepeden bakarkenki koruyucu tavrı. Ve sonra, her zaman, aklım hemen arkasındaki ya da arkasındaki Elliot'a kayıyor, sessizce ağabeylerinin hareket etmesini bekliyor.

kavga etmelerine, koşmalarına ya da ortalığı karıştırmalarına gelince, onu Alex'i almaya, ona kitap okumaya, tüm dikkatini ona vermeye bıraktı.

Canım yanıyor, hepsini çok özlüyorum ama özellikle onu. "Mace," diye sorar Sabrina. göz kırpmıyorum.

"Ne?" "Düğün?"

"Sağ." Ruh halim düşüyor; Hastanede haftada yüz saat hokkabazlık yaparken bir düğün planlama olasılığı beni asla yormaz. "Henüz üzerine gitmedik. Hala bir tarih, yer, bir . . . her şey. Sean ayrıntıları umursamıyor, sanırım bu iyi bir şey mi?"

"Tabii ki," dedi sahte bir parlaklıkla, Viv'i masada ona gizlice bakması için kaydırarak. "Ayrıca acelen ne?"

Sorusunda, ikiz düşünce çok sığ bir şekilde gömülü:*Ben senin en iyi arkadaşınım ve bu adamla sadece iki kez karşılaştım, Tanrı aşkına. Nedir-diracele?*

Ve o haklı. Acele yok. Sadece birkaç aydır birlikteyiz. Sadece Sean, on yıldan fazla bir süredir tanıştığım ve birlikte olabileceğim ve bir şekilde kendimi tutuyormuş gibi hissetmediğim ilk erkek. Rahat ve sakin biri ve altı yaşındaki kızı Phoebe ne zaman evleneceğimizi sorduğunda, içinde bir şeyleri değıştirmiş gibi göründü ve onu daha sonra kendisi sormaya itti.

"Yemin ederim," dedim ona, "ilginç bir güncellemem yok. Bekle hayır. Haftaya dışıi randevum var." Sabrina gülüyor. "Geldiğimiz nokta bu, yakın gelecekte monotonluğu kıracak senden başka tek şey bu. Çalış, uyu, tekrar et."

Sabrina bunu üç kişilik yeni ailesi hakkında özgürce konuşma daveti olarak görür ve bir başarı listesi açar: 1. gülümseme, 1. göbek gülüşü ve daha dün, isabetli bir şekilde küçük bir 1. atış ve hemen annesinin 1 parmağını kapma.

Gerçekte ne olduğu kabul edilen her normal ayrıntıyı severek dinliyorum: bir mucize. Keşke onun tüm "normal ayrıntılarını" her gün duyabilseydim. Yaptığım işi seviyorum ama sadece özlüyorum. . . konuşmak

Bugün öğlen için programım var ve muhtemelen gece yarısına kadar ünitelerde olacağım. Eve gelip birkaç saat uyuyacağım ve yarın her şeyi yeniden yapacağım. Sabrina ve Viv ile coPee'den sonra bile, günün geri kalanı bir sonraki güne karışacak ve - ünitelerde gerçekten korkunç bir şey olmadıkça - bu konuda tek bir şey hatırlamayacağım.

O konuşurken, bu dış dünyayı elimden geldiğince özümsemeye çalışıyorum. Kahve ve tost kokusunu içime çekiyorum, müşterilerin koşuşturmacasının altında gümbürdeyen müzik sesi. Sabrina bebek bezi çantasından bir emzik çıkarmak için eğildiğinde, tezgâha bakıp pembe rastalı kadına, kahve siparişi veren boynunda dövme olan daha kısa adama ve önlerinde beni keskin bir farkındalığa tokatlayan uzun erkeksi gövdeye bakıyorum.

Saçları neredeyse siyah. Kalın ve dağınık, kulaklarının üstünden düşüyor. Yakası bir yandan aşağıdan katlanmış, gömleğinin etekleri eskimiş siyah bir kot pantolondan çıkmış. Minibüsleri slip-on ve solmuş eski ekose desenli. İyi kullanılmış bir postacı çantası bir omzuna asılır ve karşı kalçaya dayanır.

Sırtı bana dönükken, Berkeley'deki diğer binlerce adam gibi görünüyor, ama bunun tam olarak hangi adam olduğunu biliyorum.

Kolunun altına sıkıştırdığı ağır, kıvrık kitap onu ele veriyor: yeniden okuyan tanıdığım tek bir kişi var.*Juanhoeher* Ekim Ritüel olarak ve mutlak hayranlıkla.

Bakışlarımı başka yere çeviremediğim için, döneceği anın beklentisiyle kilitlendim ve neredeyse on bir yılın ona ne yaptığını görebiliyorum. Kendi görünüşüm hakkında neredeyse hiç düşünmem: nane yeşili önlükler, kullanışlı spor ayakkabılar, dağınık atkuyruğu yapılmış saçlar. Öte yandan, kendi yüzümüzü ya da öfke derecemizi düşünmek ikimizin de aklının ucundan bile geçmemiştii.

önce beraberlik Hep birbirimizi ezberlemekle meşguldük.

Geçmişimin hayaleti emrinin bedelini öderken Sabrina dikkatimi başka yöne çekiyor.

"Kadın?"

ona göz kırptım. "Üzgünüm. Üzgünüm. . . . Ne?"

"Sadece bebek bezi ısılığı hakkında gevezelik ediyordum. Seni bu hale getiren şeyle daha çok ilgileniyorum. . " Baktığım yeri takip etmek için döndü. "Ah"

Onun "oh"su henüz anlayış içermiyor. "Ah" tamamen adamın arkadan nasıl görüldüğü ile ilgili. O uzun - bu, on beş yaşına geldiğinde aniden oldu. Ve omuzları geniş - bu da aniden oldu ama sonra. Kot pantolonu dizlerinin hizasında, geniş yapısı yukarıdan gelen zayıf ışığı kapatırken, dolabın içinde üzerime ilk dikilişinde bunu ilk kez fark ettiğimi hatırlıyorum. Saçları kalın - ama bu her zaman doğrudu. Kot pantolonu kalçalarına kadar iniyor ve kıcı harika görünüyor. BEN . . . ne zaman hiçbir fikrim yokOlmuş.

Temel olarak, sözsüz paylaşmak için birbirimize dönmeden önce sessizce bakacağımız türden bir adama benziyor.*Doğruyu biliyorum?*yüz. Bu, hayatımın en gerçeküstü farkındalıklarından biri: O, hayallerimde hayranlık duyacağım türden bir yabancıya dönüştü.

Onu arkadan görmek yeterince garipti ve onu o kadar yoğun bir şekilde izliyordum ki bir an için kendimi onun o olmadığına ikna ettim.

Belki herhangi biri olabilir - ve on yıl aradan sonra, onun vücudunu gerçekten ne kadar iyi tanıyorum ki zaten?

Ama sonra döndü ve odadaki tüm havanın çekildiğini hissettim. Solar pleksusa bir yumruk yemiş, diyaframım bir an için felç olmuş gibi.

Sabrina benden gelen gıcırıtılı, tozlu, sesi duyar ve arkasını

döner. Sandalyesinden kalkmaya başladığını hissediyorum.

"Kadın?"

Derin bir nefes alıyorum ama sığ ve ekşi, bir şekilde gözlerimi yakıyor.

Yüzü daha dar, çenesi daha keskin, sabah sakalları daha kalın. Hala aynı tarz kalın çerçeveli gözlükler takıyor ama artık yüzünü gölgede bırakmıyorlar. Parlak ela gözleri, kalın lensler tarafından hâlâ büyütülüyor. Burnu aynı ama artık yüzüne göre çok büyük değil. Ve ağzı da aynı - düz, pürüzsüz, dünyanın en kusursuz alaycı sırıtışına sahip.

Beni burada görse nasıl bir ifade takınacağını tahmin bile edemiyorum. Daha önce yaptığını hiç görmediğim biri olabilir.

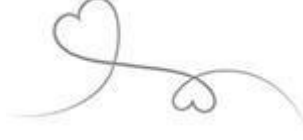
"Topuz?" Sabrina boştaki elini uzatıp kolumu tutuyor. "Tatlım, iyi misin?"

Yutkunuyorum ve kendi transımı kırmak için gözlerimi kapatıyorum. "Evet." İkna olmamış gibi konuşuyor: "Emin misin?"

"Demek istediğim . . ." Tekrar yutkunarak gözlerimi açtım ve ona bakmaya niyetlendim ama bakışlarım tekrar omzunun üzerinden geri çekildi. "Şuradaki adam. . . Bu Elliot.

Bu sefer onu "Ah" anlamlıdır.

Daha sonra

Cuma, &ağustos

9 on beş yıl &git

BEN Elliot'ı açık havada ilk kez gördüm.

Kabin boştu; Körfez Bölgesi'ndeki titizlikle sahnelenen emlak "ürünleri"nin aksine, Healdsburg'da satılık bu sıra dışı ev tamamen eşyasız bırakıldı. Bir yetişkin olarak dekore edilmemiş alanlardaki potansiyeli takdir etmeyi öğrenecek olsam da, ergen gözlerime boşluk soğuk ve boş geldi. Berkeley'deki evimiz farkında olmadan darmadağındı. O hayattayken, annemin duygusal eğilimleri, babasının Danimarka minimalizmini geçersiz kıldı ve o öldükten sonra, dekoru geri çevirmeyi kendi başına başaramadığı açıktı.

Burada, duvarlarda yıllarca eski resimlerin asılı olduğu yerlerde daha koyu yamalar vardı. Halıya, önceki sakinlerin tercih ettiği rotayı ortaya çıkaran bir yol aşınmıştı: ön kapıdan mutfığa. Üst kat girişe açıktı, koridor 1. kata bakıyordu ve sadece kenarında eski bir ahşap korkuluk vardı. Üst kattaki odaların kapıları kapalıydı, bu da uzun koridora biraz tekinsiz bir hava veriyordu.

"Sonunda," dedi babam, nereye gitmemi istediğini belirtmek için çenesini kaldırarak. Eve internetten bakmıştı ve ne beklemesi gerektiğini benden biraz daha fazla biliyordu. "Senin odan aşağıdaki olabilir."

Ana yatak odasını ve banyoyu geçerek karanlık merdivenleri çıktım ve derin, dar koridorun sonuna doğru devam ettim.

yapabilirdim

kapının altından gelen soluk yeşil bir ışık görüyorum - bunun öğleden sonra güneşiyle aydınlatılan bahar yeşili boyanın sonucu olduğunu çok geçmeden anlayacağım. Kristal topuz soğuktu ama bulanık değildi ve paslı bir vınlamayla döndü. Kapı sıkışmış, kenarları kronik rutubetten dolayı şekilsizleşmiş. Omzumla ittim, içeri girmeye kararlıydım ve neredeyse sıcak, aydınlık odaya düşüyordum.

Genişliğinden daha uzundu, hatta belki iki katıydı. Yosun kaplı ağaçlarla dolu bir yamacın yamacına bakan büyük bir pencere uzun duvarın çoğunu kaplıyordu. Uzak uçta, dar duvarda, uzaktaki Rus Nehri'ne bakan uzun, sıska bir pencere sabırlı bir uşak gibi duruyordu.

Alt kat etkileyici olmasa da, en azından yatak odaları umut vaat ediyordu.

Canım sıkkındı, 1. Baba'ya gitmek için geri döndüm.

"İçerideki dolabı gördün mü, Mace?" Ben dışarı çıkarken sordu. "Senin için bir kütüphaneye dönüştürebileceğimizi düşündüm." Ana süitten çıkıyordu. Ajanlardan birinin onu aradığını duydum ve bana gelmek yerine aşağı indi.

Yatak odasına döndüm, arkaya yürüdüm. Dolabın kapısı itiraz etmeden açıldı. Düğme elimde bile sıcaktı.

Evdeki diğer tüm alanlar gibi, dekore edilmemişti. Ama boş değildi.

Kafa karışıklığı ve hafif panik kalbimin çarpmasına neden oldu.

Derin boşlukta oturan bir çocuktü. Uzak köşeye sıkışmış, sırtı ve boynu eğimli tavanın altındaki en alçak noktaya C'den 1'e kıvrılmış halde okuyordu.

Benim gibi on üç yaşından büyük olamazdı. Sıska, makas görmeye fena halde ihtiyaç duyan kalın siyah saçlı, kalın gözlüklerin arkasında kocaman ela gözlü. burnu da oldu

yüzüne göre büyük, dişleri ağzına göre fazla büyük ve varlığı boş olması gereken bir oda için fazla büyüktü.

İçimden bir soru patlak verdi, huzursuzlukla sınırlandı: "Sen kimsin?"

Şaşkınlıkla iri iri açılmış gözlerle bana baktı. "Birinin burayı gerçekten görmeye geleceğini düşünmemiştim."

Kalbim hâlâ güm güm atıyordu. Ve bakışlarıyla ilgili bir şey - o kadar sabit, lenslerin arkasındaki kocaman gözler - kendimi garip bir şekilde açıkta hissetmeme neden oldu. "Satın almayı düşünüyoruz."

Oğlan ayağa kalktı, giysilerinin tozunu silkeledi ve her bir bacağının en geniş kısmının dizinde olduğunu ortaya çıkardı. Ayakkabıları kahverengi cilalı deriydi, gömleği ütülenmiş ve haki şortunun içine sokulmuştu. Tamamen zararsız görünüyordu. . . ama ileri doğru bir adım atar atmaz, kalbim panikle tekledi ve ağzımdan çıktı: "Babamın siyah kuşağı var."

Korkmuş ve şüpheli karışımı görünüyordu.

"Gerçekten mi?" "Evet."

Kaşları çatıldı. "Neyin içinde?"

1'lerimi kalçalarımda durdukları yerden düşürdüm. "Tamam, siyah kuşak yok. Ama o çok büyük.

Buna inanıyor gibiydi ve endişeyle arkama baktı.

Burada ne yapıyorsun? diye sordum, etrafa bakınarak. Alan bir dolap için çok büyüktü. Her iki kenarı en az on iki fit olan mükemmel bir kare, odanın arka tarafında dramatik bir şekilde eğimli yüksek bir tavanı vardı ve muhtemelen sadece üç fit yüksekliğindeydi. Burada, bir kanepede, yastıklar ve kitaplarla oturup harika bir cumartesi öğleden sonra geçirdiğimi hayal edebiliyorum.

"Burada okumayı seviyorum." Omuz silkti ve zihinsel simetride içimde uyuyan bir şey, yıllardır hissetmediğim bir vızıltı uyandı. "Buranın sahibi Hanson ailesi olduğunda annemin anahtarı vardı ve onlar hiç burada olmadılar."

"Ailen bu evi alacak mı?"

Kafası karışmış görünüyordu. "HAYIR.

Karşıdaki dairede yaşıyorum." "Yani izinsiz girmiyor musun?"

Kafasını salladı. "Bu biraçık ev, unuttun mu?"

Ona tekrar baktım. Kitabı kalındı, kapağında bir ejderha vardı. Uzun boyluydu ve mümkün olan her yerde açılydı - keskin dirsekler ve sivri omuzlar. Saçları dağınık ama taranmıştı. *İ*tırnaklar kesildi.

"Yani burada mı takılıyorsunuz?"

"Bazen," dedi. "Birkaç yıldır boş."

gözlerimi kısıtım. "Sen *Elbette* burada olman mı gerekiyordu? Gerginmişsin gibi nefes nefese görünüyorsun."

Omuz silkti, sivri omuzlarından birini gökyüzüne kaldırdı. "Belki bir maraton koşusundan yeni döndüm."

"Köşeye koşacak gibi görünmüyorsun."

Bir nefes almak için duraksadı ve ardından kahkahayı patlattı. Çok sık özgürce verilmeyen bir kahkaha gibi geldi ve içimde bir şeyler yeşerdi.

"Adınız ne?" Diye sordum.

Elliot. Seninki nedir?" Macy.

Elliot bana baktı, gözlüğünü parmağıyla yukarı itti ama hemen tekrar aşağı kaydı. "Biliyorsun, eğer bu evi alırsan öylece gelip burada okumayacağım."

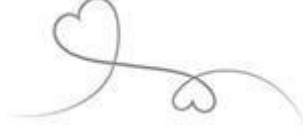
Orada bir meydan okuma vardı, bir seçim yapıldı. *dost mu düşman mı*

Gerçekten bir arkadaş işime yarar.

Nefesimi verdim ve ona isteksizce gülümsedim. "Bu evi alırsak, istersen gelip okuyabilirsin."

O kadar geniş sırttı ki dişlerini sayabildim. "Belki de bunca zamandır sadece senin için ısınıyordum."

Şimdi

Salı, Ekim

VElliot beni hâlâ görmedi.

Espresso barın yanında içkisini içmek için bekliyor, başını eğmiş ve aşağı bakıyor. Akıllı telefonlarının izolasyonu dünyaya bağlanan bir insan denizinde Elliot bir kitap okuyor.

O bile mi *haue* bir telefon? *£*ya da herhangi biri, saçma bir soru olurdu. Onun için değil. On bir yıl önce yaptı, ama bu, babasından kalma bir aip-telefonu ve bir tuş yazmak istiyorsa 5 tuşuna üç kez basmasını gerektiriyordu. *L*. Nadiren kağıt ağırlığından başka bir şey olarak kullandı.

"Onu en son ne zaman gördün?" Sabrina soruyor.

Kaşlarını çatarak ona göz kırptım. *BEN* *Bilmek* bu sorunun cevabını en azından genel olarak biliyor. Ama şu anda sohbet etmekten başka yapabileceği bir şey olmadığını anladığımda yüz ifadem rahatlıyor; Dilsiz bir manyağa dönüştüm.

"Lisedeki son yılım. Yeni yıl." Tam, açık

dişleriyle yüzünü buruşturuyor. "*Sağ*"

Bazı içgüdü tekmeler içinde, bazı kendini korumacı enerji beni sandalyemden yukarı ve dışarı itiyor.

Üzgünüm, dedim, Sabrina ve Viv'e bakarak. "Ben dışarı çıkacağım."

"Elbette. Evet. Kesinlikle."

"Bu hafta sonu arayacağım? Belki Golden Gate Park'ı yapabiliriz."

Sanki robotik önerim uzak bir ihtimalmiş gibi hâlâ başını sallıyordu. İkimiz de biliyoruz ki, ihtisasa başladığım Temmuz'dan beri bir hafta sonu ameliyatı geçirmedim.

Olabildiğince dikkat çekmeden hareket etmeye çalışarak çantamı omzuma atıyorum ve Sabrina'nın yanağından öpmek için eğiliyorum.

"Seni seviyorum," diyorum, ayağa kalkarak ve onu yanıma alabilmeyi dileyerek. O da bebek gibi kokuyor.

Sabrina başını salladı, duyguya karşılık verdi ve sonra ben Viv'e ve tombul 1.'sine bakarken, omzunun üzerinden geriye baktı ve dondu.

Duruşundan Elliot'ın beni gördüğünü biliyorum.

"Hmm. . ." diyor, sanki bir bakmam gerekiyormuş gibi geri dönüp çenesini kaldırıyor. "O geliyor."

Son derece meşgul ve dikkatim dağılmış görünmeye çalışarak çantamı karıştırdım. "Uçacağım," diye mırıldandım.

"Kadın?"

Bir elim çantamın askısında, gözlerim Aoor'da, donup kalıyorum. Sesini duyar duymaz içimde nostaljik bir sancı yankılanıyor. Kırılana kadar yüksek ve gıcırdıyordu. Ne kadar geveze ve mızımız olduğuna dair bitmek tükenmek bilmeyen saçmalıkları vardı ve sonra, bir gün evren son kahkahayı attı ve Elliot'a sıcak, zengin bal gibi bir ses verdi.

Adımı tekrar söylüyor - bu sefer takma ad değil ama daha alçak sesle: "Macy Lea?"

Yukarı baktım ve -ölene kadar güleceğimden emin olduğum bir dürtüyle- elimi kaldırdım ve gevşekçe sallayarak parlak bir "Elliot! Hey!"

Sanki birinci sınıf oryantasyonundan sıradan tanıdıklarımız gibi. Bilirsiniz, sanki bir kez Santa Barbara'dan trende tanışmışız gibi.

Milyonlarca kez yaptığını gördüğüm bir inanmazlık hareketiyle gür saçlarını gözlerinin önünden çekerken, dönüp kalabalığı yararak kaldırıma çıktım. Bloğun yarısında hatamı fark edip etrafta dolanmadan önce yanlış yönde koşuyorum. Başım aşağıda, kalbim gümbür gümbür atarak diğer tarafa doğru iki uzun adım atıyorum ve geniş bir göğse çarpıyorum.

"Ah! Üzgünüm!" Başımı kaldırıp ne yaptığımı fark etmeden önce ağzımdan kaçırdım.

Elliot'ın elleri kollarımın üst kısmına dolandı ve beni ondan sadece birkaç santim ötede sabit tuttu. Yüzüme baktığını, bakışlarıyla buluşmamı beklediğini biliyorum, ama gözlerim onun Adem elmasına takılıp kaldı ve düşüncelerim, dolapta birlikte kitap okurken saatlerce onun boynuna nasıl gizlice, açık ve açık baktığımı hatırladım.

Macy. Cidden?" sessizce söylüyor, binlerce şey kastediyor.

Cidden, sen misin?

Cidden, neden az önce kaçtın?

Cidden, son on yıldır neredeydin?

Bir yanım, öylece geçip gidecek ve bu hiç olmamış gibi davranacak türden bir insan olmayı diliyor. BART'a geri dönebilir, Muni'ye atlayarak hastaneye gidebilir ve dürüst olmak gerekirse bunlardan çok daha büyük ve daha değerli olan duyguları yönetmekle geçen yoğun bir iş gününe dalabilirim.

Ama bir yanım da son on bir yıldır tam olarak bu anı bekliyordu. Kanımda yoğun bir şekilde rahatlama ve ıstırap nabzı atıyor. Onu her gün görmek istiyordum. Ama aynı zamanda onu bir daha asla görmek istemiyordum.

"MERHABA." Sonunda ona baktım. Burada ne diyeceğimi tahmin etmeye çalışıyorum; kafam anlamsız kelimelerle dolu. Siyah beyaz bir fırtına.

"Sen . . . ?" nefes nefese başlar. Hala beni bırakmadı. "Buraya geri mi taşındın?"

"San Francisco."

Önlüğümü ve çirkin spor ayakkabılarımı giymesini izliyorum.

"Doktor?" "Evet. İkamet eden kişi."

Ben robotum.

Kara kaşları kalkıyor. "Burada ne yapıyorsun*Bugün?*"

Tanrım, başlamak için ne garip bir yer. Ama önünüzde bir dağ varken sanırım önünüzdeki en düz noktaya tek bir adımla başlıyorsunuz. "CoPee için Sabrina ile buluşacaktım."

Acı verici derecede tanıdık bir anlamazlık ifadesiyle burnunu buruşturuyor.

"Üniversitedeki oda arkadaşım," diye açıklıyorum. "Berkeley'de yaşıyor."

Elliot, bana Sabrina'yı tanımadığını hatırlatarak, biraz deşiyor. Güncellemeler arasında bir ay olacağı zaman bizi rahatsız ederdi. Artık birbirini tanımayan yıllar ve koca bir hayat var.

"Seni aradım" diyor. "Milyon kez gibi. Sonra bu sayı değişti."

Elini saçlarından geçirdi ve çaresizce omuz silkti. Ve anlıyorum. Bütün bu lanet olası an çok gerçeküstü. Şimdi bile bu mesafeye izin vermemiz akıl almaz. *OBE*NBunun olmasına izin ver.

"Biliyorum. Ben, şey, yeni bir telefonum var," dedim topallayarak.

Gülüyor ama pek mutlu bir ses değil. "Evet, tahmin ettim."

"Elliot," diyorum, adının orada olduğunu duyunca boğazımdaki tıkanıklığı iterek, "özür dilerim. Gerçekten koşmam gerekiyor. Bir an önce işte olmam gerekiyor."

Yüzümle aynı hizada olacak şekilde eğildi. "Dalga mı geçiyorsun?" Gözleri genişliyor. Saul'da seninle karşılaşp 'Hey, Macy, naber' diyemem ve sonra sen işe gidersin, ben işe giderim ve bir başkası için konuşmayız.*lanet olası on yıl*"

Ve işte burada. Elliot hiçbir zaman yüzey oyununu oynayamadı. Buna hazır değilim, diye itiraf ettim sessizce.

"Zorunda mısın*hazırlanmak* Benim için?"

"Hazırlanmam gereken biri varsa, o da sensin."

Bu onu kastettiğim yerden vuruyor -doğrudan savunmasız bir çekirdeğin tam hedefinden- ama yüzünü buruşturur kaldırmaz buna pişman oluyorum.

Allah kahretsın.

"Bana sadece bir dakika ver," diye ısrar ediyor ve düzenli taşıt akışını engellemek için beni kaldırımın kenarına çekiyor. "Nasılsın? Ne kadar zamandır döndün? Duncan nasıl?"

Etrafımızda, dünya hareketsiz görünüyor.

"Ben iyiyim," dedim mekanik bir şekilde. "Mayıs ayında geri taşındım." Üçüncü sorusuyla aklım başımdan gitti ve cevabım titreyerek çıktı: "Ve, şey... . Babam öldü."

Elliot hafifçe geriye doğru sendeledi. "Ne?"

"Evet," diyorum, sesim bozuk. Tarihi yeniden yazmaya, beynimdeki binlerce sinapsı yeniden kablolamaya çalışırken, bu beni şaşkına çevirdi.

Her nasılsa, bu konuşmayı kendimi tamamen kaybetmeden yapmayı başardım, ama burada iki dakika daha durursam, tüm bahisler biter. Elliot tam burada, babamı soruyor, iki saat uyuyor ve önümde on sekiz saatlik bir gün beklentisi var. . . Yıkılmadan önce buradan gitmeliyim.

Ama ona baktığımda, Elliot'ın yüzünün göğsümde olup bitenlerin bir aynası olduğunu görüyorum. Yıkılmış görünüyor. o tek

Babamın öldüğünü duyduktan sonra öyle bakan biri, çünkü bunun bana ne yaptığını anlayabilecek tek kişi oydu.

"Duncan'ölü?" Sesi duygu yüklü çıkıyor. Macy, neden bana söylemedin?

Vay be,Oçok büyük bir sorudur.

"BEN . . ." Başlıyorum ve başımı sallıyorum. "Olay olduğunda iletişim halinde değildik."

Mide bulantısı midemden boğazıma kadar geliyor. Nasıl bir kaçamak. Ne inanılmaz bir kaçış.

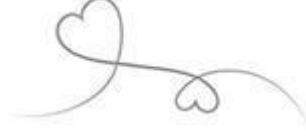
Başını sallıyor. Bilmiyordum. Çok üzgünüm Mace."

Ona bakmak için kendime üç saniye daha veriyorum ve sanki mideme yeni bir yumruk yemiş gibi oluyorum. O benim insanım. O her zaman benim insanımdı. En iyi arkadaşım, sırdaşım, muhtemelen hayatımın aşkı. Ve son on bir yılını kızgın ve kendini beğenmiş olarak geçirdim. Ama günün sonunda içimizde bir delik açtı ve kader onu sonuna kadar açtı.

"Gideceğim," dedim ani bir garip patlamayla. "Tamam aşkım?"

O cevap veremedi ben ayrıldım ve sokağın aşağısındaki BART istasyonuna doğru rezervasyon yaptırdım. Hızlı yürüdüğüm süre boyunca ve körfezin altındaki tüm gürleyen yolculuk boyunca, onun tam orada, arkamda ya da bir sonraki arabada bir koltukta olduğunu hissediyorum.

Daha sonra

cuma, 11 ekim onbeş yıl

&go

Tİki ay sonra hareket eden bir minibüsle durduğumuzda tüm Petropoulos ailesi ön bahçelerindeydi. Minibüsün sadece yarısı doluydu çünkü babam ve ben ikimiz de kiralama kontuarında düşünmüştük.

yanımızda getirecek daha çok şeye sahip olacağımızı. Ama sonunda, konsinye satış mağazasından yalnızca uyuyacak, yemek yiyecek ve okuyacak bir yerimiz olacak kadar mobilya almıştık, başka bir şey değil.

Babam buna "mobilya çırası" derdi. anlamadım

Belki kendime birkaç saniye düşünme izni verseydim bunu yapardım ama doksan dakikalık yol boyunca tek düşüncem annemin hiç görmediği bir eve gideceğimizdi. Evet, bunu yapmamızı istedi ama aslında seçmemiş, görmemişti. Bu gerçeklikte çok korkunç derecede tatsız bir şeyler vardı. Babam hâlâ gürleyen eski yeşil Volvo'sunu kullanıyordu. Hala Rose Caddesi'ndeki aynı evde yaşıyorduk. İçerideki her mobilya, annem hayattayken oradaydı. Yeni kıyafetlerim vardı, ama her zaman, alışveriş yaptığımızda annemin onları ilahi bir müdahaleyle seçtiğini hissederdim, çünkü babamın bana en büyük, en bol şeyleri getirme yolu vardı ve her zaman sempatik bir pazarlamacı, bir kucak dolusu daha uygun kıyafetle gelir ve evet, şu anda bütün kızların giydiği bu ve, hayır, merak etmeyin, Bay Sorensen.

Minibüsten inerken, gömleğimi şortumun kemerinin üzerinden düzelttim ve çakıllı garaj yolumuzda toplanmakta olan ekibe baktım. Önce Elliot 1'i gördüm - kalabalığın içindeki tanıdık yüz. Ama çevresinde üç erkek çocuk ve iki gülümseyen ebeveyn vardı.

Yardım etmeyi bekleyen, dikişleri patlayan ailenin görüntüsü, göğsümden gırtlığıma tırmanan acıyı daha da büyüttü.

Adam -elliot'ın gür siyah saçları ve belirgin burnuyla babası olduğu çok açıktı- ileri atıldı ve babamın elini sıkmak için uzandı. Nadiren, babamdan sadece birkaç santim daha kısaydı.

Sonra elimi sıkmak için dönerek, "Nick Petropoulos," dedi. "Sen Macy olmalısın."

"Evet efendim."

"Bana Nick de."

"Tamam, Bay Nick." Hayatımda hiç aramayı hayal etmemiştim. 1 adlarına göre ebeveyn.

Gülümseyerek babasına baktı. "Bütün bunları boşaltmak için yardıma ihtiyacın olacağını düşündüm."

Babam gülümsedi ve alamet-i farıkası olan sadeliğiyle konuştu: "Ne güzel. Teşekkürler."

"Ayrıca oğullarım bütün gün birbirlerine çarpmamaları için biraz egzersiz yapabilirler diye düşündüm." Bay Nick kalın, kıllı kolunu uzattı ve işaret etti. "Orada karım Dina'yı göreceksin. Oğullarım: Nick Jr., George, Andreas ve Elliot."

Üç iri yarı adam -ve Elliot- ön basamaklarımızın dibinde durmuş bizi izliyordu. Erkek kardeşlerinden fiziksel olarak o kadar farklı olan Elliot dışında hepsinin yaşlarının on beş ile on yedi arasında olduğunu tahmin ediyordum, kaç yaşında olduğundan emin değildim. Anneleri Dina müthişti - uzun boylu ve kıvrımlı ama yanaklarına derin, dostça gamzeler getiren bir gülümsemeyle. Elliot dışında...

babasının çöp adam versiyonuydu - bütün oğulları tıpkı ona benziyordu. Uykulu gözlü, gamzeli, uzun boylu.

Sevimli.

Babamın kolu omuzlarıma dolandı ve beni kendine çekti. Bunun koruyucu bir jest mi olduğunu yoksa o da karşılaştırıldığında bizim küçük ailemizin ne kadar cansız görüldüğünü hissediyor muydu diye merak ettim.

"Dört oğlun olduğunu bilmiyordum. Macy'nin Elliot'la tanıştığını düşünüyorum?" Babam onay için bana baktı.

Çevre görüşümde, Elliot'ın rahatsızlık içinde ayağa kalktığını görebiliyordum. Ona sinsî bir sırıtış verdim. "Evet," dedim elimden gelenin en iyisini ekleyerek *bunu kim yaparton*: "Dolabımda okuyordu."

Bay Nick bunu el salladı. "Açık ev günü, biliyorum, biliyorum. Dürüst olacağım, o çocuk bir kitaba bayılır ve o dolap onun en sevdiği yeri. Arkadaşı Tucker hafta sonları buraya gelirdi ama şimdi gitti." Babama bakarak ekledi, "Aile kalkıp Cincinnati'ye taşındı. Şarap ülkesi Ohio'ya mı? Boklar, değil mi? Ama merak etme Macy. Bir daha olmayacak. Gülümseyerek, babasının basamakları çıkan metanetli yürüyüşünü izledi. "Geçen on yedi yıldır yan kapıda oturuyorduk. Bu evde binlerce kez bulundum." İş botunun altında bir merdiven gıcırdadı ve kaşlarını çatarak merdiveni bastı. "Bu her zaman bir sorun olmuştur."

Benim yaşımda bile bunun babamın duruşuna ne yaptığını gördüm. Rahat bir metro adamıydı, ancak Bay Nick'in mülke olan gelişigüzel aşinalığı, omurgasına hemen maço bir katılık itti.

Babam gıcırdayan basamağa yaslanırken alışılmadık derecede derin bir sesle, "Bunun bir katını yapabilirim," dedi. Her küçük sorunun düzeltileceği konusunda bana güvence vermeye hevesli bir şekilde ekledi, "Ben de ön kapı konusunda çılgın değilim, ama onu değiştirmek yeterince kolay. Ve başka ne görürsen, söyle bana. Mükemmel olmasını istiyorum."

"Baba," dedim onu nazikçe dürterek, "zaten mükemmel. Tamam aşkım?"

Petropoulos'un çocukları hareket eden kamyonu doğru
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

yürürken, babam anahtarlarını karıştırdı ve doğru olanı bir yüzükte buldu.

buradan yetmiş üç mil ötedeki diğer yaşamlarımız için başka kapılar için anahtarlarla ağır.

Babam, "Mutfak için neye ihtiyacımız olacağından emin değilim," diye mırıldandı. "Muhtemelen bazı tadilatlar da yapılacak. ."

Bana emin olmayan bir gülümsemeyle baktı ve ön kapıyı açtı. Hâlâ, yan avlunun ötesindeki sık ağaçların bilinmeyen bir görüntüsünü gizleyen, etrafı saran geniş sundurmayı değerlendiriyordum. Aklım goblinlere ve ormanda ok başı arayan goblinlere kaydı. Belki bir gün o ormanda bir çocuk beni öperdi.

Belki de Petropoulos'un çocuklarından biri olurdu.

Başımı eğip saçlarımın öne düşmesine izin vererek sakladığım bir kızarıklıkla tenim kızardı. Bugüne kadar tek aşkım yedinci sınıftaki Jason Lee olmuştu. Anaokulundan beri birbirimizi tanıdıktan sonra, Spring £ling'de tek bir şarkıyla dans etmeye devam etmiş ve sonra beceriksizce dağılmış, bir daha asla konuşmamıştık. Görünüşe göre neredeyse herkesle arkadaş seviyesindeydim, ama biraz hafif romantik kimya ekle ve spastik bir robota dönüştüm.

Verimli bir kol geçiş kutuları oluşturduk ve kamyonu hızla boşaltarak mobilyaları daha büyük gövdelere bıraktık. Elliot ve ben her birimiz etiketli bir kutu aldık.*Macy*yukarı taşımak için. Onu uzun koridor boyunca ve yatak odamın parlak boşluğuna kadar takip ettim.

"Bunu bir köşeye koyabilirsin," dedim. "Ve teşekkürler."

Bana baktı ve kutuyu yere bırakırken başını salladı. "Bunlar kitap mı?"

"Evet."

Elliot, bir sorun olmadığından emin olmak için bana küçük bir bakış atarak kutunun üzerindeki Aap'i kaldırdı ve içine baktı. Üstündeki kitabı çıkardı.*Geri öde.*

"Bunu okudun mu?" şüpheyile sordu.

Başımı salladım ve ondan çok sevdiği kitabı alıp dolabın içindeki boş rafa koydum.

"Güzel," dedi.

Şaşırdım, ona baktım ve "Sen de mi okudun?" Kafasını salladı ve bilinçsizce, "Beni ağlattı," dedi.

Uzanıp başka bir kitap aldı ve parmağını kapakta gezdirdi. "Bu da iyi." Kocaman gözleri bana baktı. "İyi bir damak tadın var."

ona baktım. "Çok okuyorsun."

"Genellikle günde bir kitap."

Gözlerim kocaman açıldı. "Ciddi misin?"

Omuz silkti. "İnsanlar Rus Nehri'ne tatile gelirler ve çoğu kez gittiklerinde tatillerini burada okurlar. Kütüphane bir ton alıyor ve orada Sue ile bir anlaşmam var: Pazartesi günü alıp Çarşamba günü geri getirdiğim sürece yeni bağışlardan ilk kez yararlanırım. Gözlüğünü burun kemerine doğru itti. "Bir keresinde, bir haftalığına ziyarete gelen bir aileden altı yeni kitap geldi ve ben hepsini okudum."

"Hepsini üç günde mi okudun?" Diye sordum. "Delilik bu." Elliot kaşlarını çatarak gözlerini kıstı. "Yalan söylediğimi mi düşünüyorsun?" "Yalan söylediğini düşünmüyorum. Kaç yaşındasın?"

"Geçen hafta on dört
sterlin." "Daha genç
görünüyorsun."

"Teşekkürler," dedi Aatly. Bunun için gidiyordum. Saçını alnına doğru şişirerek nefesini üfledi.

Boğazımdan bir kahkaha koptu. "Öyle demek istemedim."

"Kaç yaşındasın*Sen?*" O sordu.

On üç. Doğum günüm on sekiz Mart."

Gözlüğünü yukarı kaldırdı. "Sekizinci sınıfta mısın?" "Evet. Sen?"

Elliot başını salladı. "Aynı." Boş alana baktı, etrafı inceledi. "Ebeveynlerin ne iş yapar? Şehirde mi çalışıyorlar?"

Başımı salladım, dudagımı ısırdım. Farkına varmadan, annesiz olduğumu bilmeyen, onu kaybettikten sonra beni kırık ve ham görmemiş biriyle konuşmaktan gerçekten keyif almıştım. "Babamın Berkeley'de el yapımı seramikler, sanat eserleri ve heykelcikler ithal edip satan bir şirketi var." Her şeyin babasının güzel çanak çömleklerini ithal etmeye başladığında başladığını ve çılgınlar gibi sattığını eklemedim.

"Serin. Peki ya senin..."

"Ne

yaparsın?*senine*ebeveynler

yapar mı?

Patlamam üzerine gözlerini kısıtı ama yine de cevap verdi. "Annem, Toad Hollow'daki tadım odasında yarı zamanlı çalışıyor. Babam kasabanın dişçisidir. . "

Kasaba dişçisi. bu*birdi*şçi? Sanırım o bunu söyleyene kadar Healdsburg'un ne kadar küçük olduğunu fark etmemiştim. Berkeley'de okula dört blok yürüme mesafesinde üç dişçi muayenehanesi vardı.

"Ama haftada sadece üç gün çalışıyor ve muhtemelen hareketsiz kalmayı sevmediğini söyleyebilirsin. Elliot, "Şehirdeki her şeyi o yapıyor," dedi. "Köy pazarında yardımcı oluyor. Birkaç şarap imalathanesindeki operasyonlara yardımcı oluyor."

"Evet, burada şarap çok önemli, değil mi?" Bu konuda konuşurken, burada arabayla kaç tane şarap imalathanesinin yanından geçtiğimizi fark ettim.

Elliot gülerek, "Şarap: akşam yemeğinde olan şey," dedi.

Ve orada, tam orada, o anda, kolay bir şey yapmışız gibi hissettim.

Üç yıldır kolay bir şey yaşamamıştım. Benimle nasıl

konusulacağını bilmeyi bırakan ya da üzgün olmamdan bıkan
arkadaşlarım oldu ya da

erkeklere o kadar odaklanmıştık ki artık ortak hiçbir şeyimiz kalmamıştı.

Ama sonra mahvetti: "Ailen boşandı mı?" Garip

bir şekilde açılmış bir nefes aldım. "HAYIR."

Başını eğdi ve konuşmadan beni izledi. Bu kasabayı iki ziyaretimde de annesiz geldiğimi belirtmesine gerek yoktu.

Bir saat sonra gibi gelen nefesimi serbest bıraktım. "Annem üç yıl önce öldü."

Bu gerçek odada yankılandı ve itirafımın aramızdaki bir şeyi geri dönülmez bir şekilde değiştirdiğini biliyordum. Artık basit şeyler değildim: yeni komşusu, potansiyel olarak ilginç ve aynı zamanda potansiyel olarak ilgi çekici olmayan bir kız. Artık hayattan kalıcı olarak zarar görmüş bir kızdım. Dikkatle ele alınması gereken biriydim.

Kalın camlarının ardındaki gözleri iri iri açılmıştı.

"Cidden?" Başımı salladım.

Ona söylememiş olmayı diler miydim? Biraz. Kalp atışlarımı birkaç dakikada bir durduruyor gibi görünen tek gerçekten geri çekilemeyeceksem, hafta sonu inzivasının ne anlamı vardı?

Şortundaki başıboş bir iplikle oynayarak ayaklarına baktı. "Ne yapacağımı bilmiyorum."

"Hala ne yapacağımı bilmiyorum."

Sessiz kaldı. Ölü Anne konusundan sonra bir sohbeti nasıl geri çekeceğimi asla bilemedim. Ve hangisi daha kötüydü: böyle görece bir yabancıyla birlikte olmak mı yoksa beni tüm hayatım boyunca tanıyan ve artık benimle sahte bir parlaklık veya şurup gibi bir sempati olmadan nasıl konuşacağını bilemeyen biriyle eve dönmek mi?

"Favori kelimen ne?"

Şaşırdım, doğru duyup duymadığımdan emin olamayarak ona baktım. "En sevdiğim kelime?"

Başını salladı, yüzünü hızlı, alışılmış bir şekilde buruşturarak gözlüğünü burnunun yukarısına kaydırды, bu da onun bir saniye içinde kızgın ve sonra şaşkın görünmesine neden oldu. "Burada yedi kutu kitap var. Çılgınca bir tahmin bana senin kelimeleri sevdiğini söylüyor."

Sanırım favori bir kelimem olmasını hiç düşünmemiştim ama şimdi o sorunca bu fikir hoşuma gitti. Düşündüğüm gibi gözlerimin odağını kaybetmesine izin verdim.

"*Düğünçiçeği* dedim bir süre sonra.

"Ne?"

"*Düğünçiçeği*. Bu bir tür Aower. Bu çok garip bir kelime ama Aowers çok güzel, bu kadar beklenmedik olması hoşuma gitti."

Onlar annemin favorileriydi, demedim.

"Bu oldukça kız gibi bir cevap."

"Pekala, ben bir kıyım."

Gözlerini ayaklarından ayırmadı ama dediğimde gördüğüm ilgi parıltısını hayal etmediğimi biliyordum. *düğünçiçeği*. Bahse girerim söylememi bekliyordutek *boynuzlu atveyapapatyaveyavampir*.

"Senden ne haber? En sevdiğin kelime nedir? Bahse girerim *tungsten*. Veya, *amfibi*"

Gülümseyerek cevap verdi: "*Kusturmak*"

Burnumu kıvrarak ona baktım. "Bu çok kaba bir kelime."

Bu onun gülümsemesini daha da genişletti. "İçindeki sert ünsüz sesleri seviyorum. Kulağa tam olarak ne anlama geldiği gibi geliyor.

"Bir yansıma mı?"

Elliot'ın dudakları aralanmış ve gözlükleri yavaşça burnundan aşağı kayarken bana bakışından, trompetlerin duvardaki görünmez bir ünitesiyle birleşti. <https://trunk.org>

yarıya bekliyordum.

"Evet," dedi.

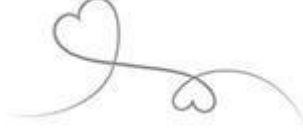
"Tam bir aptal değilim, biliyorsun. Bazı büyük sözler bildiğim için bu kadar şaşırımış görünmene gerek yok."

"Senin bir aptal olduğunu hiç düşünmemiştim," dedi sessizce, kutuya bakıp bana vermem için başka bir kitap çıkardı.

ya da kitapları ambalajından çıkarmak için kullandığımız yavaş, verimsiz yöntemimize geri döndükten uzun bir süre sonra, onun küçük Aküller gibi kaçamak bakışlarla yukarı baktığını ve beni izlediğini hissedebiliyordum.

Fark etmemiş gibi yaptım.

Şimdi

çarşamba, 4 ekim

BEN Bir gecede bazı dikişleri yırtmış gibi hissediyorum. İçimdeki her şey ham - sanki bir duygusal organımı zedeledim. Üstümdeki tavan sıkıcı görünüyor; su lekeleri örümcek gibi çatlaklar boyunca geziniyor tavanda ışıktan yayılan sıva 1xture. Yalpaze donmuş kürenin etrafında tembel tembel dönüyor. Döndüklerinde kanatlar havayı yarararak Sean'ın yanımda uyurken verdiği ritmik nefesi taklit ediyor.

Chh

.

Chh

.

Chh

.

Bu sabah saat ikide eve geldiğimde uyuyordu.   veya bir kez, uzun saatler için minnettarım; D n tek düşünebildiğim Elliot'ın Saul'lara gelmesiyken, o ve Phoebe ile akşam yemeği boyunca nasıl oturdum bilmiyorum.

Dün gece otobüsle eve dönerken, vardiyamın karmaşası yavaş yavaş düşüncelerimden uzaklaşırken ve Elliot'la karşılaşmam tekrar aklıma geldiğinde, bir an için suçluluk duygusu hissettim.

Çok hızlı bir şekilde geri geliyor,  ne ve ortaya.

Yüzümü ovmak için hareket ettiğimde Sean uyanıyor, bana doğru yuvarlanıyor, eli kal amın etrafında kıvrılmış halde beni kendine çekiyor, ama geçen Mayıs'ta beni  pmesinden bu yana ilk

kez, bir Şeye ihanet ediyormuŐum gibi hissediyorum.

İnleyerek kendimi itip doğruldum ve dirseklerimi yatağın kenarındaki dizlerime dayadım.

"İyi misin bebeğim?" diye sordu, arkama yaklaşp çenesini omzuma dayadı.

Sean, Elliot'tan haberi bile yok. Düşündüğümde bu çılgınlık, çünkü onunla evleniyorsam her parçamı bilmesi gerekiyor, değil mi? O kadar uzun süredir birlikte olmasak bile, büyük şeyler hemen öne yerleştirilmeli ve ergenliğimin çoğu için Elliot'tan daha büyük olamaz. Sean benim Berkeley'de büyüdüğümü, birçok hafta sonumu şaraplar diyarı Healdsburg'da geçirdiğimi ve orada bazı iyi arkadaşlarım olduğunu biliyor. Ama Elliot'la on üç yaşımıdayken tanıştığımdan, on dört yaşımıdayken ona aşık olduğumdan ve sadece birkaç yıl sonra onu hayatımdan çıkardığımdan haberi yok.

Başımla onayladım. "İyiyim. Sadece yoruludum."

Başını yanımda çevirip saate baktığını hissediyorum ve onun hareketini taklit ediyorum. Saat daha 6:40 ve 9:00'a kadar tura başlamam gerekmiyor. Uyku değerli bir metadır.*Neden, beyin, neden?*

Bir elini tuzlu-biberli saçlarında gezdiriyor. "Elbette yorgunsun. Yatağa geri gel."

Bunu söylediğinde, gerçekten demek istediğini biliyorum*Arkana*
yaşlanın ve

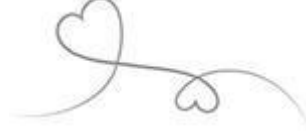
Phoebes kalkmadan biraz seks yapalım.

Sorun şu ki, bunu onunla yapmanın şimdi yanlış hissettirme ihtimalini göze alamam.

Elliot'ı sikiyorum.

Ondan sadece birkaç gün uzaklaşmaya ihtiyacım var, hepsi bu.

Daha sonra

perşembe, 20 aralık

onbeş yıl &git

BEN Daha önce hiç Noel'i evden uzakta geçirmemiştim ama Aralık başında kulübedeki ilk yılımda babam bir macera yaşayacağımızı söyledi. Bazı ebeveynler için bu bir yolculuk anlamına gelebilirdi.

Paris'e ya da egzotik bir yere gemi yolculuğuna. Babam için bu, yeni evimizde Danimarka'yı aydınlatan eski moda bir tatil demektir. *takvim ışığı*- bir Noel mumu - ve Noel yemeği için kızarmış ördek, lahana, pancar ve patatesin tadını çıkarın.

20'sinde akşam yemeği saatinde vardık, arabamız paketler ve yeni satın alınan süslemelerle dolup taşıyordu, kasabadan altın dişli, tahta bacaklı ve yeni kesilmiş Noel ağacımızı taşıyan bir karavanla yakından takip eden bir adam.

Mamut ağacıyla güreşmelerini izledim ve bir an için ön kapımızdan içeri girip girmeyeceğini merak ettim. Dışarısoğuktu ve ısınmak için ayaklarımı yere vurdum. Hiç düşünmeden Petropoulos'un evine baktım.

Pencereler parlıyordu, bazıları yoğunlaşmadan sisliydi. Eğri bir bacadan sürekli bir duman akışı yükseldi, kurdele gibi kıvrılıp karanlığa karıştı.

Ekim ayından beri kulübeye üç kez gitmiştik ve her ziyaretimizde Elliot kapıya gelip kapıyı çalmış ve babam onu üst kata çıkarmıştı. Yavaş yavaş küçük bir kütüphaneye dönüşen dolabımın ayakucuna uzanıp saatlerce kitap okurduk.

Ama henüz evini ziyaret etmemiştim. Ne yapıyor olabileceğini hayal etmek için hangi odanın ona ait olduğunu tahmin etmeye çalıştım. Bir baba ve bir annenin, dört çocuğun ve köpekten çok at gibi görünen bir köpeğin olduğu bir evde Noel'in onlar için nasıl olduğunu merak ettim. Kurabiye ve taze kesilmiş çam gibi koktuğuna bahse girerim. Sessiz bir yerde okumanın muhtemelen zor olduğuna karar verdim.

Eski kapı zili çaldığında daha bir saattir oradaydık. Elliot ve Bayan Dina'ya açtım, elimde ağır bir şeyle dolu ve folyo kaplı bir kağıt tabak vardı.

Sana kurabiye getirdik, dedi Elliot, gözlüğünü burun köprüsüne iterek. Ağzı yeni diş telleriyle tıkalıydı. Yüzü metalik bir başlık ağıyla örtülmüştü.

Gözlerimi iri iri açarak ona baktım, o da bana ters ters baktı, yanakları pembeleşiyordu. "Kurabiyelere odaklan, Macy."

"Misafirimiz var mı, *benim küçük çiçeğim?*" Babam mutfaktan sordu. Sesinde hafif bir onaylamama duydum; söylenmemiş *Oğlan yarına kadar bekleyemez mi?*

Bayan Dina, "Kalmıyorum, Duncan," diye seslendi. "Az önce bu kurabiyeleri gezdirdim ama siz ikiniz yemeye hazır olduğunuzda Elliot'ı eve gönderin, tamam mı?"

Babam cevap olarak, "Yemek neredeyse hazır," dedi, sakın sesi onu benim kadar iyi tanımayanlara yönelik herhangi bir dış tepkiyi saklıyordu.

Mutfağa yürüdüm ve adada kurabiye tabağını yanına kaydırdım. Bir barış operasyonu.

"Okuyacağız," dedim. "Tamam aşkım?"

Babam bana baktı, sonra kurabiyelere baktı ve yumuşadı. "Otuz dakika."

Elliot isteyerek geldi, hantal ağacın yanından geçip merdivenlerden yukarı beni takip etti.

Noel müziği 1 mutfağın açık sahanlığını doldurdu, ama dolaba adımımızı atar atmaz kayboldu. Evi satın aldığımızdan beri, babam duvarları raflarla kaplamış ve köşeye ön duvara bakan küçük futon kanepeye dönük bir puf sandalye eklemişti. Evden gelen yastıklar etrafa saçılmıştı ve cin şişesinin içi gibi sıcacık gelmeye başlamıştı.

Kapıyı arkamızdan kapattım.

"Peki, yeni donanımın nesi var?" diye sordum yüzünü işaret ederek. Omuz silkti ama bir şey söylemedi. "Sürekli maske takmak zorunda mısın?"

"Bu bir başlık, Macy. Genellikle sadece uyuduğumda, ama bu dış tellerini daha erken takmaya karar verdim."

"Neden?"

Bana boş gözlerle baktı ve evet, anladım. "Sinir bozucu mu?" Diye sordum.

Onun yüz bükülmüş içine A alaycı sırıtiş. "Yapmak Onlarrahat görünüyorsun?"

"HAYIR. Acı verici ve inek görünüyorlar.

"*sen*acı verici ve inek," diye dalga geçti.

Bir kitapla puf sandalyeye oturdum ve rafları incelemesini izledim.

"Hepsine sahipsin*Anne of Green Gables* kitaplar" dedi.

"Evet."

"Onları hiç okumadım." Sıradan bir tane çekip şilteye kıvrıldı. "En sevdiğin kelime?"

Zaten bu ritüel ondan çıkıp odaya yayılmış gibiydi. Bu sefer beni korumadı bile. Kitabıma bakarken, ameliyattan önce bir saniye düşündüm, "*sessiz*. Sen?"

"*Trabzon hurması*"

Daha fazla konuşmadan okumaya başladık.

"Zor mu?" Elliot aniden sordu ve gözlerine bakmak için yukarı baktım: kehribar rengi, derin ve endişeli. Garip bir şekilde boğazını temizleyerek, "Annensiz tatil mi?"

Bu soru karşısında o kadar şaşırmıştım ki hızla gözlerimi kaçırdım. İçimden daha fazlasını istememesi için yalvardım. Ölümünden üç yıl sonra bile annemin yüzü sürekli olarak düşüncelerimde yüzdü: dans eden gri gözler, kalın siyah saçlar, koyu kahverengi ten, kaçırdığı ilk sabaha kadar her sabah beni uyandıran orantısız gülümsemesi. Ne zaman aynaya baksam onun da bana tepki verdiğini görüyordum. Yani evet, zor örtmedi. Zor bir dağı bir yumru olarak tarif etmek gibiydi, okyanusu bir su birikintisi olarak tarif etmek gibiydi.

Ve bunların hiçbirisi onsuz Noel hakkındaki duygularımı içeremezdi.

Beni dikkatli bir şekilde izledi. "Annem ölseydi tatiller zor olurdu."

Midemin kasıldığını, boğazımın yandığını hissettim, "Neden?" gerek duymama rağmen.

"Çünkü onlardan büyük bir anlaşma yapıyor. Anneler böyle yapmaz mı?"

Hıçkırığımı geri yuttum ve sıkıca başımı

salladım. "Annen ne yapardı?"

"Bir aptala böyle soramazsın." Sırt üstü uzandım ve tavana baktım.

Özrü anında ağzından çıktı: "Özür dilerim!"

Şimdi kendimi salak gibi hissediyordum. "Ayrıca iyi olduğumu biliyorsun." Sadece duygusal on sekiz tekerlekli aracı desteklediğini söylemek bile. Gözyaşlarımın boğazımdan aşağı çekildiğini hissettim. "Neredeyse dört yıl oldu. Bunun hakkında

konusmak zorunda değiliz.

"Ama biz *olabilmek*"

Tekrar yutkundum ve sonra sertçe duvara baktım. Noel'e her yıl aynı şekilde başladı. Yaban mersinli kekler ve taze portakal suyu yaptı. Sözcükler bir ağaçkakanın kesik kesik ağzından çıktı. "1replace'in önünde yemek yer, çorapları açarken o ve babam bana çocukluklarından hikayeler anlatır, sonunda birlikte çılgın hikayeler uydurmaya başladık. Hepimiz ördeği pişirmeye başlar, ardından hediyeleri açardık. Ve akşam yemeğinden sonra, 1replace'in önünde kıvrılır ve okurduk.

Sesi zar zor duyuluyordu. "Kulağa mükemmel geliyor."

"Öyleydi," diye kabul ettim, şimdi daha yumuşak bir sesle, hafızamda kaybolmuştum. "Annem de kitapları severdi. Her hediye bir kitap, bir günlük, havalı kalemler veya kağıttı. Ve o okudu*her şey*. Kitapçıdaki masalarda gördüğüm her kitabı okumuştum sanki."

"Annenden gerçekten hoşlanacakmışım gibi geliyor."

"Herkes onu severdi," dedim ona. "Fazla ailesi yoktu -ailesi de o küçükken öldü- ama yemin ederim ki tanıştığı herkes onun kendisinin olduğunu iddia etti.

Ve şimdi onsuz, bizim için ne yapacaklarından emin değiller, babamın sessiz rezervinde nasıl gezineceklerinden emin değiller.

"Çalıştı mı?" diye sordu.

"Books Inc. için bir alıcıydı."

"Vay. Gerçekten mi?" Bay Area'daki bu kadar büyük bir perakendecinin parçası olmasından etkilenmiş görünüyordu ama içten içe onun bundan bıktığını biliyordum. Her zaman kendi dükkânını istemiş. Ancak hastalanmaya başladığında o ve babam bunu açıklayabilecek duruma geldiler. "Bu yüzden mi baban bu dolabı senin için yapıyor?"

Başımı salladım ama o söyleyene kadar bu fikir aklıma bile gelmemişti. "Öyle düşünmüyorum. Belki."

"Belki de ona yakın hissedebileceğin bir yer istemiştir."

Hala başımı sallıyordum. Babam annemi düşünemeyeceğimi biliyordu.*Daha.* Ve onu daha az düşünmeme de yardım etmeyecekti. Yardımcı olmaz. Tıpkı nefesinizi tutmanın vücudunuzun oksijen ihtiyacını değiştirmedeği gibi.

Sanki bunu yüksek sesle söylemişim gibi, "Ama buradayken onu daha çok düşünüyor musun?" diye sordu.

Elbette, diye düşündüm ama onu duymazdan geldim, bunun yerine yorganın kenarı pufun yanından sarkacak şekilde kıvrıldım.*Onu her yerde düşünüyorum. Odır-dirher yerde, her an ve ayrıca o hiçbir anda. Her anımı özliyor ve bunun kim için daha zor olduğundan emin değilim: burada onsuz devam etmek mi yoksa o, bensiz, o neredede olursa olsun var olmak.*

Macy?

"Ne."

"Onu burada düşünüyor musun? Bu odayı bu yüzden mi seviyorsun? "Odayı seviyorum çünkü okumayı seviyorum."

Ve çünkü kendimi kaybetmeme neden olan o kitabı bulduğumda sadece bir saat, belki daha fazla, unuttum.

Ve babam her seferinde annemi düşündüğü için bana bir kitap alıyor.

Ve sen burada olduğun için, seninle kendimi bin kat daha az yalnız hissediyorum.

"Ancak-"

"Lütfen dur." Gözlerimi sımsıkı kapattım, avuçlarımın terlediğini, kalp atışlarımın hızlandığını, midemin kendi etrafında düğümlendiğini ve bazen bedenime çok büyük gelen tüm hisleri hissettim.

"Hiç onun için ağlıyor musun?"

"Dalga mı geçiyorsun?" Nefesim kesildi ve gözleri büyüdü ama geri adım atmadı.

"Sadece Noel," dedi sessizce. "Ve annem daha önce kurabiye pişirirken, bunun ne kadar tanıdık olduğunu anladım. Senin için garip olmalı, hepsi bu."

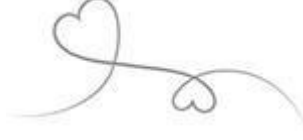
"Evet."

Eğilip ona bakmamı sağlamaya çalıştı. "Sadece benimle konuşabileceğini bilmeni istiyorum."

"Bunun hakkında konuşmama gerek yok."

Doğruldu, birkaç nefes daha sessizlik için beni izledi ve sonra kitabına geri döndü.

Şimdi

çarşamba, 4 ekim

BEN yatağın sıcak rahatlığını bırakın ve mutfığa gidin, kahverengi yumaklardan oluşan bir kafanın tepesini öpün. Sean, sabahları sinsi olamayacağımızı şimdiye kadar bilmeli: Phoebe zaten her zaman önümüzde.

Phoebs bir rüya çocuğu. Altı yaşında, zeki ve zeki ve şamatacı bir şekilde bana biraz annesini anlatıyor, çünkü babası tamamen yumuşak başlı. Ölümcül annesi Ashley'nin nerede olduğunu kim bilebilirdi, ama Phoebe'nin onsuz büyüdüğünü görmek içime bir şey saplıyor. En azından annemle on yıl geçirdim ve onun hayatımdan kaybolması bir ihanet gibi gelmiyor. Phoebe, Ashley'nin yatırım bankacılığı işi için bir hafta sonu tatiline gitmesinden ve eve kokain tadıyla gelmesinden önce sadece üç tane aldı, bu da bir crack özlemine dönüştü ve sonunda hız topları için her şeyi bırakmasına yol açtı. Sean ne zaman mükemmel çocuğuna annesinin uyuşturucuyu kendisinden daha çok sevdiğini söylemek zorunda kalacak?

1. Phoebe ile mutfak masasında oturmuş Rice Chex yerken, saçları zaten çarpık at kuyruğu yapılmış, uyumsuz çoraplar, yavru köpek tozlukları ve puantiyeli bir kazak giyen 1. Phoebe ile ilk sarhoş ilişkimizden sonraki sabah yatak odasından çıktığımı hatırlıyorum. Sean, Airtation sisinde bir çocuğu olduğundan bahsetmemişti. Bunu, onun büyük, yarak gibi bir ihmalinden çok göğüslerimin o mavi süveterin içinde ne kadar harika görüldüğünün bir kanıtı olarak görmeye çalışıyorum.

O sabah bana baktı, gözleri bir önceki gece söylediği şeyi kolayca doğrulayacak kadar genişti - yanında bir tane getirmemişti.

kadın üç yıl sonra onunla eve geldi ve yeni bir oda arkadaşı olup olmadığını sordu.

Yavru köpek tozluklarına ve çarpık at kuyruğuna nasıl hayır diyebilirim? O zamandan beri her gece oradayım.

Bu gerçekten bir fedakarlık değil. Sean yatakta bir rüya, rahat ve ortalama bir fincan kahve yapıyor. Kırk iki yaşında, aynı zamanda maddi olarak da güvende ve bu, tıp fakültesi kredilerine sonuna kadar baktığınızda uzun bir yol kat ediyor. Ve belki başlangıçta alkoldendi, ama onunla seks hayatımın yalnızca ikinci seksiydi ve hemen ardından Aoor'a paha biçilmez bir şey göndermiş gibi hissetmedim.

"Chex?" diye sordum ona, lavabonun üzerindeki 1 lt kahveye körü körüne uzanarak.

"Evet lütfen."

"İyi uyudun mu?"

Onaylamak için hafifçe homurdandı ve bir dakika sonra, "Sıcaktı," diye mırıldandı.

Yani bu, Elliot'ı görmeye ve Sean'ın yanında uyanmaya vücudumun verdiği klostrofobik tepkiden ibaret değildi; babası yine termostatla uğraşıyor. O adam orta Teksas havası için doğmuş, Bay Area için değil. Isıyı düşürerek odanın içinde ilerliyorum. "Dün gece Baba Isıtıcı Görevinde olduğunu sanıyordum."

Phoebe kıkırdar. "Benden gizlice kaçtı."

Açılan duşun sesi mutfığa geliyor ve ben kendimi bir yarışma yarışmasına verilmiş gibi hissediyorum ve bir zil sesi geri sayıyor: *Önümüzdeki iki dakika içinde evden çıkın!*

Phoebe'ye mısır gevreğini koydum, yatak odasına koştum, temiz bir önlük giydim, kahvemi doldurdum, ayakkabılarımı giydim ve kapıdan çıkmadan önce Phoebe'nin kafasına bir öpücük daha kondurdum.

Bu çılgınca - en azından beni öyle yapıyorsa - çılgınca - ama Sean bana dünkü günüm hakkında soru sorsaydı, şüphesiz her

şeyi

dışarı yuvarlanarak gel.

Elliot Petropoulos'u neredeyse tam olarak on yıl sonra ilk kez dün gördüm ve ona hâlâ aşık olduğumu ve muhtemelen her zaman da öyle kalacağımı fark ettim.

Hâlâ benimle evlenmek istiyor musun?

Maalesef, birkaç günlük mesafekartlarda görünmüyor: Otobüs durağından yokuş yukarı yürürken Elliot hastanenin dışında bekliyor.

Kalbimin durduğunu söylemek doğru değil çünkü gerçekten varlığını yoğun bir şekilde hissediyorum, hayalet bir uzvunu. Kalbim sıkıştı ve sonra kükreyerek beni içten dışa acımasızca yumrukladı. Adımlarımı yavaşlatıyorum ve ne söyleyeceğimi kestirmeye çalışıyorum. İçimde tahriş var. Dün ben oradayken Saul'a geldiği için suçlanamaz, ama bugün hepsi o.

"Elliot."

Adını söylediğimde dönüyor ve duruşu biraz rahatlıyor.

"Bugün erken gelirsin diye umuyordum."

Erken?

Yaklaşırken ona bakıyorum, gözlerim kısılmış. Durduğu yerden birkaç adım ötede, ellerimi siyah kot pantolonunun ceplerinde, "Nerede ve ne zaman çalışacağımı nereden bildin?" diye soruyorum.

Suçluluk yanaklarının rengini çeker. "George'un karısı orada resepsiyonda çalışıyor." Sürgülü kapıların hemen içinde oturan ve son birkaç aydır her sabah gördüğüm kadını işaret ederek çenesini kaldırdı.

Mavi plastik isim etiketine kazınmış üç harfi hatırlayarak Aatly'yi "Adı Liz," diye onayladım.

"Evet," diyor sessizce. "Liz Petropoulos."

inanamayarak gülüyorum. Başka hiçbir koşul altında, bir hastane idari çalışanının bir doktorun çalışma programı hakkında bilgi verdiğini hayal edemiyorum. Sevilen biri hastalanınca insanlar oldukça mantıksızlaşıyor. Sevdiğinizi çocuk yapın ve unutun. Burada çalıştığım kısa sürede bile, çocuklarını tedavi edemeyen doktorların peşine düşen anne babalar gördüm.

Elliot gözlerini kırpmadan bana bakıyor. "Liz benim tehlikeli olmadığımı biliyor, Macy."

"Kızıl olabilir. Ben kritik pediatri doktoruyum. Bilgilerimi öylece veremez, kendi ailesi bile olsa."

"Tamam, kahretsin. Bunu yapmamalıydım," dedi içtenlikle pişmanlık duyarak. "Bakmak. 10'da çalışıyorum. BEN . . ." Gözlerini kısarak Mariposa'ya bakarak, "O zamana kadar biraz konuşmak için vaktimiz olur diye umuyordum," diyor. Cevap olarak hiçbir şey söylemeyince eğilip bakışlarımı dikti ve, "Yapmak zamanın var?"

Başımı kaldırıp ona baktım ve gözlerimiz kilitlendi, yoğun, sessiz bir alışverişi paylaştığımız her sefere geri dönmemi sağladı. Bunca yıldan sonra bile, bence birbirimizi oldukça iyi okuyabiliyoruz.

Bağlantıyı keserek saatime bakıyorum. Saat yedi buçuktan hemen sonra. Planlanan saatten bir buçuk saat önce işe gidersem yukarıda kimse şikayet etmeyecek olsa da, Elliot içeri girmem gerektiğini söylersem yalan söylemiş olacağımı bilirdi.

"Evet," dedim ona. Yaklaşık bir saatim var.

Başını eğdi, yavaşça sağa doğru eğildi ve ağzı bir gülümsemeyle kıvrılırken, sanki sevimliliğiyle beni cezbediyormuş gibi bir shuAe adımı, sonra bir başkası attı.

"CoPee?" Gülümsemesi büyüyor ve dişlerinin ne kadar düzgün olduklarını fark ediyorum. Başörtüsü takmış on dört yaşında bir Elliot Aash'ı düşüncelerimde nabız gibi atıyor. "Fırın? Yağlı kaşık?"

Bir sonraki bloğa ve endişeyle sakinlerle ve aile üyeleriyle henüz dolmamış dört masalı küçük kafeyi işaret ediyorum.

ameliyat sonrası haber bekliyorum

İçerisi sıcak -sabahımın konusu gereğinden fazla sıcak- ve ön tarafta hâlâ boş iki masa var. Kendimizi oturarak menüleri alıyoruz ve sıkı bir sessizlik içinde inceliyoruz.

"Ne iyi?" O sorar.

Güldüm. Burada hiç kahvaltı yapmadım.

Elliot bana baktı, yavaşça gözlerini kırptırdı ve midemdeki bir şey eriyerek daha aşağılara yayılan sıvı bir ısıya dönüştü. Tuhaf olan, Elliot ve benim sadece birkaç kez birlikte yemek yediğimizin ve asla yalnız olmadığımızın farkındayım.

"Genellikle kafeteryadan bir çörek veya simit alırım." Göz temasımı kesiyorum ve menümü kapatmadan önce yoğurt ve granola parfe üzerinde karar kılıyorum. "Eminim her şey çok lezzetlidir."

Gizlice okumasını izledim, gözleri hızla sözcükleri taradı. Elliot ve kelimeler. Fıstık ezmesi ve çikolata. CoPee ve bisküvi. Cennette yapılan aşk maçları.

Uzanıp mırıldanırken boş boş boynunu kaşıyor. "Yumurta mı yoksa krep mi? Yumurta mı krep mi?"

Dirseği üzerinde öne doğru eğilirken, pamuklu tişörtünün altındaki omuz kası kasılıyor. Parmağıyla alt dudağının hemen altını ileri geri ovuşturuyor. Telefonu kolunun yanında titrer ama aldırılmaz.

Merhamet et. Aklıma gelen tek düşünce -şaşırtıcı ve nefessiz- Elliot'ın vücudunu nasıl kullanacağını bilen bir adama dönüştüğü. Dün fark etmedim, edemezdim.

Verdiği kararla gülümserken,

menüyü nazıkçe tutucuya geri kaydırırken,

Peçetesine uzanıp dikkatlice kucığına koyarken, mutlulukla

dudaklarını hafifçe büzerek bana bakarken,

Birdenbire aradan geçen on bir yıl için minnettar hissettim, çünkü aksi takdirde tüm bu küçük şeyleri fark eder miydim? Yoksa yavaş yavaş Just Elliot'a dönüşen minik tavırların takımyıldızı olarak bilinen bulanıklaşarak birbirine karışır mıydılar?

Garsonumuz masaya gelip siparişimizi aldığı anda gözlerimi kırptırdım.

O gittiğinde, tekrar eğilir. "Beni on yıl boyunca kahvaltıda yakalamak mümkün mü?"

Anılar düşüncelerimi sarsıyor: Sis içinde üniversiteye gitmek. Sabrina ile yurttan ve daha sonra, her zaman kitaplarla, bira şişeleriyle ve ot dumanı bulutlarıyla dolu görünen küçük bir apartman kampüsünde yaşamak. Onunla tıp fakültesi için Baltimore'a taşınmak ve UCSF'de eşleştirilmek için sözde dua ederek geçirdiğim uzun geceler, böylece ev boş olsa bile tekrar eve yakın yaşayabilmek. Bir insan, bir fincan kahveyi paylaşmak için geçen zamana nasıl bir ömür sığdırabilir?

"Geriye dönüp baktığımda, o kadar meşgul hissetmiyorum," diyorum. "Kolej. Okul ile."

"Pekala, arkadaşlar ve sevgililer, neşe ve kayıp, sanırım," diyor, çiviye doğrudan kafasına vurarak. Yüz ifadesi farkındalıkla düzeliyor.

Garip bir sessizlik aramızda bir kanyon gibi büyüyor. "Ben demek istemedim *biz* diye mırıldanarak ekledi, "zorunlu olarak."

Kuru bir kahkaha atarak koltuğumda geriye yaslandım. "Kötü duygular içinde boğulmadım, Ell."

Vay canına, bu bir yalan.

Yanındaki telefonu tekrar titrediğinde, onu uzaklaştırdı. "Öyleyse neden aramıyorsun?"

"Çok şey oldu." İçeceklerimiz geldiğinde koltuğumda biraz geriye kaydım.

Kaşları haklı bir şaşkınlıkla aşağı doğru eğiliyor. Ona az önce hayatımın esasen ezberci ve açık sözlü olduğunu söyledim, ama sonra aramaya zahmet edecek çok şey oldu.

Zihnim geçmiş yıllardan oluşan bir takvimde dönüp duruyor ve başka bir ekşi farkındalık üzerime çöküyor. Elliot yirmi dokuz yaşına giriyor *Yarın*. Yirmili yaşlarının neredeyse tamamını özledim.

Bu arada erken doğum günün kutlu olsun, dedim sessizce.

Gözleri yumuşar, ağzının kenarları kıvrılır. "Teşekkürler Mace."

5 Ekim benim için her zaman zor bir gün olmuştur. Onu gördüğüme göre, bu yıl nasıl bir duygu olacak? Ellerimi sıcak kupama dolayarak konuyu değiştirdim. "Senden ne haber? Ne yapıyordun?"

Omuz silkti ve cappuccino'sunu yudumlarken, kapuçino köpüklü bir hal aldığına parmağıyla üst dudağını sildi. Kendi vücudundaki bariz rahatlık, yenilenen sıcaklığın benimkinden dalgalanmasına neden oluyor. Elliot kadar tamamen kendisi olan birini hiç tanımadım.

"Cal'den erken mezun oldum" diyor ve "birkaç yıllığına Manhattan'a taşındım."

Bu, *ahır* beynimdeki düğme. Elliot, tüm tüylü kaosuyla Kuzey Kaliforniya'yı canlandırıyor. Onu New York'ta hayal edemiyorum.

"*Manhattan?*" Tekrarlıyorum.

Güler. "Biliyorum. Toplam delilik. Ama orası ancak yirmili yaşlarımda midemin kaldırabileceği türden bir yer. Orada birkaç yıl geçirdikten sonra bir edebiyat ajansında bir süre staj yaptım ama burayı sevmedim. Neredeyse iki yıl önce buraya geri döndüm ve kar amacı gütmeyen bir okuryazarlık grubu için çalışmaya başladım. Hala haftada birkaç gün oradayım ama. . . Roman yazmaya başladım. Gerçekten iyi gidiyor."

"Bir ... Yazmak *kitap*" sırtıyorum "Kim tahmin ederdi?"

Bu sefer daha sert gülüyor ve ses sıcak ve hırıltılı. "Herkes?"

Gülümsememi dizginlemek için iki dudağımı da ısırđım ve ifadesi yavaşça düzeldi. "Sana bir şey sorabilir miyim?" O sorar.

"Elbette."

"Bu sabah benimle buraya gelmeye nasıl karar verdin?"

Programıma zorla girdiğini belirtmeme gerek yok çünkü aslında kastettiğinin bu olmadığını biliyorum. Liz hakkında söyledikleri doğru; Elliot'ın tehlikeli olmadığını hepimiz biliyoruz. Ona eve gitmesini ve benimle bir daha görüşmemesini söyleyebilirdim ve o da beni dinlerdi.

Öyleyse neden yapmadım?

"Hiçbir fikrim yok. Sana ikinci kez hayır diyebileceğimi sanmıyorum."

Bu cevabı beğendi. Ağzında küçük bir gülümseme beliriyor ve damarlarımda nostalji doluyor.

"Hopkins'te tıp fakültesine gittin," dedi sesinde sessiz bir merakla. "Tufts'ta lisans. Seninle gurur duyuyorum, Mace."

Gözlerim anlayışla açılıyor. "Seni sıçan. Sen *Google'da arandı* Ben?"

"Google yapmadınız *Ben?*" geri ateş ediyor. "Hadi ama, bu karşılaşma sonrası birinci adım."

"Sabah ikide işten eve geldim. Yüz üstü yastığa düştüm. Bu hafta sonundan beri dişlerimi fırçaladım mı bilmiyorum."

Sırtışı o kadar içtenlikle mutlu ki içimde gıcırdayan bir menteşe çalışıyor. "Buraya taşınmak hep senin planın mıydı, yoksa tam denk geldiğin yer miydi?"

"Bu benim ilk seçimimdi."

"Duncan'a yakın olmak istedin." Sanki bu çok mantıklıymış ve beni bıçaklıyormuş gibi başını sallıyor. "Ne zaman öldü?"

"Her zaman mıydı *senin* buraya geri taşınmayı planlıyor musun?"

İtirazımı çözmeye çalıştığını görebiliyorum ama derin bir nefes alıyor ve yavaşça veriyor. Senin olduğun yerde yaşamak her zaman benim planımdı. Bu plan başarısız oldu ama seni tekrar Berkeley'de görme ihtimalimin oldukça yüksek olduğunu tahmin ettim.

Bu beni fırlatıyor. Ben bir tuğlayım ve cam pencereye fırlatıldım. "Ah."

Bunu biliyordun. Burada olacağımı, bekleyeceğimi bilmen gerekirdi."

Cevap vermek için hızlıca bir yudum su içtim. "Hala benim bunu yapmamı umduğunu bildiğimi sanmıyorum..."

"BENyüksek sesleSen."

Yiyecek getiren garsonumuzun imdadına yetişmek için bu bomba gibi kesintiye hemen başımı salladım. Ama o orada değil.

Sen de beni seviyordun, biliyorsun, dedi sessizce. "Her şeydi."

Sanki itilmiş gibi hissediyorum ve masadan biraz uzaklaştım ama o eğildi. Bu çok yoğun. Sadece söyleme şansı bulamamaktan korkuyorum.

Telefonu tekrar masanın üzerinden zıplayarak

titredi. "Bunu alman gerekiyor mu?"

Soruyorum.

Elliot yüzünü ovuşturdu ve sonra gözleri kapalı, yüzü tavana dönük bir şekilde sandalyesini geriye yasladı. Ne kadar inatçı olduğunu, ne kadar yorgun görüldüğünü ancak şimdi anlıyorum.

Elliot, her şey yolunda mı?

Başını salladı, doğruldu. "Evet, ben 1neyim." Bir süre beni süzerek, aklından geçenleri bana anlatmaya karar vermiş gibi görünüyor: "Dün gece kız arkadaşımdan ayrıldım. O arıyor. Konuşmak istediğini sanıyor ama aslında bence sadece bana bağırarak istiyor. Daha sonra kendini iyi hissetmeyecek, bu yüzden şimdilik ikimizi de bağışlıyorum.

Boğazımdaki kocaman yumruyu yutkunarak yutkunuyorum. "Ondan ayrıldındün gece?"

Başıyla onayladı, saman kağıdıyla oynuyor ve yemeğimizi önümüze koyarken garsona sessizce teşekkür ediyor. Ayrıldığında, alçak sesle, "Sen benim hayatımın aşkıydın. Eninde sonunda seni unutacağımı düşünmüştüm ama dün seni görmek?" Başını sallıyor. "Eve başka birinin yanına gidip onu sahip olduğum her şeyle seviyormuş gibi yapamam."

Mide bulantısı beni sarıyor. Açıkçası göğsümdeki bu ağır duyguyu nasıl tercüme edeceğimi bile bilmiyorum. Söylediği şeyle bu kadar yoğun bir şekilde bağlantı kurmam ama çok daha korkak olmam mı? Yoksa tam tersi mi - ben *haue* hayatıma devam ettim, birini buldum ve Elliot'ın benim kolay, basit hayatıma girmesini istemiyor musun?

"Macy," diyor şimdi daha aceleci bir şekilde ve devam etmek için ağzını açıyor ama başka bir tetikleyici daha çekildi, başka bir yarışma programı meydan okuması. Zil sesiyle yarışarak cüzdanımı aradım ama bu sefer Elliot beni durdurdu, kolumu nazikçe kavradı, yanakları öfkeden pembeleşmişti. "Bunu yapamazsın. Bu konuşmadan sürekli olarak kaçamazsınız. Yapım aşamasında on bir yıl geçti." Eğilip çenesini sıkarak ekliyor, "Bir şeyleri batırdığımı biliyorum ama o kadar da kötü müydü? çok kötü sen sadece *yok edilmiş?*"

Hayır, değil. 1'de değil.

"Bu," diyorum çevremize bakarak, "berbat bir fikir. Ve geçmişimiz yüzünden değil. Tamam, evet, kısmen öyle ama aradan geçen yıllar da var." gözleriyle buluşuyorum. "Dün gece beni iki dakika gördükten sonra kız arkadaşından ayrıldın. Elliot,

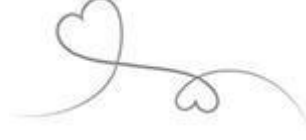
alıyorum*evli*”

Kolumu bıraktı, birkaç kez gözlerini kırpıştırdı ve -ilk kez tanık oldum- kelimelere doymuyormuş gibi göründü.

"Ben evleniyorum . . . ve bilmediğın çok şey var," dedim. "Ve bunların çoğı senin hatan değıl, ama*Bu*Masada bizi ayıran dar alanda parmağımı ileri geri salladım.

"aramızda? Bitmiş olması berbat ve beni de incitiyor. Ama bitti,
El."

Daha sonra

cuma, 21 aralık onbeş

yıl &go

ABu konuşmadan sonra babam benim hassas olduğumu bilseydi *Annesiz Noel* Elliot ile Perşembe akşamı yemekte her zamankinden daha sessizdi.

"Yarın Goat Rock'a gitmek ister misin?" tavuğu ne zaman bitirdiğini sordu.

Rus Nehri'nin Pasifik Okyanusu ile çarpıştığı rüzgarlı plaj Goat Rock. Herkesin bildiği gibi soğuk, tehlikeli bir akıntı, sahili suya girmek için bile güvensiz hale getiriyor ve havada o kadar çok kum var ki, sosisli sandviç ızgara yapmak neredeyse imkansız.

Onu sevdim.

Bazen deniz aslanları ve foklar nehrin ağzında tembellik ederlerdi. Kara, zengin deniz yosunu kıyıya vurdu, tuzla ağırlaştı ve öteki dünyaya ait, yarı saydam tuhaflığıyla benim için neredeyse gerçek dışıydı. Kum tepeleri kıyı şeridini noktalıyordu ve kumsalın ortasında ve dar bir kıstağın dışında, sanki oraya düşmüş gibi otuz fitten fazla dümdüz çıkıntı yapan yalnız dev kaya vardı.

"İstersen Elliot'ı davet edebilirsin," diye ekledi.

Ona baktım ve başımı salladım.

Oradaki tüm yolculuk boyunca, Elliot 1dgety idi. Koltuğunda kıpırdandı, emniyet kemerini çekti, elini saçlarının arasından geçirdi, başlığını karıştırdı. Yaklaşık on dakika sonra kitabıma odaklanmaya çalışmaktan vazgeçtim.

"Neyin var senin?" Arka koltuğa tısladım.

Şoför koltuğunda oturan babama baktı ve sonra tekrar bana baktı. "Hiç bir şey."

Babamın arka koltukta olup bitenlere dikiz aynasından baktığını görmekten daha fazlasını hissettim.

Elliot'ın ellerine baktım, sırt çantasının askısıyla oynamak için uzandım. Farklı görünüyorlardı. Daha büyük. Hâlâ çok sıskaydı ama aynı zamanda ahmaklığıyla o kadar rahattı ki, gerçekten bakmadıkça artık fark etmiyordum.

Babam otoparka girdi ve biz dışarı çıktık, rüzgarın neredeyse bizi devirmesine şaşırmıştık. Paltolarımızı giydik, şapkalarımızı kulaklarımıza kadar çektik.

"Kumsalın aşağısında kayadan daha ilerisi yok," dedi babam cebinden kendi ikramını -bir paket Danimarka sigarası- çıkararak. Benim yanımda hiç sigara içmedi; Annem hamile olduğunu öğrenir öğrenmez resmi olarak işi bırakmıştı. Rüzgâr sarı saçlarını yüzüne doğru itti ve o da gözlerini kısarak bana bakarak tek kelime etmeden şöyle dedi:*Bununla iyi misin?* ve başımı salladım. Sigarasını dudaklarının arasına sıkıştırarak, "Ve foklardan en az elli fit geride," diye ekledi.

Elliot ve ben bir kum tepciğinin üzerinde yürüdük, tepesinde durup okyanusa baktık. "Baban beni çok korkutuyor."

Güldüm. "Uzun olduğu için mi?"

"Uzun," diye onayladı, "ve sessiz. Komuta mevcudiyeti olayını kapattı.

"Ağzından çok gözleriyle söylüyor." "Maalesef benim için Danca

Göz küresi bilmiyorum."

Tekrar güldüm ve Elliot'ın gürleyen dalgalara bakarken profiline baktım.

"Sigara içtiğini bilmiyordum" dedi.

Yılda sadece birkaç kez. Sanırım bu onun özel lüksü."

Elliot başını salladı, "Tamam, bak. Sana bir Noel hediyesi aldım."

inledim.

"Merhametli Macy." Gülümseyerek kum tepesinin diğer tarafından sahile doğru yürümeye başladı ve kolunun altına sıkıştırılmış küçük bir paketi ancak şimdi fark ettim. Çoğunlukla rüzgardan korunan küçük bir oyuga ulaşmadan önce kalın kum, dalgaların karaya attığı odun ve küçük deniz yosunu tepelerinden geçtik.

Otururken paketi iki eline aldı ve ona baktı. Şeklinden, bunun bir kitap olduğunu söyleyebilirim. "Bana bir şey getirmeni beklemiyordum," dedi gergin bir şekilde. "Burada olduğun hafta sonları hep senin evinde takılıyorum, bu yüzden sana borçluymuşum gibi hissediyorum."

Bana hiçbir şey borçlu değilsin. Bana bir kitap aldığı için hissettiğim duyguyu bastırmaya çalıştım. Sadece birlikte yaptığımız -okuduğumuz- için değil, dün gece ona annem ve hediyeler hakkında söylediklerim yüzünden. "Her zaman gelebileceğini biliyorsun. Kardeşim yok. Sadece ben ve babam."

"Pekala," dedi paketi bana uzatarak, "belki de bu yüzden bunu aldım."

Merakla kağıdı yırttım ve aşağı baktım. Ambalaj kağıdını şiddetli bir rüzgar yüzünden neredeyse kaybediyordum.

Terabithia Köprüsü.

"Onu okudun mu?" diye sordu.

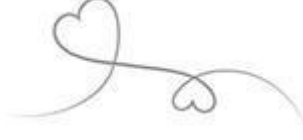
Başımı iki yana salladım ve rüzgarın savurduğu saçlarımı yüzümden çektim. "Bunu duydum." Rahatlayarak sessizce nefes verdiğini gördüm. "Bence."

Başını salladı ve daha sakın görünerek dalgalara atmak için bir taş almak üzere eğildi.

"Teşekkür ederim," dedim ona, ama okyanusun kükremesinin ardından beni duyduğundan emin değildim.

Elliot bana baktı ve gülümsedi. "Umarım sen de benim kadar beğenirsin. Sanki senin May Belle'in olabilirmişim gibi hissediyorum."

Şimdi

perşembe, 5 ekim

MVetelefon titrer içinde Benim haberci çanta Açık the otobüs, beni durağımdan sadece bir blok ötede uyandırıyor.

Saatın yine neredeyse gecenin ikisi olduğunu ve ekrandaki Viv'in küçük yüzüne baktığımı fark ederek kağıdı çıkarıyorum.

"Viv, teknolojiyi çok çabuk öğrendin!" diyorum, çantamı omzuma atıp dar otobüs koridorunda sendeleyerek ilerliyorum.

Sabrina diğer uçta gülüyor. "Yemek sipariş etmeye gittiğinde telefonunu tamamen çaldım ve profil resmimi değiştirdim. Parolalarınız çok sevimli bir şekilde tahmin edilebilir."

Sinirlenmeye çalışarak homurdandım ama gerçekten, neredeyse her şey için kullandığım dört basamaklı şifreyi yalnızca iki kişi bilebilirdi: Sabrina ve Elliot. Bu benim uğurlu sayım, 1fteen, tekrarlandı.

"Değiştireceğim," dedim ona, aşağı inip kendi sokağıma girerken görmezden geldiği bir gülümsemeyle otobüs şoförüne teşekkür ederek.

"Yapma," diye uyarıyor Sabrina.

"Unutacaksın." "Rakamlarla aramın iyi olduğunu bilmeni isterim."

Hattın diğer ucunda beni sessizlik karşılıyor ve düzeltiyorum, "En azından matematik türünden sayılar, tam önümdeyken ve elimde bir kalem varken." Yatmadan önce hala tırmanmam gereken dik yokuşa bakıyorum. "Beni rahatsız etmek için mi aradın? Ne yapıyorsun?"

"Bebeği emziriyorum, belli ki. Eve gitmek üzere olduğunu varsaydım. Seni kontrol etmek için aradım. Sen*kaçtı*Dün."

Başımı sallayarak yokuş yukarı ağır ağır yürümeye başladım. Hava nemle yoğun ve geçirdiğim günden sonra eğim neredeyse dikey gibi geliyor. Elliot beni kaldırımda yakaladı.

"Oradan koşarak çıkarken bunu düşündü."

"Bağlantıyı kaybettiği için benimle çok mutlu değildi."

Onun sessiz sesini duyuyorum. " 'Dokunma hissi kaybı'?" o tekrarlar. "Ona böyle mi diyoruz?"

Bunu görmezden gelerek, "Bugün yine beni takip etti. Dün gece beni gördükten sonra kız arkadaşından ayrıldı.

Sabrina sıra boyunca havlıyor ve ben yürümeyi

bırakıyorum. "Çıkardığın o ses de ne?" Soruyorum.

"Onun*tatlı*, bu kadar."

"Sen üstündesin*onun*taraf?"

Küçük sessizliği, inançsızlığının büyüklüğünü anlatıyor. "Bana söylediğinde kesinlikle bayılmadığını söylüyorsun.*Sen*O?"

"Sean'dan hoşlanmıyorsun."

"Saçmalama. O, üç randevunun ötesine geçmeyi başaran ilk erkek; tabii *kibeğenmek*o. O rekoru kırdığı için saygımı hak ediyor."

O kadar yorgunum ki, mantıksızlığın ortaya çıktığını hissedebiliyorum. Göğsümde sıkı bir savunuculuk yükseliyor, nabzım tekmeliyor. "Tamam, açıklığa kavuşturmama izin ver: yapmamı istemiyorsun.*evlenmek*Sean.

Macy, tatlım, *ben yapma*Sean ile evlenmeni istiyorum—*henüz*-bu doğru. Ama bunun Elliot'la yeniden bağlantı kurmanı istememle ilgisi yok. Sana bayılıyorum, bunu biliyorsun ama bana annen öldüğünde nasıl olduğunu anlattın. tutmak için ne kadar uğraştın

herkes dışarıda ya da bir kol mesafesinde - zamanınız varsa tamamen aabileceğimiz bir solucan kutusu -"

"Sabrina."

"Demek istediğim, Elliot'ı asla devre dışı bırakamazsın. O senin ruh eşin. Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?"

Başımı sallayıp tekrar yürüyorum. O kadar uzun süredir ayaktayım ki ayak parmaklarım ayakkabılarımda uyuştu. Aslında sadece yavaşça yokuş yukarı sallanıyorum. "ok yorgunum."

"Ah, tatlım," diyor nazikçe.

"Ve bir şey daha var," diyorum tereddüt ederek. "Evet?"

"Babamdan haberi yoktu." Bunun gerçeği hala acıtıyor.

Sabrina nefesini tuttu. "Ne?"

"Biliyorum. Bu kısım tamamen benim hatam, bunu anlıyorum." yüzümü ovuyorum. "Sadece bunu duymuş olacağını varsaydım. . . dedikodu yoluyla.

Sessizleşti ve beni neredeyse kıran sessizlik, çünkü lanet olsun, ben bir canavarım. Sabrina bininci kez içten içe öldüğümü düşünüyor olmalı.

"Ailesi ölseydi 1 kız olacaktın," diye başladı yavaşça, "ve o en azından seninle temasa geçmeye çalışmadı mı?"

Bayan Dina'nın sıcak gözleri ve derin gamzeleri olan yumuşak yüzü düşüncelerimi karıştırıyor, içime bir acı dalgası gönderiyordu. "Biliyorum, amacını anlıyorum."

Sabrina yine sustu; Bu konuşmayı telefonda yapmaktan nefret ediyorum. Yanımdaki kanepede güven verici varlığını istiyorum.

"Elliot'la sadece arkadaş olabileceğimizden emin değilim." Bir nefes verdi. "Bence denemeye değer."

Hatta uzak durabilecek miydim? Dürüst olmam gerekirse, bir şekilde onun ve benim bir zamanlar sahip olduğumuz şeye daha yakın olmak için buraya geri taşınmanın cazibesinin bir parçası değil miydi?

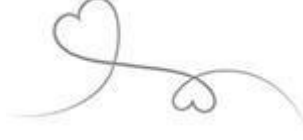
"Onunla yeniden bağlantı kurmamın gerçekten iyi bir fikir olduğunu mu düşünüyorsun?" Soruyorum.

"Ben sahibim*Her zaman*bunu düşündüm."

"Nasıl?" Sesimin ne kadar kısık görüldüğünü duydum ve anahtarlarımı çıkarıp karanlık verandaya bıraktığımda telefonumu kulağımla omzum arasına dayadım. "Kahvaltı yaptık ve ben kaçtım. Numarası veya adresi bende yok. Hiçbir şekilde acebook'u veya Twitter'ı veya başka bir şeyi yoktur. Normal takip modları artık yok."

Körü körüne ev anahtarımı ararken Sabrina'nın dalgın uğultusunu duyabiliyorum. "Bir şeyler düşüneceksin."

Daha sonra

on dört yıl önce

Gönderen: Macy Lea

Sorensen<minlilleblomst@hotmail.com> Tarih: 1 Ocak 23:00

Kime: Elliot P.<elliverstrAvels@yahoo.com>

konu: kitap

Merhaba Elliot,

Bridge'den Terabithia'ya yaptığın için tekrar teşekkürler ve ben bunun hakkında konuşmaya çalışırken gömleğine sümük bulaştırdığım için özür dilerim. Belki şimdi bilgisayar başında ne söylemeye çalıştığımı açıklayabilirim.

Bana bu kitabı neden verdiğini anlıyorum ve ne kadar düşünceli olduğunu bilmeni istiyorum. Seni dolapta gördüğüm ilk günü ve Jesse'nin onu bir yarışta yendiği için Leslie'den nasıl nefret ettiğini düşünmeye devam ediyorum. Senden nefret etmedim ama senden hoşlandığımdan da emin değildim. Sanırım önemli değil çünkü artık beni en iyi anlayan kişi senmişsin gibi geliyor. Jesse ve Leslie, Terabithia'yı sığınak olarak oluşturdular ve o öldüğünde, yeni prenses olması için May Belle'i oraya getirdi. Annem bu kitap dünyasını benimle birlikte yarattı, ama o olmadan seni dolaba götürüp onları paylaşabilirim.

Eve dönerken tekrar okudum ve tekrar ağlamaya başladım ve babamın onu tamamen kaybedeceğini düşündüm. Muhtemelen neler olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. O hepsiydisenin neyin var garip? Bu yüzden kenara çekti ve derin nefes almaya devam etti ve bana ne olduğunu sordu. Bana bu hüznü kitabı senin verdiğini söyledim. Ona annemi ne kadar özlediğimi söyledim. Sonra eve geldiğimizde ağladı, en azından bence ağladı.

O her zaman çok sessizdir, bu yüzden asla emin değilim.

Onun önünde üzülmekten nefret ediyorum çünkü sanki onda zaten kocaman bir hüznün kasası var ve sonra sırf benimle ilgilenmek için hepsini kilitlemesi gerekiyor. Ve bunu düşündüğümde, hala ona sahibim ama tüm dünyasını kaybetmiş. Annem, herkes arasından seçtiği kişiydi ve o gitti. Bilmiyorum. Sanırım beni ağlarken görmekten hoşlanmıyor. Ama onun hakkında konuşmak güzeldi. Onu unutacağımdan korkuyorum. Onu o kadar çok özlüyorum ki bunun için yeni bir dile ihtiyacım var.

İşte tekrar gidiyorum. Her neyse, Ivanhoed'u bitirdin mi? O kitap çok büyüktü, yaklaşık beş dakika içinde uyuyor olurdum. Tuvalete gittiğinde ilk sayfayı okudum ve hepsi neydi? Milyonda birini anladım. Ne hakkında?

Her neyse, yarın okul. Kitap için tekrar teşekkürler. Ve sanırım bunun hakkında

konuşmama izin verdiğin için.

xo

Macy

Not: Buradaki kimse, annesi ölmüş ve kırılabilirmiş gibi davranılması gereken çocuk değil, okulda başka bir kız olmak istediğimi anlamıyor. Sadece bir şeyler söylediğin ve hepsi tabuymuş gibi davranmadığın için teşekkürler.

Gönderen: Elliot

P.<elliverstrAvels@yahoo.com> Tarih: 2

Ocak 07:02

Kime: Macy Lea

Sorensen<minlilleblomst@hotmail.com> Konu:

yeniden: kitap

Merhaba Macy,

Kitap için hoş geldiniz. İlk okuduğumda beni de ağlatmıştı. Bunu sana söylemediğimi biliyorum ama sanırım söylemeliydim.

Eminim baban neden ağladığını anlamıştır. Ayrıca, senin üzgün olduğun için üzgün olsa bile senin bu konuda ağlaman muhtemelen babanı mutlu ediyordur. Ama umarım seni ağlattığım için bana kızmaz. Yani kitap buydu. . . Benim yüzümden seni ağlatmak istemezdim.

Annen öldüğü için tuhaf ya da farklı olduğunu düşünmüyorum. Bence oldukça havalısın ama bunun annen olup olmamasıyla bir ilgisi yok. Sen sen olduğun için harikası. Bir kenara: Söyleyebileceğim kadarıyla, bunu oldukça iyi idare ediyorsun.

Ivanhoe (d yok) oldukça iyi. Üçüncü Haçlı Seferi'nden sonra 12. yüzyılda geçiyor. (Mevcut Robin Hood fikrinin bir kısmı bir karaktere, Locksley'e dayanmaktadır. Ama o ana karakter değil.) Aksiyonu ve tarzı seviyorum. Yedinci sınıftayken arkadaşım Brandon'la biraz rol yapardık, bu yüzden sanırım 12. yüzyıl İngiltere'sine ilgi burada geldi. Hala Nicholas Sparks'ı seviyorsanız, muhtemelen Ivanhoe'dan hoşlanmayacaksınız.

görüşür

üz elliot

PS Bunu küçümseyici görünmek için söylemedim. Babam bana böyle olabileceğimi söyledi. Bunun olup olmadığından emin değilim. Eminim Nicholas Sparks gerçekten iyidir, sadece Sir Walter Scott'tan farklıdır.

Gönderen: Macy Lea

Sorensen<minlilleblomst@hotmail.com> Tarih: 2 Ocak 20:32

Kime: Elliot P.<elliverstrAvels@yahoo.com>

Konu: re: kitap

Merhaba Elliot,

Nicholas Sparks gerçekten *Gerçekten*iyi. Arkadaşım Elena'nın annesi onunla bir kitap konferansında tanışmış ve onun çok iyi ve aynı zamanda çok zeki biri olduğunu söylemiş. Bahse girerim Ivanhoe'yu okumuştur (d yok).

Sen ve Brandon rol yaptınız ne demek? Parktaki kılıçlı ve bayraklı salaklar gibi mi?

xo

Macy

Gönderen: Elliot

P.<elliverstrAvels@yahoo.com> Tarih: 2

Ocak 20:54

Kime: Macy Lea

Sorensen<minlilleblomst@hotmail.com> Konu:

yeniden: kitap

Merhaba Macy,

Evet. Tam da böyle. Ayrıca kasklar ve karton atlar. Elliot

Gönderen: Macy Lea

Sorensen<minlilleblomst@hotmail.com> Tarih: 2 Ocak 21:06

Kime: Elliot P.<elliverstrAvels@yahoo.com>

Konu: yeniden: kitap

Yemin ederim beni çok güldürdün. Şaka yaptığınızı biliyorum ama sizi karton bir atın üzerinde tamamen "On bekçi!" ve "Ivanhoe!"

Macy

Gönderen: Elliot

P.<elliverstrAvels@yahoo.com> Tarih: 2

Ocak 21:15

Kime: Macy Lea Sorensen<minlilleblomst@hotmail.com>

Konu: yeniden: kitap

Ciddiydim. Gerçekten böyle bir rol oyunu yaptık. Aslında The Nobles adında çok iyi organize edilmiş bir topluluk ve savaşlar ve kraliyet ailesi var ve gerçekten eğlenceli. Ama bundan hoşlanmayacağına eminim çünkü sonunda yumuşak bir odak öpücüğü yok.

Elliot

Gönderen: Macy Lea

Sorensen<minlilleblomst@hotmail.com> Tarih: 3 Ocak 18:53

Kime: Elliot

Pelliverstravels@yahoo.com> Konu:

Deli!

Merhaba Elliot,

Dün gece senin küçümseyici davrandığından oldukça eminim, bu yüzden ben olgun davranıyorum ve bunu görmezden geliyorum.

Çılgın bir şey duymak ister misin? Arkadaşım Nikki bugün kafeteryada bir adamla seviştiği için okuldan uzaklaştırıldı! Ben hepsiydim aman tanrım bu ne o/ay? Babama söyledim ve herhangi bir erkeği öpüp öpmediğimi sordu ve hiçbir şekilde öpmedim! Okulda kimi öpeyim, hepsi ezik!

Her neyse, bu

çılgıncaydı! Macy

Gönderen: Elliot

P.<elliverstrAvels@yahoo.com> Tarih: 3

Ocak 20:27

Kime: Macy Lea Sorensen<minlilleblomst@hotmail.com>

Konu: yeniden: Deli!

Arkadaşım Christian geçen yıl dükkanda roket yaptığı için uzaklaştırma cezası aldı. Benzini nereden bulduğunu bile bilmiyorum ama tamamen camdan uçtu ve park yerindeki bir arabaya çarptı. Harikaydı.

Yani okuldaki erkeklerle takılmıyor musun? Elliot

Gönderen: Macy Lea

Sorensen<minlilleblomst@hotmail.com> Tarih: 4 Ocak 07:32

Kime: Elliot P.<elliverstrAvels@yahoo.com>

Konu: yeniden: Deli!

Doug ve Cody birinci sınıftan beri benimle okuldalar, bu yüzden biraz yakınız ama yakın öpüşüyoruz? Uh hayır iyiler ama sanırım bir noktada üniversiteli biriyle tanışacağım çünkü okulumdaki erkeklerin hepsi video oyunlarına ve kaykaylara meraklı ve Danny (başka bir arkadaş) bir dansta kesinlikle popoma dokunmaya çalıştı ama öyle düşünmüyorum.

Macy

Gönderen: Elliot

P.<elliverstrAvels@yahoo.com> Tarih: 4

Ocak 07:34

Kime: Macy Lea

Sorensen<minlilleblomst@hotmail.com> Konu:

yeniden: Deli!

Macy,

Noktalama senin arkadaşın.

Elliot

Şimdi

perşembe, 5 ekim

Litibaren *Petropulos*, ne gezi Ama.

Orta boylu, kıvrımlı ve harika bir cilde sahip. Ayrıca, elmacık kemiklerini ne kadar çok istediğimi ona en az dört kez söyledim. Güler yüzlü, Mission Bay binasının kapısından giren herkese merhaba diyor ve rozeti olmayan herkesi durdurup oturum açmaları için işaret ediyor.

Her sabah yaptığım gibi rozetimi kaldırıyorum. Neyse ki dün, Elliot'la kahvaltı yapmamamızdan dolayı bitkin halde içeri daldığımda moladaydı, ama bugün gözlerinde hafif bir ışıltıyla gülümsüyor, sanki onu son gördüğümünden daha fazlasını biliyormuş gibi.

"Merhaba, Liz. *Petropulos* dedim ona yaklaşarak, herhangi bir numara yapmayı bırakarak.

"Merhaba, Macy," demeden önce bir an duraksıyor. *Sorensen* Rozetimi kontrol etmek zorunda kalmadan. Ben yaklaştıkça o yine gülümsüyor. "Oğlum, son yedi yılda bu Macy denen kişi hakkında çok şey duydum. Ve elmacık kemiklerime iltifat eden hoş, yeni Dr. Sorensen olduğunu düşünmek.

"Sanırım Elliot ve George pes etmeli vebizevlen," diyorum ve gülüyor. Yuvarlak, memnun bir ses.

Yüz ifadesi oldukça çabuk düzeliyor. "Ona ne zaman geleceğini söylediğim için üzgünüm." Ben konuşmaya başlayınca elini kaldırdı ve daha alçak bir sesle ekledi, "Bana seninle karşılaştığını söyledi ve

iki ile ikiyi toplarız. Seni görmüş olmasının onun için ne anlama geldiğini bilemezsin. Bunun benim işim olmadığını biliyorum ama—”

"Bu konuda." Dirseklerimi geniş mermer resepsiyon masasına yasladım ve ona kızmayacağımı anlaması için ona gülümsedim. "Bana bir iyilik yapmaya ne dersin, sonra da onaylanmayan tüm bilgi paylaşımını durdururuz?"

Hiç şüphe yok, dedi Liz, gözleri iri iri. "Sizin için ne yapabilirim?" "Cep numarası harika olurdu."

arkadaşlar arkadaş çağır, Kendime söylerim. Nesneleri 1xing'e ilk adım

konusmak, havayı tamamen temizlemek ve sonra hayata devam edebiliriz.

Liz telefonunu çıkarıyor, favoriler listesini açıyor ve eğilip telefon numarasını karalıyor.

Elliot hızlı aramasında.

Ama anlıyorum: Özenli, düşünceli, duygusal olarak olgun Elliot, rüyanın kayınbiraderi olurdu. İle ilgili kursonunla düzenli iletişim halindedir.

"Ama ona bende olduğunu söyleme," dedim, o kağıdı yırtıp bana verirken. "Ne diyeceğime karar vermem ne kadar sürer bilmiyorum."

Kimi kandırıyorum; bu çok kötü bir fikir. Elliot'ın anlatacak bir hikayesi var. Benim de anlatacak bir hikayem var. İkimizin de o kadar çok sırrı var ki, o kadar geriye gidebileceğimizden bile emin değilim.

Koridordan sakinlerin dinlenme odasına giden tüm yol boyunca, içeri katlanmış küçük Post-it'i kaybetmediğimden emin olmak için önlük pantolonumun cebini kontrol etmeye devam ettim. İlk etapta buna gerçekten ihtiyacım olduğundan değil. Dördüncü Aoor'a kadar tüm yol boyunca sayılara baktım. Sanırım bunca zaman aynı telefon numarasına sahip olacağı hiç aklıma gelmemişti. Onun numarası, bir şarkı gibi kafama takılacak bir ritimdi.

Çantamı dinlenme odasındaki dolaba bırakıp telefonuma bakıyorum. Turlarım 15 dakika içinde başlıyor ve gittiğim yerde aklı başında olmam gerekiyor. Bunu şimdi yapmazsam, tüm vardiya boyunca ayakkabımda bir taş olacak. Kalbim kulağımda bir gümbür gümbür.

Fazla düşünmeden, mesaj atıyorum,

I work 9-6 today. Do
you want to meet for
dinner? To
talk.

Sadece birkaç saniye sonra bir cevap balonu belirir. Yazıyor. Açıklanamaz bir şekilde avuçlarım terlemeye başlıyor. Şu ana kadar şöyle diyebileceği aklıma gelmemiştir: *Hayır, sen çok büyük bir pisliksin, unut gitsin.*

Is this Macy?

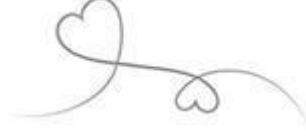
Veyabu numaraya sahip olmayacağını. Ben bir aptalım.

Yeah, sorry. I should have
said.

Not at all.

Tell me where, and I'll be
there.

Daha sonra

perşembe, m&r 13

ondört yıl ve git

AOn dördüncü doğum günüm yaklaşırken, babamın ne yapacağından emin olmadığını söyleyebilirim. Veya hatırlayabildiğim kadarıyla hep aynı şeyi yapardık: kahvaltı, öğleden sonra hepimiz bir film izledik ve sonra akşam yemeği için dev bir dondurma yer ve bunu bir daha asla yapmayacağıma yemin ederek yatağa giderdim.

Annem öldükten sonra rutin değişmedi. Süreklilik benim için önemliydi, onun gerçekten burada olduğuna dair küçük bir hatırlatma. Ama bu, hafta sonu evimizin olduğu ilk yıldır ve ilk yıl Elliot gibi yakın bir arkadaşım oldu.

"Bu hafta sonu eve gidebilir miyiz?"

Babamın kahve fincanı havada durdu, gözleri buhar telinin üzerinden benimkilerle buluştu. Bir yudum alıp yutmadan ve masaya geri koymadan önce üstüne üfledi. Çatalını alıp çırpılmış yumurtadan bir parça sapladı, sanki isteğimde onu özellikle heyecanlandıran ya da hayal kırıklığına uğratan hiçbir şey yokmuş gibi rahat davranmak için elinden geleni yaptı.

Oraya ilk kez çıkma teklifinde bulundum ve onu, annemin listesindeki mükemmel tahminlere sürekli olarak güvenebildiği için ne kadar rahatladığını bilecek kadar iyi tanıyordum.

"Bu yıl yapmak istediğin şey bu mu? Łya da doğum günün?" Başımı sallamadan önce kendi yumurtalarımına baktım. "Evet."

"Sen de bir parti ister misin? Eve birkaç arkadaş getirebilir miyiz? Onlara kitaplığınıza gösterebilir misiniz?"

"HAYIR . . . Buradaki arkadaşlarım bunu anlamayacaktı." "Elliot gibi değil."

Bir ısırık aldım ve kayıtsızca omuz silktim.

"Evet." "O iyi bir arkadaş mı?"

Başımı salladım, başka bir ısırık alırken tabağıma baktım.

Çıkmak için çok genç olduğunu biliyorsun, dedi babam.

Başım havaya kalktı, gözlerim korkuyla açıldı. "*Baba!*"

O güldü. "Sadece kuralları anladığınızdan emin olmak için."

Yemeğime geri dönerek mırıldandım, "İğrenç olma. Sadece orayı seviyorum, tamam mı?"

Babam kocaman gülen biri değildi, aklınıza gelen ve hemen yüzünde kocaman bir sırıtışla hayal ettiğiniz insanlardan biri değildi, ama şu anda, arkamı döndüğümde gülümsüyordu. Gerçekten gülümsüyor.

"Elbette eve gidebiliriz, Macy."

Bahar tatilimin ilk günü olan Cumartesi sabahı erkenden yola çıktık. Babamın bu hafta listede kontrol etmek istediği iki şey vardı, kırk dördüncü ve elli üçüncü maddeler de dahil: yıllarca büyümesini izleyebileceğim bir ağaç dikmek ve bana odun kesmeyi öğretmek.

Ben kitabımın harikalar diyarına koşmadan, babam arabanın arkasından küçük bir fidan çekip yan bahçeye çekti.

"Arkadaki küreği tut," dedi, plastik kabı bir jilet kullanarak elma ağacından ayırmak için diz çökerek. "İş eldivenlerini getir."

Bazı açılardan her zaman annemin çocuğu olduğumu varsaydım: Berkeley'deki evimizin rengini ve dağınıklığını seviyordum. Canlı müziği ve sıcak günleri sever, bulaşıkları yıkarken dans ederdim. Ama kulübede, benim de babamın çocuğu olduğumu fark ettim. Ağaçların arasından sızan Mart rüzgarının soğuşunda, kolayca sessizce derin bir çukur kazdık, parmağımızın ucuyla ya da çenemizi eğerek iletişim kurduk. Bitirdiğimizde ve hemen yan bahçemize küçük, gururlu bir Gravenstein ağacı dikildiğinde, coşkuyla kollarını bana dolamak ve sevgisini kulağıma fısıkırtmak yerine, babam yüzümü avuçladı ve eğilip alnıma bir öpücük kondurdu.

"İyi iş,*benim küçük çiçeğim*" Bana gülümsedi. "Bakkaliye almak için şehre gidiyorum."

Bu izinle oP'ye geçtim. Garaj yolumuzun sonundan Elliot'ın tepesine kadar düz bir yolda ilerlerken ayakkabılarım yere çarptı. Kapı zili evin her yerinde çaldı, tepedeki açık pencerelerden beni geri getirdi. Yüksek bir havlama kulaklarıma ulaştı, ardından bir köpeğin tırnaklarının ahşap zeminlere karşı sakarca tırmalaması geldi.

"Kes sesini Darcy," dedi uykulu bir ses ve köpek sustu, sadece birkaç küçük özür dileyen sızlanma duyuldu.

Kulübeye sahip olduğumuz yaklaşık altı ay boyunca Elliot'ın evine girmediğim aklıma geldi. Elbette Bayan Dina bizi davet etmişti ama babam araya girmenin yanlış olduğunu düşünüyor gibiydi. Sanırım hafta sonları evimizin yalnızlığını da seviyordu... Elliot'ın varlığı dışında tabii. Babam kabuğundan çıkmak zorunda kalmamayı severdi.

Kapı açılıp esneyen, dağınık saçlı Andreas önümde durduğunda sinirlerim yükselerek bir adım geri çekildim.

Petropoulos'un en büyük ikinci erkek kardeşi belli ki yataktan yeni kalkmıştı - dağınık kahverengi saçları, yüzünde uyku çizgileri, gömleği yoktu ve yerçekimini zorlayarak kalçasını zar zor kavrayan basketbol şortu. O ana kadar gerçekten var olduğundan tam olarak emin olmadığım türden bir vücuda sahipti.

Elliot birkaç yıl sonra böyle mi görünecekti? Zihnim bu fikri zar zor kaldırabiliyordu.

"Merhaba, Macy," dedi. Kulağa bir hırıltı gibi, bir günah gibi geliyordu. Geri çekilip kapıyı açık tuttu ve benim de onu takip etmemi bekledi. "Geliyor musun, gelmiyor musun?"

Kaşlarımı alnımdan aşağı doğru indirdim. "Tabii ki."

B*Tyaptı*çi kurabiye gibi kokuyor Kurabiye ve çocuk. Andreas gülümsedi ve tembel tembel karnını kaşdı. "Hafta sonu için var mısınız?"

Başımı salladım ve gülümsemesi genişledi. "Ve çok konuşkan, görüyorum."

"Üzgünüm," dedim ve sonra kollarım iki yanımda, parmaklarım şortumun ucunda, hâlâ ne diyeceğimi bilemeden orada öylece durdum. "Elliot evde mi?"

"Onu yakalayacağım." Andreas sırttı ve merdivenlere doğru yürüdü. Hey, Ell! Kız arkadaşın burada!" Vücudum patlayarak kızarken sesi tahta girişte yankılandı.

Cevap veremeden, üstümüzdeki Aoor'a çarpan ayakların sesi geldi.

"Sen tam bir pislisin!" dedi Elliot, merdivenlerden aşağı inip kardeşine çarparak. Andreas darbeyle homurdandı ve Elliot'ı yakalayarak boyunduruğuna soktu. Andreas daha uzun boylu ve oldukça kaslıydı ama Elliot'ın kendi tarafında toplum içinde aşağılanmaktan kaçınma arzusu varmış gibi görünüyordu.

İki çocuk güreşti, tehlikeli bir şekilde bir lambayı devirmeye yaklaştılar, düşünmemem gereken bir sürü kelime söylediler ve sonra 1 sonunda nefes nefese ayrıldım.

Üzgünüm, dedi Elliot, hâlâ Andreas'a dik dik bakarak. Gözlüklerini düzeltti ve kıyafetlerini düzeltti. "Ağabeyim komik olduğunu düşünüyor ve görünüşe göre kendi başına giyinemiyor." Andreas'ın çıplak göğsünü işaret etti.

Andreas, Elliot'ın saçını daha da karıştırdı ve gözlerini devirdi. "Daha öğlen oldu, pislik."

"Bence annem sana narkolepsi testi yaptırmalı."

Elliot'ın omzuna hafıf bir yumruk indiren Andreas, merdivenlere doğru döndü. "Ben Amie'ye gidiyorum. Seni görmek güzel, Macy."

"Sen de," dedim topallayarak.

Andreas omzunun üzerinden göz kırptı. "Ya Elliot?" O çağırdı.

"Evet?"

"Kapı açık."

Gümbür gümbür gelen kahkahası üst kattaki salonu doldurdu ve sonunda kapanan bir kapının ardından kayboldu.

Elliot merdivenlere yöneldi ama sonra durup kaşlarını çatarak bana baktı. "Senin evine gidelim."

"Bana etrafı gezdirmek istemiyor musun?"

Bir inilti ile döndü ve etrafımızı işaret etti. "Oturma odası, yemek odası, mutfak şurada." İşaret parmağıyla her odayı işaret ederek yerinde döndü. Merdivenlerden yukarı yürüdü ve "Merdivenler" ve "Koridor" ve "Banyo" ve "Ebeveynlerin odası" ve diğeri monoton etiketlerin bir listesini mırıldanırken ben de onu takip ettim, ta ki üzerine bir periyodik tablo yapıştırılmış kapalı beyaz bir kapının önünde durana kadar.

"Bu benim."

"Vay canına . . . Beklentim" dedim gülerek. Onun alanını gördüğüme o kadar sevindim ki, biraz başım döndü.

"Onu oraya ben koymadım, Andreas koydu." Sesi savunmacı bir tavır aldı, sanki sadece yüzde doksan sekiz inek olarak görülmeye dayanabilirmiş gibi.

"Ama onu indirmedi," diye işaret ettim.

"İyi bir afiş. Bir bilim fuarında aldı." Bana döndü ve gözlerini yere indirerek omuz silkti. "Kurtulmak israf olur

ve eğer koyarsam bana sonsuz saçmalık verirdi*içeri*benim odam."

Kapıyı açtı ve hiçbir şey söylemedi, sadece onun yanından yatak odasına geçmeme izin vermek için geri çekildi. Endişe ve heyecan beni bir anda vurdu: Bir oğlanın yatak odasına giriyordum.

giriordum*Elliot'ın*yatak odası.

Seyrek ve tertemizdi: yatak yapılmıştı, köşedeki sepette sadece birkaç kirli çamaşır vardı, şifonyerinin çekmeceleri düzgünce kapatılmıştı. Tek düzensizlik, masasının üzerine yığılmış bir yığın kitap ve köşedeki bir kutu kitaptı.

Elliot'ın gergin varlığını arkamda hissettim, nefesinin sarsıntılı ritmini duyabiliyordum. Evinin karmaşasından, dolabın ıssızlığına kaçmak istediğini biliyordum ama kendimi ondan koparamadım. Masasının arkasında, üzerine birkaç kurdele iliştirilmiş bir ilan tahtası, bir fotoğraf ve Maui'nin resmini içeren bir kartpostal vardı.

Yaklaşarak eğildim ve çalıştım.

"Sadece birkaç bilim fuarı," diye mırıldandı arkamdan kurdeleleri açıklayarak.

Üç yıl üst üste Sonoma County bilim fuarında kendi kategorisinde birincilik.

"Vay." Omzumun üzerinden ona baktım. "sen*akıllı*"

Gülümsemesi çarpık çıktı, yanakları renklendi. "Hayır."

Köşeye yapıştırılmış fotoğrafı inceleyerek arkamı döndüm. İçinde Elliot da dahil olmak üzere üç erkek ve en solda bir kız vardı. Sanki birkaç yıl önce çekilmiş gibiydi.

Rahatsızlık göğsümde kaşınıyordu. "Onlar kim?"

Elliot boğazını temizledi ve sonra eğilerek işaret etti. Yanında bir deodorant patlaması getirdi - hafif asitli ve çamımsı

- ve başka bir şey, tamamen*erkek çocuk*ve yapılmış

midem bulandı. "Şey, bu Christian, ben, Brandon ve Emma."

Bu isimleri geçerken duymuştum: ormanda bir sınıf ya da bisiklet gezintisi hakkında gündelik hikayeler. Keskin bir kıskançlıkla, Elliot benim şahsım, güvenli yerim ve babam dışında gerçekten güvenebileceğim tek insan olmasına rağmen, onun hayatını pek iyi bilmediğimi fark ettim. Bu arkadaşlar onun ne tarafını gördüler? Kaşlarını kaldırmasıyla başlayan ve yavaşça dudaklarının eğlenerek bükülmesine yayılan gülümsemeyi aldılar mı? Kendinin farkında olma eğilimini aşan ve yüksek sesle gülen kahkahayı aldılar mı?*haha-haha-haha?*

"Güzel görünüyorlar." Arkama yaslandım ve arkamdan hızla uzaklaştığını hissettim.

"Evet." Sessizleşti ve sessizlik etrafımızda parıldayan bir balona dönüşmüş gibiydi. Bu Emma'nın Aoor'da köşede oturup onunla kitap okuduğunu hayal ettiğimde kulaklarım çınlamaya, kalbim gümbür gümbür atmaya başladı. Sesi arkamdan fısıltıyla geldi: "Ama sen daha iyisin."

Döndüm ve o gözlüklerini daha da yukarı kaldırmak için hızlı irkilme manevrasını yaparken gözleriyle buluştum.

"Bunu söylemek zorunda değilsin
çünkü..." "Annem hamile," diye ağzından
kaçırdı.

Ve balon patladı. Koridor boyunca ayakların yere vurma sesini, köpeğin havlamasını duydum.

Sözleri içime batarken gözlerim kocaman açıldı.*Ne?"*

"Evet, bize dün gece söylediler." Saçını alnına itti. "Görünüşe göre Ağustos'ta doğması gerekiyor."

"Kutsal saçmalık. on dört yaşındasın Senden on beş yaş daha genç olacak.

"Biliyorum."

"Elliot, bu ılgınlık."

"BEN*Bilmek*" Eğilip ayakkabısını yeniden bağladı. "Cidden, bunun hakkında gerçekten konuşmak istemiyorum. Senin yerine gidebilir miyiz? Annem birkaç haftadır midesi bulanıyor, babam delirmiş gibi davranıyor. Erkek kardeşlerim pislik." Kitap kutusunu işaret ederek ekledi, "Kütüphanenize ekleyeceğim bazı

klasiklerim var."

İçeri girip merdivenlerden yukarı çıkarken babam bize bilgiç bir bakış attı.

"Senin doğum günün salı değil mi?" diye sordu Elliot beni koridorda takip ederek. Ayakkabıları -en sevdiği kareli Vans çifti- parçalanıyordu ve her adımda bir taban Aaping sesi çıkarıyordu.

Omzumun üzerinden ona baktım. "Bunu sana 15 ay kadar önce söylemiştim."

"Yalnızca sen*haue*bana bir kez söylemek için?"

Geri döndüm, bizi odama ve dolaba kadar götürdüm. Taşındığımızdan beri, alan yavaş yavaş kendi canına kıydı ve artık tamamlanmıştı: tabii ki tüm duvar boyunca raflar, uzak köşede puf koltuk ve kitaplığın karşısındaki duvarda futon kanepesi vardı. Ama sadece birkaç hafta önce, babam duvarları ve tavanı gece yarısı mavisine boyamıştı, tepelerinde takımyıldızlar halinde gümüş ve sarı yıldızlar vardı. Oturma seçeneklerinin her birinin yanında birer tane olmak üzere iki küçük lamba alanı aydınlatıyordu. Yerin ortasında battaniyeler ve daha fazla yastık vardı. Mükemmel bir kaleydi.

Elliot Aoor'a kıvrılıp kucığına bir Aeece battaniyesi çekti. "Bahar tatilinde misin?"

Başımı sallayarak dudağımı ısırdım. "Evet."

Sessiz kaldı ve sonra, "Arkadaşlarınla olmayacağın için üzgün müsün?" diye sordu.

"BEN*ben*Bir arkadaşıyla." Anlamlı bir şekilde gözlerimi büyüterek ona baktım.

"Kız arkadaşlarını kastediyorum," dedi ama kızarmasını kaçırmadım.

Ah, dedim. "Yok, önemli değil. Nikki ailesini ziyaret etmek için Peru'ya gidiyor."

Elliot bir şey söylemedi. Rahatlamadan önce bir kitap seçip kendi yastıklarımı yeniden düzenlememi izledi. Onun arkadaşlarıyla bir resmine bakarken nasıl hissettiğimi ve onun hakkında daha ne kadar çok şey bilmek istediğimi düşündüm.*onun*bu dolabın dışındaki hayat

—Sonraki kelimelerimi düşündüm, konuşmadan önce kafamın içinde dönüp durmalarına izin verdim. "Annem hastalanınca arkadaşlarımla çoğuyla takılmayı bir süreliğine bıraktım, böylece onunla vakit geçirebileyim."

Başını salladı ve gözleri önündeki defterden 1 kez sabit kalsa da, dikkatinin yalnızca benim üzerimde olduğunu görebiliyordum.

İlk sayfayı taradım ve yeni başladığım bölüme döndüm. Sonra o gidince, yatıya kalma partilerine gitmek ve erkekler hakkında konuşmak içimden gelmiyordu. Sanki ben kendimi toparlarken onlar büyümüş gibi. Nikki ve ben hala iyiyiz ama bence bunun nedeni onun okul dışında da pek takılmamasıdır. Çokça gördüğü kocaman bir ailesi var."

Şimdi beni izlediğini hissedebiliyordum ama dönersem asla bitiremeyeceğimi bildiğim için dönmedim. Kelimeler göğsümde kabarıyor gibiydi, daha önce hiç kimseyle konuşmadığım şeyler.

"Babam daha çok takılmam için beni ikna etmeye çalıştı," diye devam ettim. "İşinin yanındaki şu çocuk kulübü olayına gitmemi bile mi ayarladı?" Hızla Elliot'a baktım ve sonra tekrar aşağı baktım. "Sosyalleşmek ve arkadaş edinmek için olduğunu söyledi ama olmadı. Yas tutan çocuklar için bir gruptu."

"Ah."

"Yine de hepimiz orada ne yaptığımızı biliyorduk," dedim ona. "Bu devasa beyaz odaya girdiğimi hatırlıyorum. Duvarlar

gençlerle ilgili olduğunu düşündüğüm şeylerle kaplıydı: oğlum

grup posterleri, ilan panolarındaki pembe ve mor grafitiler, tüylü armut koltuklar ve dergi sepetleri. Kot pantolonumdaki bir ipi kopardım. "Sanki birinin annesi içeri girmiş ve genç kızların odalarına koymasına gerektiğini düşündükleri tüm bu rastgele saçmalıkları koymuş gibiydi.

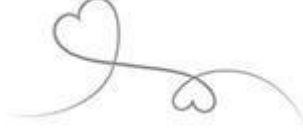
"O ilk gün etrafa bakındığımı hatırlıyorum," diye devam ettim, kalın atkuyruğumu omzumun üzerinden geçirip uçlarını kıvrarak, "buraya sadece takılmak için gelmemizin ne kadar tuhaf olduğunu düşündüm. Birkaç gün sonra tüm kızların neredeyse aynı saç kesimine sahip olduğunu fark ettim. Çene hizasında göğüsleri olan benim yaşımdaki yedi kız gibi. Birkaç hafta sonra bütün o kızların benim gibi olduğunu öğrendim, hepsi annelerini kaybetmişti. Birçoğu bu basit, kolay saç kesimlerini yaptı. Duraksadım ve saçımın uçlarını parmağıma dolamaya başladım. "Ama babam saçımı nasıl atkuyruğu yapacağımı, nasıl bir şampuan alacağımı öğrendi, hatta biri ona örgü örmeyi ve özel günlerde maşa kullanmayı öğretti. Kendisi için en kolay olanı yapabilir ve her şeyi kesebilirdi. Ama yapmadı.

Ya da ilk kez başımı kaldırıp Elliot'ın beni izlediğini gördüğümde. Gözleri anlayışla iri iri açılmıştı ve uzanıp ellerimden birini tuttu.

Sana hiç annemin saçlarına sahip olduğumu söylemiş miydim? Söyledim.

Kafasını salladı ama bana gerçek bir gülümseme gönderdi. "Bence hayatımda gördüğüm en güzel saçlara sahipsin."

Şimdi

perşembe, 5 ekim

BEN Dokuzuncu Cadde'deki Nopalito'nun girişinin dışında durun ve içeriye çok derinlemesine bakmama gerek kalmadan Elliot'ın çoktan orada olduğunu biliyorum. Bunu biliyorum çünkü sekizi on geçiyor. buluşmak için sözleştik sekiz ve Elliot asla programın gerisinde kalmaz. Bir şey bana bunun değişmediğini söylüyor.

İçeri girdiğimde onu hemen görüyorum. Peçetesi yere kaydı ve ayağa kalkma telaşıyla kalçaları beceriksizce masaya çarptı. İki şey fark ettim: Birincisi, üzerinde bir elbise ceket, güzel bir kot pantolon ve yeni cilalanmış gibi görünen bir çift siyah elbise ayakkabısı. İkincisi, saçını kestirdi.

Üstü hâlâ uzun ama yanları çok kısa. Bu onu bir şekilde biraz daha az entelektüel edebi yenilikçi ve daha fazlası yapıyor. . . patenci sıcak. Ergenliğinde asla denemeyeceği bir bakışın, yirmi dokuz yaşında kesinlikle sallayabilmesi şaşırtıcı. Bununla birlikte, eminim teşekkür etmesi gereken tek stilisti vardır. Birlikte büyüdüğüm çocuk, herhangi bir günde nasıl görüldüğünden çok alışveriş listesi yazmak için ne tür bir kalem kullandığını düşünürdü.

hasret sarıyor beni.

Kan dolaşımda yükselen elektriğin uğultusunu soluyarak ona doğru ilerliyorum. Belki de bu gece hazırlanmak için zaman bulabilmiş olmamın ve önlüklerimde olmamanın iyi tarafıydı ama bu sefer gözlerinin saçlarımdan ayakkabılarıma ve sonra tekrar yukarıya doğru hareket ettiğini hissettim.

Yaklaşıp ona hızlıca sarılmak için gerindiğimde gözle görülür biçimde sarsılmıştı. "MERHABA."

Yutkunarak boğuk bir "Merhaba" dedi ve sonra benim için sandalyemi çekti. "Saçın. . . sen bak . . . Güzel."

"Teşekkürler. Doğum günün kutlu olsun Elliot."

arkadaşlar. randevu değil, Bir dua gibi tekrar ediyorum. Sadece kahvaltıyı telafi etmek ve havayı temizlemek için buradayım.

Onu beynime ve kalbime damgalamaya çalışıyorum.

"Teşekkür ederim." Elliot boğazını temizliyor, dişleri olmadan gülümsüyor, gözleri sımsıkı kapalı. Ve gerçekten: nereden başlamalı?

Garson bardağıma su dolduruyor ve benim için peçetemi kucağıma kaydırıyor. Tüm bu süre boyunca Elliot sanki mezardan dönmüşüm gibi bana bakıyordu. Onun için böyle mi hissediyorsun? Benimle iletişime geçmekten hangi noktada vazgeçerdi veya cevap şu olur muydu?*haberler?*

"Bugün iş nasıldı?" güvenli bir yerden başlayarak sorar.

"Meşguldü."

Başını salladı, suyunu yudumladı ve sonra bıraktı, parmaklarıyla dudaktan tabana doğru akan su damlalarının izini sürdü. "Sen pediatridesin."

"Evet."

"Ve tıp fakültesine başlar başlamaz o alanda çalışmak istediğini biliyor muydun?"

omuz silkiyorum "Hemen hemen."

Bıkkın bir gülümseme ağzını kaplıyor. "Giuebiraz, Mace." Bu beni güldürüyor. "Üzgünüm. Garip olmaya çalışmıyorum. Derin bir nefes alıp uzun, titrek bir nefes verdikten sonra, "Sanırım gerginim," diye itiraf ediyorum.

Bu bir randevu olduğundan değil.

Yani, elbette değil. Sean'a bu akşam yemek için eski bir arkadaşımla buluşacağımı söyledim ve kendime eve geldiğimde tüm hikayeyi ona anlatacağıma dair söz verdim ki bunu yapmaya hâlâ niyetim var. Ama yeni televizyonunu kurmakla meşguldü ve zaten benim dışarı çıktığımı pek fark etmemiş gibiydi.

Elliot, "Ben de gerginim,"

diyor. "Uzun zaman oldu."

"Geldi," diyor, "ama aramana sevindim. Ya da daha doğrusu mesaj attı.

"ok çabuk cevap verdin," diyorum eski Aip-telefonunu tekrar düşünerek. "Buna hazırlıklı değildim."

Sahte bir gururla parlıyor. "Artık bir iPhone'um

var." "Dur tahmin edeyim: Nick Jr.'ın işi?"

Elliot kaşlarını çattı. "Gya." Suyundan bir yudum daha alıyor ve ekliyor: "Yani, Andreas telefonunu güncelliyor.yoldaha sık."

Kahkahalarımız sönüyor ama göz teması kalıyor. "Merak ettiysen diye söylüyorum," diyorum, "skor bir-bir. Liz bana senin numaranı verdi. Yine de muhtemelen hatırlamam gerekirdi. Her zaman sahip olduğun aynı şey.

Başını salladı ve alt dudağını yalayarak ısırdığında gözlerim tam anlamıyla aşağı indi. "Liz harika."

"Söyleyebilirim," diyorum. "Onu sevdim." Boğazımı temizleyerek sessizce ekledim. . . kahvaltıda nasıl ayrıldığım için zgnm.

"Anladım," diye cevaplıyor çabucak. "İşlenmesi gereken çok şey var."

Neredeyse gülünç; bir bilgi okyanusu bizi ayırıyor ve başlamak için sonsuz sayıda yer var. En baştan başlayın ve ileriye doğru çalışın. şimdi başlayın ve geriye doğru çalışın. Ortada bir yere atlayın.

"Dürüst olmak gerekirse nereden başlayacağımı bile bilmiyorum," diye itiraf ediyorum.

"Belki," diyor tereddütle, "belki menüye bakarsız, biraz şarap

ısmarlar ve sonra konuşuruz? Bilirsin, insanların yaptığı gibi

akşam yemeğinde?"

Zihinsel olarak her zamanki kadar sağlam görüldüğü için rahatlayarak başımı salladım ve taramak için menüyü kaldırdım, ama sanki sayfadaki kelimeler kafamdaki tüm sorular tarafından gölgede bırakılmış gibi geliyor.

Berkeley'de nerede yaşıyor?

Romanı ne hakkında?

Onun nesi değişti? Ne aynı kaldı?

Ama beynimin suçlu gölgelerinde gizlenen küçük, hain düşünce, beni iki dakikadan az bir süre gördükten sonra bir ilişkiyi bitirmesi için gösterdiği cesaretti. Demek istediğim, çok yerleşik olmadığı sürece.

Ya da çoktan yola çıkmıştı.

Burası başlamak için en kötü yer mi? Tam bir manyak mıyım? Yani, en azından dün konuştuğumuz son gerçek şeydi, değil mi?

"Her şey yolunda mı? . . ile . . . ?" diye soruyorum yüzümü buruşturarak.

Başını menüsünden kaldırdı ve belki de ona ipucu veren biraz endişeli ifademdi. Rachel ile mi?

Başımı salladım ama adı bende savunmacı bir tepki uyandırdı: *omeli*adlı biriyle birlikte olmak *Rachel*her sayısını zevkle okuyan *New Yorklu*, ve kar amacı gütmeyen bir şirkette çalışıyor ve kendi ürününü yetiştirebilmek için tüm yumurta kabuklarını ve pancar kabuklarını kompost yapıyor. Bu arada, hiç bitmeyen tıp fakültesi kredileri, anne sorunları, baba sorunları, Elliot sorunları ve utanç verici bir abonelikle darmadağın oldum. *ABD Haftalık*.

"Aslında her şey yolunda," diyor. "Bence. Umarım sonunda tekrar arkadaş olabiliriz. Geriye dönüp bakıldığında, daha fazlası olamazdı.

Bu duygu kan dolaşıma giriyor, sıcak ve elektrikli. "Elliot."

"Ne dediğini duydum," diyor ciddiyetle. Nişanlısın, anlıyorum. Ama benim için zor olacak *Sadece* arkadaşın ol, Macy. DNA'mda yok. Benimle göz göze geldi ve menüyü tekrar kolunun yanına koydu. "Deneyeceğim ama kendimle ilgili bunu zaten biliyorum."

Onun silahsızlandırıcı dürüstlüğünün etrafımdaki dayanıklı kabuğu parçalayıp yonttuğunu hissediyorum. Ayaklarının dibinde bir su birikintisine dönüşmeden önce bana kaç kez beni sevdiğini söyleyebildiğini merak ediyorum.

"O halde bazı temel kuralların uygun olduğunu düşünüyorum," diyorum.

Yavaşça başını sallayarak, "Temel kurallar," diye tekrarlıyor. "Olduğu gibi, beklenti yok mu?" Başımınla onayladım. "Ve belki . . . bilmek istediğin bir şey varsa, sana söyleyeceğim ya da tam tersi?"

Bu bir karşılıksa, büyük kız pantolonumu giyip üstesinden gelmem gerekecek. İçimdeki her şey panik içinde ayaklansa da, katılıyorum.

"Yani," diyor, hafifçe gülümseyerek, "Rachel hakkında ne bilmek istersin bilmiyorum. Önce arkadaşlık. £ veya yıllar, lisansüstü okulda ve sonrasında.

Başka bir kadınla arkadaş olma fikri *yıllar*ca göğüs kemiğime yavaşça itilen bir bıçak. Bir yudum su alarak kolay bir takip yönetiyorum. "Lisans mı?"

"NYU'dan M£A," diyor gülümseyerek. Sanki buna henüz tam olarak alışmamış gibi eliyle saçını sıvazlayarak ekliyor: "Geriye dönüp baktığımda, sanki yirmi sekizimize geldiğimizde bir ilişkimiz varmış gibi geliyor."

Ne demek istediğini biliyorum. Yirmi sekiz yaşına girdim ve varsayılan olarak Sean'a geçtim.

O bir akıl okuyucudur: "Bana evleneceğin bu adamdan bahset."

Bu bir mayın tarlası, ama her şeyi baştan söyleyip dürüst de olabilirim.

"Gelen tüm konut sakinlerini ağırladığımız bir yemekte buluştuk," diyorum ve onun hesabını yapmam için bana ihtiyacı yok, ama benim yapıyorum: "Mayısta."

Kaşları, dağınık saçlarının altında yavaşça yukarı kalktı. "Ah."

"Hemen onu vurduk."

Elliot beni dikkatle izleyerek başını salladı. "Sanırım buna mecbursun."

Boğazımı temizleyerek ve savunmacı bir tavırla tepki vermemeye çalışarak masaya doğru göz kırptım. Elliot her zaman acımasızca dürüst olmuştur, ancak hiçbir zaman keskin bir şekilde ortaya çıkmamıştır.*Ben* önce. Bana göre sözleri her zaman nazik ve sevgi doluydu. Şimdi kalbim o kadar hızlı atıyor ki, aramızda uğuldadığını hissediyorum ve bireysel kalp ağrılarımızın bunu vücudumuzun içinden sessizce dışarı atıp atmadığını merak etmeme neden oluyor.

Elliot, "Üzgünüm," diye mırıldandı ve bana dokunmayı daha iyi düşünmeden önce masanın üzerinden uzandı. "Öyle çıkmasını istemedim. Sadece hızlı, hepsi bu."

Başımı kaldırdım ve ona zayıf bir şekilde gülümsedim.

"Biliyorum. Hızlı hareket etti." "Nasıl biri?"

"Yumuşak. Güzel." Evlenmeyi planladığım adamı tarif edecek daha iyi sıfatlar bulabilmeyi dileyerek kucağımda peçetemi büktüm. "Bir kızı var."

Elliot neredeyse gözünü kırpmadan dinliyor.

Hastane için bir hayırsever, dedim. "Eh, bir bakıma. O bir sanatçı. Onun işi . . ." Övünmeye başladığımı hissediyorum ve bunun beni neden huzursuz hissettirdiğini bilmiyorum. "Şu anda oldukça popüler. BenioP Mission Bay'deki birçok yeni sanat enstalasyonunu bağışlıyor.

Elliot eğiliyor.*Sean Chen*

mi?" "Evet. Adını duydun
mu?

Başını sallayarak, "Burada kitaplar ve sanat benzer çevrelerde dönüyor," diye açıklıyor. "İyi biri olduğunu duydum. Sanatı büyüleyici."

Gurur kabarıyor, göğsümde ısınıyor. "Öyle. Öyle, evet." Ve daha ben anlayamadan ağzımdan bir gerçek daha dökülüyor: "Ve o birlikte olduğum ilk erkek... ."

Bok.

Bu cümleyi çıplak gerçekle bitirmekten daha iyi bir yol bulmaya çalıştım ama Elliot'ın ciddi ifadesi ve su bardağını avuçlayan ellerinin nazık tavrı dışında zihnim tamamen boştu. Beni çözüyor.

Bekler ve sonunda "Kim ne, Mace?"

Allah kahretsin. Kim bir tür ihanet gibi hissetmedi ki... . "

Elliot, yarım kalan cümlemi nazık bir "Ah.

Evet."

gözleriyle buluşuyorum.

"Hiç onlardan birine sahip olmadım," diye ekliyor sessizce.

Aslında, *Bu* bir mayın tarlasıdır. Yüreğim nefes borumda, masaya göz kırparak devam ettim: "Demek bu yüzden teklif ettiğinde düşünmeden evet dedim. Kendime her zaman birlikte olduğum ve hakkında yanlış hissetmediğim ilk erkekle evlenirim derdim.

Öyle görünüyor. . . bazı sağlam kriterler.

"BTkeçeSağ."

"Ama gerçekten," diyor Elliot, masaya düşen bir su damlasını parmağıyla göstererek, "bu kriterlere göre, teknik olarak o kişi ben olmaz mıyım?"

Garson benim yeni favori insanım çünkü Elliot bunu söyledikten hemen sonra siparişimizi almaya kararlı bir şekilde yaklaşıyor ve beni garip bir cevapsızlık dansından alıkoyuyor.

Menüye bir göz atıp "Tacos dorado ve narenciye salatası alacağım" diyorum. Başımı kaldırıp, "Şarabı seçmesine izin vereceğim," diye ekliyorum.

Muhtemelen tahmin edebileceğim gibi Elliot, baharatlı yiyecekleri her zaman severdi ve caldo tlalpeño ve bir şişe Horse & Pllow sauvignon blanc ısmarladıktan sonra sessizce teşekkür ederek menüsünü garsona verdi.

Bana dönerek, “Ne sipariş edeceğini tam olarak biliyordum. Narenciye salatası mı? Macy'nin yemek rüyası gibi.

Düşüncelerim bu konuda, ne kadar kolay olduğu konusunda, ne kadar uyumlu olduğumuz konusunda, hala kapının hemen dışında olduğumuzda birbirine çarpıyor. Gerçekten çok kolay ve bir yerde sadakatsiz hissettiriyorGerçektenpaylaştığımız küçük eve bir televizyon kuran birkaç mil ötedeki adama gerçeküstü ve geriye doğru bir yol. Duruşuma biraz duygusal mesafe katmak için çalışarak doğrudum.

“Ve geri çekiliyor. .” Elliot beni inceleyerek, diyor.

"Üzgünüm," diyorum. Yaptığım her küçük hareketi okuyor. Bunun için onu suçlayamam; Ben de aynı şeyi yapıyorum. "Biraz fazla tanıdık gelmeye başladı."

"1ancé yüzünden," diyor, başını geriye atarak, *başka yerde*. "Düğün ne zaman?"

"Programım oldukça çılgın, bu yüzden henüz bir tarih belirlemedik." Bu kısmen gerçek.

Elliot'ın duruşu bana -ne kadar samimiyetsiz olursa olsun- bu yanıtı beğendiğini söylüyor ve bu, karnımdaki kaygıyı harekete geçiriyor.

"Ama önümüzdeki sonbaharı düşünüyoruz," diye ekledim hemen, gerçeklerden daha da uzaklaşarak. Sean ve ben tarihleri hiç tartışmadık. Elliot gözlerini kıstı. “Ama bana kalırsa adliyede ne giyiyorsak o olacak. Görünüşe göre bir düğün planlamakla gerçekten ilgilenmiyorum.

Elliot birkaç saniye boyunca fazla bir şey söylemedi, sadece sözlerimin etrafımızda yankılanmasına izin verdi. Sonra bana

basit bir "Ah" veriyor.

Garip bir şekilde boğazımı temizliyorum. "Peki, bana ne yaptığını söyle?"

Garson şarabımızla döndüğünde, Elliot'ın etiketini gösterip masanın yanında açıp bir tat sunduğunda kısa bir süre sözünü kesti. Elliot'ın güveninin beni şaşırttığı yollar var ve bu bir tanesi. Kaliforniya şarap ülkesinin kalbinde büyüdü, bu yüzden bu konuda rahat olmalı, ama onu masada şarap tadırken hiç görmedim. Çok gençtik . . .

Garsona, "Harika," dedi ve içkileri doldururken bana dönerek adamı düşüncelerinden uzaklaştırdı. "Ne kadar geriye gitmeliyim?"

"Şimdiden başlamaya ne dersin?"

Elliot sandalyesine yaslandı ve nereden başlayacağına karar vermeden önce birkaç dakika düşündü. Ve sonra her şey onun ağzından çıkıyor, kolay ve ayrıntılı. Bana ailesinin hâlâ Healdsburg'da olduğunu söyledi ("Babama emekli olması için para ödeyemedik."); Nick Jr.'ın Sonoma County'nin bölge savcısı olduğunu ("Giyim şekli kötü bir suç şovundan fırlamış ve bunu sadece bu güvenli alanda söyleyebilirim ama kimse köpekbalığı derisi giymemeli."); Alex lisede ve hevesli bir dansçı ("Fıskırmamı kardeşlik gururumla suçlayamam, Mace. O*Gerçekten*iyi."); George -bildiğim kadarıyla- Liz'le evli ve San Francisco'da yaşıyor ("O bir ofiste takım elbiseli. Dürüst olmak gerekirse iş unvanının ne olduğunu asla hatırlayamıyorum."); ve Andreas Santa Rosa'da yaşıyor, 1. sınıf matematik öğretiyor ve bu yılın sonlarında evleniyor ("Hepimiz içinde çocuklarla çalışmaya son vermemiz en az olası olan oydu, ama bu işte en iyisi oydu.").

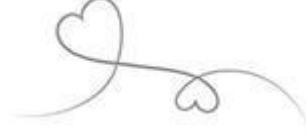
Beni bilgilendirdiği her zaman, tek düşünemediğim kremayı tepeden sıyrılmış olarak alıyorum. Altında hala çok şey var. Kaçırdığım ciltler dolusu küçük ayrıntı.

Yemek geliyor ve çok güzel ama hiç dikkat etmeden yiyorum çünkü yeterince bilgi alamıyorum, o da alamıyor. Kolej yılları,

geriye dönüp bakmanın tek renkli yollarıyla ana hatları çizilir, lisansüstü okul korku hikayeleri, aynı zamanda üstün ve başarılı olan birinin bilerek gülüşüyle değiştirilir.

diğer tarafı gördü. Ama başka birine aşık olmaktan ve bunun bizi şimdi nereye bıraktığından bahsetmiyoruz ve her nefeste ve her kelimedede ne kadar bizimle olursa olsun, on bir yıl önce onu son gördüğümde olanlar hakkında konuşmuyoruz.

Daha sonra

mond&y, 28 temmuz

ondört yıl ve git

ÖKulübedeki ilk yazın, babam ve ben neredeyse her gün oradaydık, eve sadece bir kez, Temmuz sonunda, kardeşi Kennet'in ziyareti için gelmiştik.

Kennet'in iki kızı ve Britt adında bir eşi vardı. Bu yüzden ona geldiğimde, hafif bir dehşet içinde regl dönemime başladığımı düşündüğümü fısıldadığımda, beni beklenen duygusal kısırlıkla ele aldı: bana bir kutu ped ve bir kutu tampon aldı ve küçük kızı Karin'e beceriksizce temel başvuru sürecini anlattırdı.

Babam daha iyiydi, ama çok geniş bir farkla değil. O hafta sonu kulübeye döndüğümüzde, annemin yirmi üçüncü pozisyonda yazdığı listeye atıfta bulundu:

Macy regl dönemine başladığında, vücudunda neler olup bittiğine dair hiçbir sorusu olmadığından emin olun. Garip olduğunu biliyorum aşkım ama harika ve mükemmel olduğunu bilmesi gerekiyor ve ben orada olsaydım ona 23 numaralı zarfın içindeki hikayeyi anlatırdım.

Babam açtı, yanakları pembeydi. "Ben..." Öksürerek düzeltti, "Ona ilk önce annen başladı... . ah. . "

Mektubu elinden aldım ve yukarı, kütüphanemin rahatlığına doğru koştum.

Eskiden en kötü krampları yaşırdımdıye başladı ve onun el yazısının görüntüsü göğüs kemiğimi sızlattı.

Beni en beklenmedik zamanlarda vururlardı. Arkadaşlarımla alışverişte veya bir doğum günü partisinde. Midol keşfettiğimde yardımcı oldu ama en çok yardımcı olan midemden buharlaşan acıyı görselleştirmektir.

Acı azalana kadar bunu tekrar tekrar hayal ederdim.

İşine yarayacak mı bilmiyorum, buna ihtiyacın olacak mı, ama ihtiyacın olursa sesimi hayal et, yardım ediyorum. Vücudunuzun yaptığı bu şeyden nefret etmeye başlayacaksınız, ancak bu, vücudunuzun size her şeyin çalıştığını söyleme şeklidir ve bu bir mucizedir.

Ama hepsinden önemlisi, meu docinha, bunu sizinle paylaşmaktan ne kadar gurur duyduğumu bir düşünün. Büyüyorsun. Adetime başlamak, sonunda hazır olduğumda sana hamile kalmamı sağlayan süreçti.

Vücudunuza dikkatli davranın. Onunla ilgilen. Kimsenin onu kötüye kullanmasına izin verme ve kendin de kötüye kullanma. Derinin her santimini özenle yaptım; aylar sana köle oldum. Sen benim şaheserimsin.

Seni özledim. Seni

seviyorum. anne

Gözlerimi kırptırdım, şaşırdım. Okurken bir noktada, Elliot kapıda belirmişti ama ben yüzümü ona dönene kadar gözyaşlarımı görmemişti. Bir adım attığında sırtı yavaşça kayboldu ve sonra bana daha yakın iki adım attı ve şiltede oturduğum yerin yanındaki Aoor'da diz çöktü.

Gözleri benimkileri aradı. "Sorun nedir?"

"Hiçbir şey," dedim mektubu katlarken koltuğumda kıpırdanarak. Bana bakmadan önce göz ucuyla baktı.

Neredeyse on beş yaşındaydı ve şimdiden çok anlaşıyordu.

Günlük yaşamlarımızın birbirimiz için bu kadar tuhaf bilinmezlikler olması beni giderek daha fazla rahatsız ediyordu. Burada ne zaman buluşsak güncellemeler verdik. Kimlerle vakit geçirdik, neler okuduk. Bizi kimlerin sinirlendirdiğini, kime hayran olduğumuzu konuştuk. Ve tabii ki en sevdiğimiz kelimeleri paylaştık. En yakın iki arkadaşımın adını biliyordu.

—Nikki ve Danny—ama yüzleri değil. Odasındaki fotoğrafta yüzlerini görmüş olmama rağmen, Elliot'ın okuldaki arkadaşları hakkında aynı sınırlı bilgiye sahiptim. Brandon'ın sessiz ve sakın olduğunu biliyordum ve Christian da yazılmayı bekleyen bir sabıka kaydıydı. Burada okuduk, konuştuk ve zamanla birbirimizi öğrendik ama bana olanları ona nasıl anlatabilirdim?

Bütün arkadaşlarımdan çok daha geç regl olmam, hatta babamın benimle ilişki kurmakta güçlük çekmesi, annemin ölmüş olması ya da herhangi bir şey değildi. Ya da belki öyleydi*Tümü*onun Babamı her şeyden çok severdim ama o bu işlerin bir kısmı için çok yetersizdi. Alt katta volta attığını, Elliot'ı üst kata çıkarmakta haklı olup olmadığını veya içgüdülerinin tamamen yanlış olup olmadığını anlamak için benim sesime kulak verdiğini şüphesiz biliyordum.

"Ben iyiyim," dedim, kelimelerin alt kata inmesine yetecek kadar yüksek sesle konuştuğumu umarak. İstedğim en son şey ikisinin de burada, benim için endişelenmesiydi.

Elliot beni şok eden bir hareketle yüzümü ellerinin arasına aldı ve gözleri benimkileri aradı. "Lütfen, bana neyin olduğunu söyle. baban mı Okul?"

"Bu konuda gerçekten konuşmak istemiyorum, Ell." Biraz geri çekilip yüzümü sildim. Parmaklarım ıslanarak Elliot'ın paniğini

açıklıyordu. İçeri girdiğinde gerçekten ağlıyor olmalıydım.

"Burada birbirimize her şeyi anlatırız, unuttun mu?" İsteksizce geri çekildi. Anlaşma bu.

"Bunu bilmek isteyeceğini sanmıyorum."

Bana baktı, etkilenmedi. "Bunu bilmek istiyorum."

BluP'unu çağırmak için cazip, gözlerinin içine baktım ve "Regl olmaya başladım" dedim.

Doğrulmadan önce birkaç kez gözlerini kırptırdı. Boynundan elmacık kemiklerine kadar renk yayılıyordu. "Ve sen buna üzöldün mü?"

Üzgün değilim. Düşünerek dudağımı ısırdım. Çoğunlukla rahatlardım. Sonra annemden bir mektup okudum ve şimdi biraz üzgünüm?

O gülümsedi. "Bu kulağa korkunç bir soru gibi geldi."

"Sadece hayatın boyunca regl hakkında bir şeyler duydun." Elliot'la bunun hakkında konuşmak... . . aslında o kadar da kötü değil. "Ne zaman olacağını, nasıl olacağını, sonrasında farklı hissedip hissetmeyeceğinizi merak ediyorsunuz. Kız arkadaşların onlarınkini aldığı anda, "Benim neyim var?"

Rahatsız bir kahkahayı bastırmaya çalışarak dudağını ısırdı. "Şimdiye kadar?"

"Evet."

"Ya sen? Herhangi bir farklılık hissediyor musun?"

Başımı salladım. "Tam olarak değil. Düşündüğüm gibi değil zaten. Sanki bir şey midemi kemirmeye çalışıyor gibi geliyor. Ve ben biraz huysuzum.

Elliot battaniyeyi kaldırdı ve yanıma gelip kolunu omuzlarıma doladı. "Yardımcı olmayacağım ama sanırım senin için mutlu olmam gerekiyor."

"Bu konuda çok olgun ve çocuksu değilsin. Daha az şefkat ve daha fazla beceriksizlik bekliyordum." hafifledim-

vücudunun sıcaklığından ve etrafımı saran kolunun verdiği histen yola çıktım.

Saçlarıma bir kahkaha attı. “Yolda bir kız kardeşim var ve ona ipleri göstermenin benim işim olduğunda ısrar eden bir annem var, unuttun mu? Bu yüzden her şeyi açıklamana ihtiyacım var.”

Yanına kıvrıldım ve orada hissettiğim gözyaşlarının acısına karşı gözlerimi kapattım.

"Yapabileceğim bir şey var mı?" sessizce sordu.

Göğsüme ağır bir ağırlık oturdu. "Annemi geri getiremezsen olmaz."

Sessizlik etrafımızı sardı ve konuşmadan önce birkaç kez hazırlanırken nefes aldığımı duydum. Sonunda, basit bir "Keşke yapabilseydim"de karar kıldı.

Ona karşı başımı salladım, deodorantının keskin kokusunu, erkek terinin kalıcı kokusunu, onun verandasından benimkine yaz yağmuru boyunca on beş fitlik koşudan gelen tişörtünün ıslak pamuk kokusunu içime çektim. O kadar tuhaf ki, bunu söylediğini duymak bile kendimi milyon kat daha iyi hissettirdi.

"Anlatmak ister misin?" fısıldadı. "HAYIR."

Eli, kolumda yukarı ve aşağı yumuşak bir yol çizdi. Çok uzaklara bakmama gerek kalmadan, hiçbir yerde Elliot gibi başka çocukların olmadığını biliyordum.

"Huysuz olduğun için

üzgünüm." "Ben de."

"Sıcak su şişesi getirmemi ister misin? Bunu annem için yapıyorum.”

Başımı salladım. Annemin burada olup bana mektubunu okumasını istiyordum.

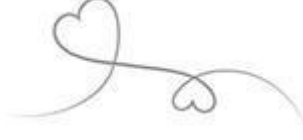
Boğazını temizleyerek sessizce sordu, "Çünkü bu senin erkek arkadaşınmışım gibi hissettirecek?"

Yutkundum ve ruh halim bir anda değişti. Erkek arkadaş bunu örtbas etmiyor gibiydi. Elliot bir bakıma benim Her Arkadaşımdı. "Sanırım?"

Hala sıska kolları ve uzun kıvrımlı bacaklarıyla doğruldu, ama yeni bir şeye, daha fazlasına dönüşüyordu. . . erkekten çok erkek Yaklaşık 1 yaşında, bir adem elması ve çenesinde hafif bir kirli sakal vardı ve pantolonu çok kısaydı. Sesi derinleşmişti. "Sanırım bunun için çok genciz."

Başımı salladım ve yutkunmaya çalıştım ama ağzım kurumuştu. "Evet."

Şimdi

Cuma, 6 Ekim

VEtül perdelerin arasından sızan sabah ışığı her şeyi belli belirsiz maviye çeviriyor. Elsie Caddesi'nin dışında, asfaltta çöp kamyonları gümbürdüyor. Metalin metale çarpma sesi, bidonların kamyona çarpması ve dışarıdan kompaktöre dökülen çöplerin sesi geliyor. Dünyanın pencerenin diğer tarafında ilerlemeye devam etmesine rağmen, güne başlamaya hazır olduğumdan emin değilim.

Dün akşamki yemekten kesitler hâlâ kulaklarımda çınlıyor. Onlara biraz daha tutunmak, onunla birlikte gelen tüm zorluklar yüzeye çıkmadan önce en iyi arkadaşımı tekrar hayatıma almanın sevincini tatmak istiyorum.

Sean bana döndü, beni kendine doğru çekti ve yüzünü boynuma bastırdı.

"Günaydın," diye homurdandı, elleri çoktan meşguldü, ağzı boğazımda, çenemde. Pijama şortumu kalçalarımın altına indiriyor ve üzerime yuvarlanıyor. "Gerçekten tam bir gece uykusu aldın mı?"

"Mucizelerin mucizesi: ben*yaptı*" İki elimi de saçlarına daldırıp kalın tuz-biber karışımını karıştırdım. Açlık içimden geliyor; bir haftayı aşkın süredir seks yapmadık.

Hala çok yeniyiz, daha önce hiç bu kadar uzun süre gittiğimizden emin değilim.

Ağızıma ulaştığında içimdeki tereddüt yükselmeden önce onu bir kez öptüm ve biraz geri çekildim. "Beklemek."

"Ah. Dönem?" kaşlarını kaldırarak sorar.

"Ne?" Diyorum ve sonra başımı sallıyorum. "Hayır, sadece dün geceyi anlatmak istedim."

"Dün gece hakkında?" diye tekrarlıyor,
kafası karışmış durumda. "Elliot'la akşam
yemeğim hakkında."

Sean'ın kara kaşları şimdi aşağı iniyor. "Sonrasına kadar
bekleyebilir. . .
?" Anlamlı bir şekilde içime bastırıyor.

"Ah." Sanırım olabilir. Ama gerçek şu ki, muhtemelen
olmaması gerekiyor.

Elliot ve ben ona merhaba dedikten sonra bir daha
dokunmadık bile. Hiçbir şey gibi değil*olmuş*. Ama Sean'a
Elliot'ın kim olduğunu söyleyerek yalan söylüyormuşum gibi
geliyor. Ya da daha doğrusu, onun kim olduğunu.

Kötü bir şey değil, dedim ama Sean yine de beni geçiştirdi.
"Ben sadece . . . Senin ve benim karşı karşıya kaldığımız
zorluklardan biri, birlikte olduğumuz süre içinde muhtemelen
ortaya koyamayacağımız bu muazzam geçmişe sahip olmamız.

Bunu küçük bir baş sallamayla kabul ediyor.

"Sana dün gece eski bir arkadaşımın yemek yiyeceğini
söyledim ve bu doğru."

"Tamam aşkım?"

"Ama o gerçekten benim eskisi gibiydi. . *her şey*"

Sean'ın gözleriyle karşılaştım ve biraz eridim. Onun hakkında
fark ettiğim ilk şey onlar çünkü çok derin, duygulu ve ısıtılılar.
Gözleri harika: kahverengi, kalın kirpikli ve dış kenarlarında
hafifçe yukarı kalkmaları onları tanıdığım en iyi Havalı gözler
yapıyor. Ancak şu anda oyuncu olmaktan çok temkinli
davranıyorlar.

Omuz silktim, düzelterek, "O benim*ilk*her şey."

“Senin 1. .”

“İlk gerçek arkadaşım, ilk aşkım, ilk . .” "Seks,"

diye bitirdi benim için.

"Karmaşık."

"Ne kadar karmaşık?" nazikçe soruyor. "Herkesin eski sevgilileri vardır. o yaptı mı . . seni incittim?"

Hızla başımı sallıyorum. "Bak, annem öldükten sonra tüm dünyam babam oldu, ama yine de annem gibi yetiştirmeyi bilmiyordu. Sonra Elliot ile tanıştım ve gibiydi. .” Doğru kelimeleri arıyorum. "Beni gerçekten anlayan ve tam olarak kim olduğumu gören benim yaşında biri vardı. En iyi kız arkadaş ve ilk erkek arkadaş gibiydi, hepsi bir aradaydı."

Sean'ın ifadesi yumuşar. "Memnun oldum bebeğim."

"Bir gece 1 gece geçirdik ve. .” Bunu erken kapatacağımı şimdi anlıyorum. Hikayeyi bitirebileceğimden emin değilim. "Düşünmek için biraz zamana ihtiyacım vardı ve 'bir süre' on bir yıla dönüştü."

Sean'ın gözleri biraz genişledi. "Ah?"

"Birkaç gün önce karşılaştık."

"Anlıyorum. Ve o zamandan beri ilk kez

konuşuyorsun.” Derince yutkunuyorum. "Sağ."

Hafifçe gülümseyerek, "Yani, paketlenmesi gereken bazı

bagajlar var," dedi. Başımı sallayıp "Doğru" diye

tekrarlıyorum.

"Ve bu ilişki bunca zamandır seni mi etkiliyordu?" Ona yalan

söylemek istemiyorum. "Evet."

Annemle babamın ölümü dışında hayatımda hiçbir şey Elliot kadar önemli değil.

"Onu hala seviyor musun?"

göz kırpıyorum. "Bilmiyorum."

Sean yüzümü yüzüne çevirmek için nazik bir parmak kullandı. "Onu seviyor olman umurumda değil, Mace. Onu her zaman sevebileceğini düşünsen bile. Ama burada benimle ne yaptığını merak etmene neden oluyorsa, *Daha sonra* bunun hakkında konuşmamız lazım."

"Gerçekten değil. Onu görmek sadece duygusaldı.

"Anladım," diyor sessizce. "Eski aptallığı gündeme getiriyor. Eminim Ashley'i tekrar görseydim, tüm bunlarla mücadele ederdim. Öfke, incinme ve evet - ona karşı hala beslediğim aşk. Aştan asla vazgeçmedim. O dışarı çıkınca devam etmem gerekti."

Bu mükemmel bir açıklama. *Gözden düşmemeliyim. Sadece üzerinde durmam gerekiyordu.*

Beni bir kez öpüyor. "On sekiz yaşında değiliz bebeğim. Zırhımızda birkaç çatlak olmadan bu işe girmeyeceğiz. Kalbinde sadece bana yer açmanı beklemiyorum."

Şu anda ona o kadar minnettarım ki neredeyse ağlamak istiyorum.

"Pekala, arkadaşlığın üzerinde çalış. Yapman gerekeni yap," diyor, ağırlığı üzerimde, vücudu benimkini zorluyor, sert ve hazır. "Ama şimdi, bana geri dön."

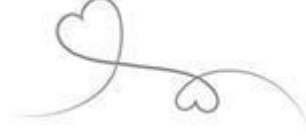
Kollarımı ona doladım ve yüzümü boynuna bastırdım, ama üzerime ve sonra bana doğru hareket ettiğinde, kısa bir süre çıplak dürüstlüğüme oldu. İyi - seks her zaman iyi olmuştur - ama değilSağ.

Elbette kafamda alarm zilleri çalmıyor ama tüylerimin diken diken olmasına da neden olmuyor. Göğsümü o kadar lezzetli bir şekilde ağrıtmıyor ki neredeyse nefesim kesiliyor. Ona çok açım diye kendimi acil, çaresiz ya da çok sıcak hissetmiyorum. Ve Sean'ın zevk olarak okuduğu derin bir solukta, Elliot'ın haklı, benim haksız olduğumdan endişeleniyorum ve -her zaman olduğu gibi- ben ortalıkta dolaşıp her şeyi anlamaya çalışırken o ikimizin de kalbine bakıyor.

Düşüncelerimin bir şeylerin etrafında döndüğünü hissediyorum, aynı şey tekrar tekrar: Elliot'ın beni gördükten sonra eve gitmesi ve Rachel'dan nasıl ayrılması.

Bilmek için beni görmesi yeterliydi, oysa ben sahip olduğum tek bir duyguya bile zar zor güvenebiliyorum.

Daha sonra

arşamba, kasım 26

ondört yıl & git

Dad arabayı koridordan aşağı itti ve kocaman hindilerle dolu bir dondurucu dolabının önünde durdu.

Onlara birlikte baktık. Annem öldüğünden beri babam ve ben birçok geleneği sürdürmemize rağmen, Şükran Günü'nü asla yalnız yapmamıştık.

Sonra tekrar, asla gerçekten yapmadık*ile*onu da. Ebeveyn olarak yirmi birinci yüzyıldan iki birinci nesil göçmenle, Şükran Günü aslında hiçbirimizin pek umursadığı bir tatil değildi. Ama artık kulübemiz vardı ve yaklaşık bir haftalık bir operasyonla, becerikli bir şekilde 1 odun kesmek ve Aames'in önünde okumaktan başka yapacak bir şeyimiz yoktu. En azından tatil yemeğini denememek tamamen mantıksız bir şekilde savurganlıktı.

Ancak burada, iki kişilik böylesine muazzam bir üretim yapma olasılığıyla karşı karşıya kalınca, yemek pişirmek kesinlikle daha savurgan geliyordu.

Babam, "Bunlar en az on üç pound," dedi. Hafif bir hoşnutsuzluk ifadesiyle kutudan bir kuş çıkardı ve inceledi.

"Sadece sahip değiller mi? . " Elimi kasaba, orada sergilenen göğüslere doğru salladım.

Babam anlamayarak bana baktı. "Ne?"

"Bilirsin, sadece daha küçük parçalar?"

O guPawed. “göğüsler?”

Yarım günden az bir sürede kızartabileceğimiz kemikli bir hindi göğsüne doğru yanından geçerken inledim.

Babam arkamdan gelerek "Bunlar daha uygun bedenler" dedi. Eğilip bastırılmış bir kahkahayla ekledi, "Düzgün göğüsler."

Mortiled, onu ittim ve patates almak için ürün bölümüne gittim. Elliot'ın annesi Bayan Dina, askılı bebek Alex'le orada duruyordu.

Bir araba dolusu yemek vardı, birisiyle sohbet ederken kulağında bir telefon, göğsünde uyuyan bebek ve sanki dünyanın bütün zamanı varmış gibi sarı soğanları denetliyordu. Üç ay önce doğum yapmıştı ve açgözlü çocuklardan oluşan grubu için büyük bir yemek pişirmeye hazırlanıyordu.

Hayranlık ve yenilginin çarpık bileşimini hissederek ona baktım. Bayan Dina işleri çok kolaymış gibi gösteriyordu; Babam ve ben iki kişilik bir tatil yemeği yapmayı zar zor çözebildik.

Beni görünce küçük bir çiftte bakış attı ve belki de hayatımda ilk kez kendimi bir başkasının gözünden hayal ettim: yüzme takımı eşofmanlarım, babamın anneme yıllar önce aldığı bol Yale eşofman üstü, Aip-Aops. Ve durup mahsulün enginliğine baktım, annesiz ve açıkça bunalmış durumdayım.

Bayan Dina görüşmeyi sonlandırdı ve arabasını bana doğru itti.

Yüzüme baktı, sonra gözlerinin ayak parmaklarıma kadar inip tekrar yukarı çıkmasına izin verdi. "Sen ve baban yarın yemek yapmayı mı planlıyorsunuz?"

Ona mizahi bir şekilde kendinden emin olduğunu umduğum bir sırıtış verdim. "Deneyeceğiz."

Bana bakıp üzülüyormuş gibi yaparak yüzünü buruşturdu. Macy, dedi komplocu bir tavırla eğilerek, ne yapacağımı bilmediğim kadar çok yiyeceğim var ve burada küçük Alex varken... . . bu yardımcı olurdu

Sen ve baban gelerseniz beni çok dışarı çıkarırsınız. Patatesleri soymama ve rulo yapmama yardım edersen, bir cankurtaran olursun.

Bir milyon yıl geçse hayır demezdim.

Bütün gün, hatta evimizde bile fırında turta kabuğu, erimiş tereyağı ve hindi gibi kokuyordu. Rüzgar, yemek kokularını penceremize taşıdı ve midem kendi kendini kemirdi.

Bayan Dina bize saat üçte gelmemizi söylemişti ve o zamana kadar Elliot'ın beni eğlendireceğine bile güvenemezdim, çünkü şüphesiz o işe koyulmuştu.

Çim biçme makinesinin çalıştığını, elektrikli süpürgenin içeride çalıştığını duydum. Ve tabii ki oturma odasındaki televizyonda onların evinden bizim evimize sızan futbol uğultusunu duydum. Saat üçe iki dakika kala şarap ve Aowers ile yola çıktığımızda, beklentiden neredeyse delirmiştim.

Babam iyi bir yaşam sürüyordu ve Berkeley'deki evimiz, ihtiyaç duyabileceğimiz veya isteyebileceğimiz her türlü maddi şeye sahipti. Ama asla satın alamayacağımız şey kaos ve koşturmaydı. Gürültüden, çekişmeden ve tıka basa dolu tabakların neşesinden yoksunduk çünkü herkes en sevdiği yemeğin yapılmasında ısrar ediyordu.

Kapılarının hemen içinde, deliliğin içine metal gibi mıknaş gibi çekildik. George ve Andreas televizyona bağıldılar. Köşedeki rahat koltukta oturan Bay Nick, Alex'in karnına coşkulu ahududu üfledi. Nick Jr. yemek odası masasını parlatırken, Bayan Dina fırına koymak için ekmeklerin üstlerine çapraz şekilde eritilmiş tereyağı döktü ve Elliot lavabonun başında patatesleri soyuyordu.

Ona koştum, soyucuyu elinden almak için uzandım. "Annene onları soyacağımı söyledim!"

Gözlüğünü yukarı itmek için patates kabuğu kaplı 1parmağıyla uzanarak bana şaşkınlıkla göz kırptı. Ona akşam yemeğinde yardım etmenin sadece bir hile olduğunu biliyordum - ne de olsa bütün gün yemeğin kokusunu almıştım.

- ama her ne sebeple olursa olsun, ondan vazgeçemedim.

Mesele Şu ki, on dört yaşımdayken, uzun yıllar Healdsburg'da yaŐamıŐ birçok insanın Berkeley'de yaşamak için bir Pord'a sahip olamayacağını anlayacak yaŐtaydım. Healdsburg, Bay Area parası ve doksanların Şarap ılgınlığı tarafından ele geçirilmiş olsa da, burada yaşayan birçok insan hâlâ saatlik ücretlerle çalışıyor ve daha eski, hafif ıslak evlerde yaŐıyordu.

Buradaki zenginlik neydi*eri*: Petropoulos ailesi ve bu büyüklükteki bir aile için böyle bir yemeğin nasıl piŐirileceđine dair nesiller boyu aktarılan sıcaklık ve bilgi.

Bayan Dina'nın Elliot'a farklı bir iş -salata için marul yıkamak ve doğramak- vermesini izledim ve Elliot bunu Şikayet etmeden veya talimat vermeden yaptı.

Bu arada, Bayan Dina gelip bana onları nasıl daha yavaş, uzun, pürüzsüz Őeritler halinde soyacağını gösterene kadar patatesleri doğradım.

Elliot gittikten sonra, "Güzel elbise," dedi, sesinde ince bir alaycılık vardı.

Giydiğim gösterişsiz kot kazağa baktım. "Teşekkürler. Annemindi.

Gözleri kocaman açıldı. "Aman Tanrım, Macy, zgnm..."

Ona bir parça patates kabuğu fırlattım. "Şaka yapıyorum. Babam benim için aldı. Bir ara onu giymem gerektiğini hissettim."

ŐaŐırmıŐ görünüyordu, sonra sırttı. "Sen ktsn," diye tısladı.

"Boğayla uđraŐırsan," dedim işaret parmağımı ve serçe parmağımı kaldırarak, "boynuzları alırsın."

Beni izlediğini hissettim ve glmsememi görmesini umdum. Annemin her zaman kötü bir mizah anlayıŐı vardı.

Babam, Bayan Dina bizi yemeğe çağırana kadar Bay Nick ve çocuklarla birlikte Niners maçını sahte bir ilgiyle izleyerek oturdu.

Masaya oturduğumuzda bir ritüel vardı, babamla benim dikkatle takip ettiğimiz koreografisi yapılmış bir sahne: herkes sandalyelerine oturdu ve el ele tutuştu. Bay Nick lütufta bulundu ve sonra herkes sırayla dolaşıp bu yıl için minnettar oldukları bir şeyler söyledi.

George, üniversite pisti yaptığı için minnettardı.

Bayan Dina sağlıklı bebeği için minnettardı (masanın yanındaki titreşimli bebek sandalyesinde sessizce uyuyan).

Nick Jr., üniversitenin ilk dönemini neredeyse bitirdiği için minnettardı, çünkü adamım, berbattı.

Babam iş hayatında iyi bir yıl ve harika bir kız çocuğu için müteşekkirdi.

Andreas, kız arkadaşı Amie için minnettardı.

Bay Nick, erkek çocukları ve -şimdi iki- kızları için minnettardı. Karısına göz kırptı.

Elliot, Sorensen ailesine ve özellikle de eve döndüğü hafta boyunca özlediği Macy'ye minnettardı.

Oturdum, ona baktım ve söyleyecek başka bir şey bulmaya çalıştım, bunun kadar iyi bir şey.

Konuşurken masadaki bir noktaya odaklandım, kelimelerim titriyordu. "Lisenin şu ana kadar korkunç olmadığına şükrediyorum. Bay Syne'den matematik dersi almadığım için şükrediyorum." Elliot'a baktım. "Ama en çok, bu evi satın aldığımız için ve annem için üzüldüğüm veya sessiz kalmak istediğim için beni garip hissettirmeyecek ve benden çok daha zeki olduğu için her zaman bana her şeyi iki kez açıklamak zorunda kalacak bir arkadaş edinebildiğim için minnettarım. Ailesi çok iyi olduğu, annesi çok güzel yemekler yaptığı ve babamla ben tek başımıza hindi yapmak zorunda kalmadığımız için müteşekkirim.

Masa sessizleşti ve Bayan Dina'nın birkaç kez yutkunduğunu duydum, sonra parlak bir sesle, "Mükemmel! Hadi yiyelim!"

Ve çılgınlık devralınca rutin dağıldı ve dört genç erkek yemeğe daldı. Börekler verildi, hindi ve sos tabağına döküldü ve her lokmanın tadını çıkardım.

Annemin günlük yemekleri kadar iyi değildi ve annem kesinlikle seveceği bir şeyi kaçınıyordu - gürültücü bir aileyle dolu bir oda - ama bu şimdiye kadar geçirdiğim en iyi Şükran Günüydü. Böyle hissettiğim için kendimi suçlu bile hissetmiyordum çünkü annemin sonsuza kadar daha fazlasına ve daha iyisine sahip olmamı isteyeceğini biliyordum.

Daha sonra eve döndüğümde, babam beni üst kata çıkardı, arkamda durdu ve ben dişlerimi fırçalarken yaptığı gibi saçımı fırçaladı.

"Bu gece çok sessiz olduğum için üzgünüm," dedi duraksayarak.

Aynada gözleriyle karşılaştım. "Sessizliğini seviyorum. Kalbin sessiz değil.

Eğilip yanağını şakağına bastırdı ve aynada bana gülümsedi. Sen harika bir kızsın Macy Lea.

Şimdi

Cuma, 13 Ekim

MTam bir gece uykusundan bile daha mucizevi olan, bir hafta sonunda tam bir gün geçirme olasılığıdır. Ücretsiz bir Cumartesi günü almak, on yaşında olmak ve bir şekerçi dükkanında yirmi dolarlık bir banknot tutmak gibi hissettiriyor. Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum.

Bu tamamen doğru değil. Günün bir saniyesini içeride geçirmek istemediğimi biliyorum. UCS £ Çocuklar için Mission Bay sitesinde her yerde pencereler vardır, ancak bir pediatri asistanı olduğunuzda, önünüzdeki çocuktan başka bir şey fark etmezsiniz veya şefiniz size sırada nerede olmanız gerektiğini söyler.

Cuma öğleden sonra, turlardan sonra verilen kısa bir molada, Sean'a Golden Gate Park'ta piknik yapma planlarımızı hatırlattım. Sabrina'yı arayıp o, Dave ve Viv'in gelebileceğini söyledim. Berkeley mahallemden hala bölgede yaşayan birkaç eski arkadaşımı davet ettim: Nikki ve Danny. Sonra kulaklarımda bir uğultu, düşüncelerimde statik bir hisle işimin başına dönüyorum. Bunu bütün gün yarım bırakamam.

Kızı onkolojide yatarak tedavi gören şu anki en sevdiğim aileme bazı kan tahlilleriyle ilgili bir güncelleme ulaştırdıktan sonra dinlenme odasına koşup dolabın arkasına saklanarak telefonumu alıp Elliot'a mesaj attım.

A few of us are
going to Golden Gate
Park tomorrow
for a picnic.

Think you'd want to come
along?

What time were you
thinking?

Was going to head up to
H- burg for the afternoon
but could be persuaded.

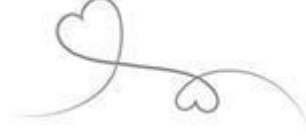
We're meeting at
eleven outside
the botanical
garden.

It's totally fine if you
can't make it, I
know it's last
minute.

Just a few of my friends,
and Sean, etc.

I'll be there. I'd love to
meet everyone.

Daha sonra

çarşam

ba,

31

aralı

k on

dört

yıl ve

git

Boyy berbat.

Ailelerimizle küçük bir rostoya, Aag futboluna ve okyanus üzerinde Yeni Yıl Arifesi yeniden çalışmalarına hazırlanırken, Goat Rock Beach'te tekrar mahsur kaldığımız yerde rüzgar üzerimizden hızla geçti.

"Bilmek istiyor muyum?" Elliot başını kitabından kaldırmadan sordu.

"Muhtemelen değil."

Doğrusu, okulumdaki hiçbir erkeğe karşı güçlü hislerim yoktu ama görünüşe göre -liseye dört ay önce başladığımızdan beri- hiçbirini bana karşı herhangi bir his beslemiyordu. En iyi erkek arkadaşım Danny, arkadaşları Gabe ve Tyler'ın benim sevimli olduğumu düşündüklerini ama kendi deyimiyle, "Kitaplara biraz fazla düşkünüm," dedi.

Ondan kaçamadım; herkes diğer herkesle "çıkmaya" başlıyordu. Daha bir çocuğu öpmemiştim bile.

Sanırım Nikki ile dokuzuncu sınıf dansına gidecektim.

Elliot bana baktı. "Erkeklerin nasıl berbat oldukları hakkında bana biraz daha bilgi verebilir misin?"

"Erkekler öyle kızları istemez ki*ilginç*," Şikayet ettim.
"Göğüslü ve sürtük giysiler giyen kızları istiyorlar ve

arthur."

Elliot yavaşça kitabını yanındaki sahildeki çimenlerin üzerine koydu. "Bunu istemiyorum."

Bunu görmezden gelerek devam ettim, "Ve kızlar *Yapmak* ilginç çocuklar istiyorum. Kızlar, her şeyi bilen, büyük elleri ve güzel dişleri olan ve tatlı şeyler söyleyen utangaç inekleri ister." Dudaklarımı ısırdım. Çok fazla söylemiş olabilirim.

Elliot bana gülümsedi, sonunda metal gitmişti, dişleri kusursuzdu. "Sever misin *Benim* dişler?"

"Sen tuhafsın." Konuyu değiştirerek, "En sevdiğiniz kelime?" diye sordum.

Birkaç nefes için okyanusa baktıktan sonra, "*Sünnet*"

"Bu ne anlama geliyor?"

"Hayranlığın odak noktası. Senden ne haber?"

Düşünmek zorunda bile değildim: "*hadım etme*"

Elliot yüzünü buruşturdu. Kucağındaki ellerine baktı, ters çevirdi ve dikkatle inceledi. "Eh, ne olursa olsun," diye fısıldadı, "Andreas senin sevimli olduğunu düşünüyor."

Andreas mı? Kendi sesimdeki şoku duydum. Andreas ve George'un güreştiği sahile bakarken gözlerimi kısıtım ve Andreas'ı öptüğümü hayal etmeye çalıştım. Cildi iyiydi ama saçları benim zevkime göre fazla dağınıktı ve biraz da manalıydı.

"Dedi ki? Amie ile birlikte.

Elliot kaşlarını çatıp küçük bir kayayı aldı ve dalgalanan dalgalara doğru fırlattı. "Ayrıldılar. Ama ona sana dokunursa kışını tekmeleyeceğimi söyledim.

Yüksek sesli bir kahkaha attım.

Elliot benim tepkime açılmayacak kadar mantıklıydı: Andreas'ın beyin eksikliğini ciddi bir kasla telafi ediyordu.

"Evet, yani, beni alt etti. Güreştik. Annemin vazosunu kırdık, koridordaki çirkin olanı biliyor musun?"

"Oh hayır!" Tedirginliğim inandırıcıydı, ama çoğunlukla benimle kavgaya ettikleri için mutluydum.

"İkimizi de cezalandırdı."

Gülmemeye çalışarak dudağımı ısırđım. Bunun yerine kuma uzandım, kitabıma döndüm ve aynı cümleyi tekrar tekrar okuyarak kelimelerin arasında kendimi kaybettim:*Şarkının gücüyle onu havaya uçurmak, yıldızların arasında görkemle mırıldanmak ona acı veriyor gibiydi ve bir an o da Karanlık ve Işık sözcüklerinin hiçbir anlamı olmadığını ve yalnızca bu melodinin gerçek olduğunu hissetti.*

Arkamızda bir gırtlak sesi duyana kadar saatler geçmiş olabilir, babamın geldiğini gördüm. Çerçevesi güneşi kapatıyor, yattığımız yere serin bir gölge düşürüyordu.

O oradayken yavaşça yerimi değiştirdiğimi fark ettim, böylece تنها kumsalımızda başım Elliot'ın karnında yatıyordum. Beceriksizce oturmak için ittim.

"N'apıyorsunuz beyler?"

"Hiçbir şey," dedik bir ağızdan.

Ortak cevabımızın bizi ne kadar suçlu hissettirdiğini hemen duyabiliyordum.

"Gerçekten mi?" Babam sordu.

"Gerçekten," diye yanıtladım ama artık bana bakmıyordu. O ve Elliot, uzun süreli göz teması, boğaz temizleme ve muhtemelen Y kromozomları arasında gizemli bir doğrudan

iletişim biçimini içeren bir tür erkek Windtalker alışverişi yapıyorlardı.

Elliot en sonunda, "Sadece okuyorduk," dedi, sesi cümlenin ortasında daha da derinleştirdi. Yaklaşan erkekliğinin bu işaretinin babam açısından güven verici mi yoksa lanetleyici mi olduğundan emin değilim.

"Cidden baba" dedim.

Gözleri benimkilere
döndü.

"Tamam aşkım." Sonunda gevşemiş göründü ve yanıma çömeldi. "Ne okuyorsun?"

"*Zaman Kırışıklığı*"

"Tekrar?"

"Bu çok iyi."

Bana gülümsedi ve başparmağını yanağımda gezdirmek için uzandı. "Aç?"

"Elbette."

Babam başını salladı ve ayağa kalktı, Mr. Nick bir 1re inşa etmekle meşguldü.

Elliot nefes verebiliyormuş gibi görünene kadar birkaç saniye geçti.

"Cidden. Avuçlarının yüzümün tamamı kadar olduğunu düşünüyorum."

Babamın elinin Elliot'ın tüm yüzünü kavradığını hayal ettim ve nedense bu görüntü o kadar komikti ki kahkahalarla gülmeme neden oldu.

"Ne?" diye sordu.

"Sadece, bu görüntü
komik."

"Eğer bensem ve sana üzerinde adın yazılı bir kürek varmış gibi bakıyorsa hayır."

Ah, lütfen. ona ağzım açık bakakaldım.

"Güven bana Macy. Babaları ve kızları tanıyorum."

"Babamdan bahsetmişken," dedim, daha rahat edebilmek için başımı karnının üzerine koyarak, "bil bakalım geçen hafta ne buldum?"

"Ne?"

"Kırlı dergileri var. Birçoğu."

Elliot cevap vermedi ama altımda kıpırdandığını kesinlikle hissettim.

"Kulübedeki dolabın uzak köşesindeki üst rafta bir sepetin içindeler.*Natiuity sahnesinin arkasında*" Bu son kısım bir şekilde çok önemli geldi.

"Bu garip bir şekilde özeldi." Sesi başımın arkasında titredi ve tüylerim diken diken oldu.

"Pekala, orası böyle bir şeyi koymak için garip bir şekilde özel bir yer.

Sizce değil mi?

"Neden onun dolabındaydın?" O sordu.

"Konu bu değil, Elliot."

"Asıl mesele de bu, Mace." "Nasıl?"

Sayfaların arasına bir ayraç yerleştirdi ve yüzüme bakacak şekilde doğruldu, beni de oturmaya zorladı.

"O bir erkek. *ABekar* Adam." Elliot gözlüğünü yukarı itmek için işaret parmağının ucunu kullandı ve sertçe bakışlarımı dikti.

"Yatak odası onun yalnızlık kalesidir - dolabı onun*kusur*. Komodinin çekmecesine ya da yatağının altına bakmış olabilirsin." Gözlerim genişledi. "Doğum sahnesinin arkasındaki dolabının uzak köşesindeki en üst rafta 1. olmayı bekliyordun?"

"Fotoğraf albümleri? Kayıp bir gencin değerli hatıraları mı? Kışlık kazaklar mı? Ebeveynlik niteliğindeki şeyler?" Duraksadım ve ona suçlu bir şekilde gülümsedim. "Noel hediyelerim mi?"

Başını sallayarak kitabına döndü. "Gözetleme her zaman kötü biter, Mace.*Her zaman.*"

Bunu düşündüm. Babam pek kimseyle çıkmazdı. . . . Pek*isenin*, zamanının çoğunu işte ya da benimle geçirdiğini düşünebiliyordum. Onun söz konusu olduğu yerde bu tür şeyleri bir an bile düşünmemiştim. Kopyamda bükülmüş köşeyi buldum *Zaman Kırışıklığı* ve arkamdaki çimenlik alana geri yerleştim. "Bu sadece . . . brüt. Bu kadar."

Elliot güldü: yüksek sesli, ani bir homurdanma ve ardından başını sallama.

Ona bakarak, "Az önce bana kafanı salladın mı?" diye sordum.

"Yaptım." Kitaptaki yerini korumak için parmağını kullandı. "Neden iğrenç? Dergilerin babanda olması ya da onları şu amaçla kullanması..."

Bu nedenle kulaklarımı kapattım. "Hayır. Hayır. Yemin ederim o cümleyi tamamlarsan hayalarına tekmeyi basarım Elliot Petropoulos. Bunu herkes yapmaz."

Elliot cevap vermedi, sadece kitabını aldı ve okumaya devam etti.

"*Yapmak* Onlar?" Zayıf bir şekilde sordum.

Bana bakmak için başını çevirdi. "Evet. Onlar yapar."

Bunu sindirirken bir an sessiz kaldım. "Bu yüzden . . . *Sen* onu da yap?"

Boynundan yukarı tırmanan Aush, utandığını belli etti ama birkaç saniye sonra başını salladı.

"Çok fazla?" diye sordum gerçekten merak ederek.

"Sanırım bu senin 'çok' tanımına bağlı. Ben harika bir hayal gücü olan on beş yaşında bir erkeğim. Bu, sorunuzu hemen hemen cevaplamalıdır.

Yeni bir odaya açılan yeni bir koridor kapısı keşfettiğimizi hissettim. *her şey*. "Ne hakkında düşünüyorsun? Bunu yaptığında, demek istiyorum."

Kalbim kaburgalarımın altında bir matkap gibiydi.

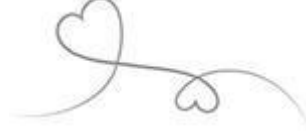
"Öpüşmek. Dokunmak Seks. Bende olmayan parçalar ve insanların onlarla yaptığı şeyler," diye ekledi kaşlarını hafifçe oynatarak. gözlerimi devirdim. "Eller. Saç. bacaklar. ejderhalar Kitabın. ağızlar. Kelimeler . . . dudaklar . " O P'yi takip etti ve burnunu yeniden kitabına gömdü.

"Vay," dedim. "Dedin *miejderhalar*?"

Omuz silkti ama bir daha bana bakmadı. Merakla ona baktım. Kitaplardan, kelimelerden ve dudaklardan söz edilmesi dikkatimden kaçmamıştı.

"Dediğim gibi," diye mırıldandı sayfalara, "Harika bir hayal gücüm var."

Şimdi

s&turd&y, 14 ekim

ÖKay, önlüğümü takdir etmeye başlamam mümkün mü? inledim.

Sean kafasını yatak odasına uzatıyor. "Sorun ne bebeğim?"

"Hiçbir şey," diyorum, yatağın üzerindeki çöp yığınının üzerine başka bir gömlek atarken. "Sadece... bu insanlardan bazılarını uzun zamandır görmedim. Ve piknik yapıyoruz. Tamamen sevimli ve eğlenceli görünmem gerekiyor çünkü asla gerçek kıyafetler giyemiyorum. Sanırım nasıl giyineceğimi unuttum."

"Geçen hafta onunla akşam yemeği için giyindiğini sanıyordum?"

"Sadece demek istemiyorum*Elliot*"

Sean'ın şakacı sırtışı bana boktan biri olduğumu düşündüğünü söylüyor ve bu beni güldürüyor ama sonra hemen duraksamama neden oluyor. aslında*değil*Elliot için sevimli ve eğlenceli görünmek hakkında; beni resmi kıyafetlerden gösterişsiz tulumlara ve hiçbir şeye kadar her şeyde gördü. Ve belki de sadece bir piliç meselesidir - ve bunu açıklamak kulağa saçma geliyor - ama sevgilime sevimli görünmek istiyorum.*kız arkadaşlar*. Ama Sean, Elliot için ne giyeceğim konusunda ıstırap çektiğimi düşünüyorsa, bu onu biraz olsun rahatsız etmez mi?

Görünüşe göre hayır, çünkü geri çekilip o gün için topladığı

yiyecek sepetine geri dönüyor. onun ne kadar sevdiğini seviyorum

özellikle yemek yapmaktan ne kadar nefret ettiğimle doğru orantılı olduğu için.

Sessizce bir şeyler mırıldandığını duydum ve sonra Phoebe içeri girdi, sıçradı ve yorganın ortasındaki giysi yığınının üzerine yükseldi.

"Bojangles bahçesine ne zaman gidiyoruz?"

Alnına bir öpücük konduruyorum. "Botanik. Ve ayrılıyoruz. .
" Komodinin üzerindeki saate bakıyorum. "Oof, yirmi dakika."

"Giydiğin şeyi beğendim," dedi, bana doğru belli belirsiz el sallayarak. "Babam çok sık kıyafet değiştirmemin israf olduğunu söylüyor."

Phoebs'e bir tür feminist bilgelik aktarmanın benim işim olduğunu hissettiğim anlar oluyor ama her zamanki gibi Sean benden çok daha önde.

Moda ikilemime olan ilgisini kaybettiği için dramatik bir şekilde Aops yaptı. "Açım."

"Sana bir şey almamı ister misin? Daha önce biraz çilek vardı.

Burnunu kırıstırıyor. "Hayır teşekkürler, babama soracağım."

Tam diğer odadan seslenen Sean bizi duyduğunda ayağa kalktı, "Bende yiyebileceğin bir muz var, Applejack. Bütün çilekler piknik için çoktan toplandı."

Ve ben ondan daha fazlasını alamadan, Phoebe çoktan kapıdan çıkıp diğer odaya geri döndü. Bunu düşündüğümde, tüm hafta boyunca onunla belki yarım saat geçirdim. Kendime her zaman bir Anne Varlığına sahip olmanın onun için çok önemli olduğunu söylüyorum, ama az önce tanık olduğumuz gibi, ben öyle miyim? Ve buna ihtiyacı var mı? O gelmeden önce Sean'ın ona mırıldandığı şeyin beni burada hoş karşılaması ve gelip merhaba demesi gerektiğini hatırlatması olup olmadığını merak ediyorum.

Tanrım, saçmalıyorum. Ama gerçekten, Sean ve Phoebe küçük bir ikili olarak tamamen kendi kendine yeterli görünüyorlar. Kendim ve babam hakkında hiç böyle hissetmemiştim. Birbirimizi sevdik elbette ama annem olmadan ikimiz de kaybolmuş gibiydik, her günü el yordamıyla atlatmaya çalışırken kollarımızı iki yana açmıştık.

Ya da bir milyonuncu kez Ashley'i ve Sean'ın San Francisco'nun yeni ve gözde sanatçısı olmadan önceki bir dönemde onun için nasıl bir eş olduğunu merak ettiğimde, o henüz sadece bir çocukken. *açlıktan ölme* sanatçı, 1 nance'de MBA yıldızlığına giden yolda bir kadınla evleniyor. Phoebe'nin çocuk sahibi olmayı planlamadan önce ve Ashley hala merdiveni tırmanırken geldiğini biliyorum. Hiç evde miydi? Sean küçük Phoebe'yi annemin beni yetiştirdiği gibi okula başlayana kadar her saniye uygulamalı olarak mı büyüttü?

Ben küçükken babam daha çok evde olsaydı hayatım nasıl farklı olurdu? Olsaydı nasıl farklı olurdu? Ben on yaşındayken öldü, anne değil mi?

Sanki ilk önce babamı öldürecek alternatif bir gerçeklik dilemişim gibi, bu düşünceden midem bulandı. Suçluluk duyarak etrafımdaki havaya sessizce "Bunu kastetmemiştim" diyorum, az önce fırlatıp atmış olabileceğim her türlü kötü şeyi geri almak istiyordum. O çoktan gitmiş olsa bile.

Sean ve Phoebe, parka yaptıkları kısa yolculuk sırasında I Spy oyunu oynayarak eğlenirler. Vardığımızda Sabrina ve Dave, küçük Viv ile karmaşık bir puset benzeri düzeneğin içinde bizi bekliyorlar. Sean, Dave ve çocuklar iyi bir yer bulmak için parka girerken, Sabrina diğerlerini park yerine yakın bir yerde benimle birlikte bekliyor.

Arkadan hayranlıkla onlara bakan iki adamın uzaklaşmasını izliyorum.

"Bunlar 1ne adam," diyorum ve sonra yoğun bir şekilde beni izleyen 1. Sabrina'ya dönüyorum. "Ne?"

"Nasılsın?" diyor. "Bakıyorsun*seksi*Bugün."

Mevsimin aşırı sıcak olduğu gün için nihayet kararlaştırdığım şeye baktım: beyaz bir atlet, sevimli büped kot pantolon ve kalın altın bir kolye. Uzun saçlarımı kasıtlı ve ustaca dağınık bir topuz haline getirdikten sonra birdenbire çok mu uğraşmış gibi göründüğümü merak ettim - kolyenin çok fazla olduğunu biliyordum. Sabrina eski cutoPs ve bir emzirme gömleği giyiyor. "Çok mu çabaladım? Her zaman nasıl giyineceğimi unuttuğum için endişeleniyorum."

"Gergin?"

Başımı sallıyorum.

"Heyecanlı." "Ben de. Onunla

hiç tanışmadım.

"Bir günlük operasyon için heyecanlandığımı kastetmiştim, seni küçük kolaylaştırıcı. Ama madem bahsettin, sen de Nikki ya da Danny ile hiç tanışmadın," diye hatırlattım ona.

Sabrina gülerek kolunu omuzlarıma dolayabilmek için yaklaştı. "Onları ilkokuldan beri tanıdığını biliyorum ama sanırım ikimiz de en çok kimi merak ettiğimi biliyoruz."

Arkamıza, Sean ve Dave'in gözden kaybolduğu yere baktım. "Sean, Elliot olayı konusunda yüzde sıfır tuhaf görünüyor."

"Bu iyi değil mi?"

omuz silkiyorum "Elbette. Ama yine de Elliot ve geçmiş hakkında ne kadar çok düşündüğüm için kendimi suçlu hissediyorum, sonra Sean'la bunun hakkında konuştuğumda, "Harika bebeğim, önemli değil" diyor. *Görmek* Elliot mı? Yine de, diye ekledim yüksek sesle düşünerek, "Ben konuyu açtığımda Sean hemen bunun eski bir arkadaşaya yetismekten daha fazlası olduğunu varsaydı, ama bu onu gerçekten sinirlendirmedi bile. Dır-dirOgarip?"

Sabrina çaresiz bir bakışla gevezeliğime cevap veriyor. En azından kafası karışan tek kişi ben değilim.

inledim. “Muhtemelen fazla düşünüyorum.”

Ah, eminim öylesindir. Sesindeki bükülmeyi, tamamen inançsızlığı duyuyorum ama bunu sorgulayacak vaktim yok.

Çünkü Nikki ve Danny'nin patikada bize doğru yürüdüğünü görüyorum. Koşuya çıktığımda onlara doğru koşup kollarımı önce Nikki'ye, sonra Danny'ye doladım.

Yaklaşık altı aydır Körfez Bölgesi'ne dönmüş olmama rağmen onları henüz görmedim ve nasıl değıştiklerini ve hatta daha da önemlisi, nasıl değışmediklerini görmek olağanüstü derecede gerçeküstü. Nikki ile üçüncü sınıfta masa arkadaşırken tanıştım ve ailesi, ertesi yıl annesini kaybeden bir arkadaşaya sahip olarak ona koçluk yapma konusunda çoğundan daha iyi bir iş çıkardı, çünkü Nikki her zaman ne diyeceğini bilemese de, o da denemekten asla vazgeçmedi. Danny, biz altıncı sınıftayken L.A.'den Berkeley'e taşındı, bu yüzden benim en kötü kalp kırıklıklarımı ve ardından gelen sosyal başarısızlıklarımı kaçırdı, ama yine de her zaman düşük dramatik, her şeyin habersiz ucundaydı.

Ve onu yaklaşık yedi yıldır görmeyen gözler için Nikki harika görünüyor. İkimiz de Güney Amerika kanına sahibiz, ama ben annemin kısa yapısını ve koyu tenini babamın boyuna ve açık tenine miras alırken, Nikki açık tenli ve yeşil gözlü ve hayatı boyunca doğal olarak kıvrımlı vücut tipine sahip oldu. Şimdi bazı yüksek oktanlı rekabetçi sporun kaptanı gibi görünüyor.

Buna karşılık Danny, Berkeley'de yaşayan diğer yirmi sekiz yaşındaki her erkeğe benziyor: biraz zayıf, gülümsüyor, hafif duş almamış.

Arayı kapatmaya yeni başlıyorduk - meğer Nikki Berkeley Lisesi'nde kadın basketbolu koçluğu yapıyor ve Danny evden çalışan bir programcıymış - dikkatim Sabrina'nın omzuna takıldı.

Çok sevilen mavi bir Honda Civic'ten inen, arka koltuktan bir süveter kapan ve düz, uzun adımlarını bize doğru atmaya başlayan bir figür görüyorum. Beni gördüğünü biliyorum ve onun uzuvlarının, onu gördüğümde hala benimkiler gibi sallanıp sallanmadığını merak ediyorum.

Elliot burada, dedim, sözlerimdeki gergin tereddütü onları durdurmak için biraz geç fark ederek.

Sabrina kendi kendine, "İşte başlıyoruz," diye şarkı söylüyor ve ben gözlerimi ona dik dik bakacak kadar uzun süre ondan ayıramıyorum.

"*Elliot*- Elliot? diye soruyor Nikki gözleri kocaman.

"Gizli Elliot'taki gibi mi?" Danny dönüp bakar. "DSÖ?"

"Aman Tanrım," diye fısıldadı Nikki, "şu anda çok heyecanlıyım."

"Aynı!" Sabrina alkışlıyor ve şimdi Elliot'ın kocaman gülümsemelerle onun gelişini bekleyen kadınlardan ve Danny'den oluşan bir duvarla karşı karşıya olduğunu fark ediyorum.

"Elliot Macy'nin erkek arkadaşı mı?" Danny ağzının kenarından sorar ve sonra herkes arasından Sabrina'ya dönerek, "Ah, bekle, bu tatil kasabasındaki adam," diye ekler.

Elliot*öyleydi* erkek arkadaşı," diye onaylıyor Sabrina, sevinçli, şaşkın bir fısıltıyla.

"Ya da yaklaşık on dakika," diye hatırlattım ona.

£ veya yaklaşık*beş yıl* diye düzeltiyor beni. "Ve sadece yirmi sekiz yaşında olduğunu düşünürsek, bu senin flört hayatının büyük bir parçası."

İlk kez bunun korkunç bir fikir olup olmadığını merak ederek inledim.

Sabrina, Sean'la üç kez görüştü ve ondan hoşlandığı konusunda ısrar etse de, onun "tuhaf bir şekilde sık" olduğunu düşünüyor.*sanatçı*" ve "ona vermiyor*çok sıcak*vibrafon." Dave ile Tufts'ta birinci yılında tanışması ve evlenmeden önce yedi yıl çıkmış olmaları yardımcı olmuyor, bu nedenle iki aylık bir flört öncesi nişan süresi onun için anlaşılmaz. Sadece alarm zillerini çalıyor.

Sean'dan önce birkaç ilişkim oldu ama Sabrina'nın bana hatırlattığı gibi, ben "herhangi biriyle 1. hata yapabilen sinir bozucu bir arkadaşım." O yanlış değil. İncelemek için: Julian gitarına garip bir şekilde bağlıydı. Ashton berbat bir öpücüktü ve

ne kadar sevimli ya da eğlenceli olursa olsun, bunu aşmak imkansızdı. Jaden'in içki sorunu vardı, Matt fazla huysuzdu ve Rob fazla duygusaldı.

Sean'la ilk kez görüştükten sonra, Sabrina bana onda 1. yanlış yapacağımı düşündüğümü sordu. Ve tabii ki, sadece birkaç aydır ve delicesine aşık olma aşamasındayken, cevabım yarı sarhoş bir "Hiçbir şey!"

Ama kendi düşüncelerimin özel alanında, Sean'ın pek sıcak olmadığını düşündüğü için onu gerçekten suçlayamam. Sosyal durumlarda harika, ama onda mesafeli bir şeyler olduğunu biliyorum. Soruları mümkün olduğu kadar az kelime kullanarak yanıtlıyor, arkadaşlarıma sınırlı ilgi gösteriyor, konuyu değiştirmeden önce yaklaşık üç dakika duygusal konuşmalara izin veriyor ve görünüşte Phoebe dışında kimseye pek sıcak bakmıyor.

Ama bilmiyorum. Bu rezervde bir rahatlık unsuru var. Bana mantıklı geliyor çünkü Elliot'ın duygusal baş boşluğuma girmesine ne kadar izin versem de, daha sonra kimsenin girmesine asla izin veremezdim. Çok zordu. Belki de Ashley ile Sean için aynıdır; aynı şekilde kırıldık. İlerici erkekler yelpazesinde, Sean ve Elliot olabilecekleri kadar farklılar.

Hayatımda bir Sean'a ihtiyacım var.

Kafamda bir deliğe ihtiyacım olduğu kadar bir Elliot'a ihtiyacım var.

Elliot, sırayla her birimize bakarak bizimkini yansıtan bir gülümsemeyle ortaya çıkıyor. "Bunun karşılama komitesi olduğunu varsayıyorum?"

Sabrina öne çıkıyor, elini uzatıyor. Sözleri yüksek ve nefessiz çıkıyor. "Ben Sabrina. Macy'nin üniversitede oda arkadaşıydım ve seninle tanışmak istiyordum.*Doğrulanmış*"

Kaşlarını kaldırmış bana bakarak bir kahkaha patlattı.

Elimi omzuna koydum, sahne fısıldıyor, "Bir çentik indir."

Elliot, tokalaşmak yerine ona sarılmayı tercih eder. Sabrina uzun boylu ama Elliot onu gölgede bırakıyor ve onu siyah tişörtünün kısa kollarının ötesinde şaşırtıcı derecede kaslı, bronz ve tonlu kollara sarıyor. Yüzünü ona yaklaştırıyor.

Sarıl ve anlıyorum ki, bu tek hareketle Elliot kendini sonsuza kadar Sabrina'ya sevdirmiş. Kimse iyi bir sarılmayı ondan daha fazla sevemez.

"Pekala," diyor, geri çekilip ona gülümseyerek, "sonunda seninle tanıştığıma memnun oldum."

Sabrina mutluluktan bayılacak gibi görünüyor. Elliot dönüp beklentiyle bana baktı.

"Nikki," dedim işaret ederek. "Ve bu da Danny."

Tepkinin Elliot'ın ifadesinde hareket ettiğini görüyorum, uzun süredir duyduğu isimlere ancak şimdiye kadar yalnızca fotoğraflarda gördüğü yüzlere verilen yanıt. "Ah, tamam," diyor, Nikki'yi kucaklamadan önce gülümseyip Danny'nin elini sıkıyor. "Senin hakkında çok şey duydum."

Gülüyorum çünkü duyduklarının hepsi lise dramından. Acaba o da benim gibi, Nikki'nin çılgın tarafı ve Danny'nin garip gafları hakkında düşünüyor mu? Elliot gözlerimi yakalıyor ve oradaki parıltı bana haklı olduğumu söylüyor. Gülümsemesini bastırdı ve ben de aynısını yapmak için dudakımı ısırdım.

"Pekala," diyorum, "hadi 1. yemeğe geçelim."

Dave ve Sean'ın gölgede küçük hoş bir yeri var. Phoebe sessizce bir battaniyenin üzerine çizim yapıyor, Viv bebek arabasında uyuyor ve iki adam konuşuyor ama Dave'in Sabrina'ya *Beni kurtar* Yaklaştığımıza bak. İçimde Sean Aare için koruma sağlıyor, ama ayağa kalkıp ellerini kotuna silerek ve bize doğru ilerlediğinde duygu bir adrenalin patlamasıyla sıırılsıklam oluyor. Elliot'a doğru.

Ben ne yapıyorum?

Sean'ı önce Nikki ve Danny ile tanıştırıyorum - kolay olanlar. Danny, bu kelimeyi söylediğimi duyduğunda, neler olup bittiği konusunda açıkça şaşkına dönmüştür. *nişanlı* ve sanki önemli bir şeyi kaçırmış gibi Elliot'a baktı.

Sean, Elliot'a döndü ve etrafımda parazit uğultuları duyuldu. Elliot'ta da gerginlik bariz: omuzlarında ve alnında. Sean her zamanki gibi rahat.

Sean, bu Elliot, dedim anlaşılmaz bir şekilde, en eski arkadaşım, diye ekledim.

"Hey!" Nikki diyor ve Danny, benim söylediğim şeye yerleşir yerleşmez duyguları koro halinde söylüyor.

Güldüm. "Üzgünüm, öyle demek istemedim. Ben sadece-"

Elliot, Sean'ın elini sıkmak için uzandığında, "Tanıştığımıza memnun oldum Sean," diyerek imdadıma yetişti ve Tanrım, bu çok tuhaf. Pek çok düzeyde.

Sean kolayca gülümsüyor ve bana göz kırpmıyor. "DüşündümBENen eski arkadaşın mıydı?"

Herkes buna samimi bir şekilde gülüyor ve Sean, Elliot'ın elini bırakarak ağzıma kocaman bir öpücük konduruyor. Ve cidden, ne oluyor? Sean kıskanıyor mu, kıskanmıyor mu? O kadar dikkatimi çekiyor ki, gözlerimi bile kapatmıyorum ki, Ay, Elliot'ın yüzüne. Şok içindeki nefesinin gücüyle göğsü geriye doğru hareket ediyor. Hızla uzaklaşarak, Phoebe ve Dave'in yanına oturup kendini tanıtarak iyileşir. Sean benden uzaklaşırken, Phoebe'nin ne çizdiğini soran Elliot'ın derin tonunu duydum.

Nostalji düşüncelerimi siliyor, beni Elliot'ın bebek Alex'le bu şekilde oturup nazıkçe gözlemlediği ve sessizce övdüğü zamana geri götürüyor. Şimdi bir mum boya alıyor ve onun yaptığı gibi bir Aower çizmeyi ona gösterip göstermeyeceğini soruyor.

Sabrina yanağını öpüyormuş gibi yaparak, "Yumurtalık patlaması," diye kulağıma mırıldandı.

"Onun gibi bir şey," diye fısıldadım ellerimi kot pantolonuma silerken. Sanırım gerçekten terliyorum.

Yiyecekleri paketlerinden çıkarıp herkese sandviç, içecek ve meyve dağıtıyoruz. Nikki konuşmaya başlar başlamaz konuşma kolaylaşır

basketbol, çünkü Dave'in kendisi de eski bir basketbol oyuncusu ve burada oldukları için 'Tanrı'ya şükürler olsun, çünkü onlarda iyi bir piknik için gereken coşku var. Viv uyandığında, Phoebe onu kucağına alıyor ve gözlerindeki neşe bizi cıvıl cıvıl, hayranlık dolu dağınıklıklara çeviriyor. Sonuç olarak, bir pikniğin olması gerektiği gibi gidiyor: yemek yemek, konuşmak, birkaç küçük böcek savaşı ve çimlerde battaniyelerin üzerinde oturmanın yarı rahatsızlığı.

Ama kalbimde onarılamaz bir şey oldu. İnancımdaki bu sarsıntı geçen sabah Sean'la zar zor yaşayabildiğim seksle başladı ve bugün ikisi buradayken ortalığı kasıp kavurmaya devam etti. Sabrina'nın Elliot'ın bakışlarını fark ettiğini biliyorum ve ben de paylaşmadan duramıyorum. Belki o da Sean'la benim zar zor iletişim kurma şeklimizi fark eder.

Elliot'ın burada olması beni çok garip bir zamanda vuruyor.*O burada.* Tekrar önümde, erişilebilir. Uzanıp ona dokunabilirdim. Ona doğru sürünebilir, kucağına girebilir, etrafımı saran kollarının sıcaklığını hissedebilirdim.

O hala benim olabilirdi.

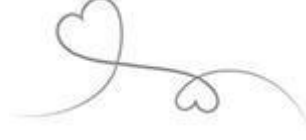
Neden bu tepkiyi vermem gerekirken, iki hafta önce vermedim?

Anlaşmazlığımızdan bu yana başıma gelen her şeyi tekrar gözden geçirdim ve babamın ölmesi dışında hiçbir şey bu kadar önemli hissettirmedi. Sanki hayat askıya alınmış gibi, ilerliyordum, işleri halletiyordum, ama aslında değil.*oturmak.* Bu korkunç mu yoksa fantastik mi? Hiçbir fikrim yok.

Sabrina'nın eli piknik battaniyesinin üzerindeki elimin üzerine geldi ve yüzümde ne kadar okuduğunu merak ederek onunla göz göze geldim.

"Tamam mı?" diye sordu, ben de zorla gülümseyip buna inanmayı dileyerek başımı salladım.

Daha sonra

on iki yıl önce

TBirinci sınıf ve ikinci sınıfın çoğunu geçmemin tek nedeni Elliot ve babamın neredeyse her hafta sonunu Healdsburg'da geçirmeye istekli olmasıydı. hafta sonları biz oradayken okumak, ormanda yürümek ve ara sıra Santa Rosa'ya gitmekle geçti. Bir keresinde, Elliot ve ben birlikte Oakland'da bir konsere kadar gitmeyi göze aldık. Elliot arkadaşstan çok aileydi ama zamanla bazı açılardan aileden de daha kişisel hale geldi.

Ancak tüm bu yakınlığın anlamı, ne zaman kulübede bir hafta sonunu kaçırırsak, aradan geçen haftaların bitmek bilmez görünmesiydi. İkimiz de okulda başarılıydık ama lise arkadaşlıklarının sosyal tavrından ve politikasından nefret ettim. Nikki ve Danny de bu konuda aynı şeyi hissettiler ve her zaman sıfır drama oldular - her gün öğle yemeğini bir grup dışlanmış olarak, eğimli bir çim yama üzerinde oturup kaosun çoğunun gelişmesini izleyerek geçirdik.

Ama okuldan sonra Nikki büyükannesiyle vakit geçirmek için gitti, Danny sokaktaki çocuklarla kaykay yapmak için eve gitti ve ben neredeyse ritüel gibi hissettiren hafta içi rutinimi gerçekleştirdim: yüzme antrenmanı, ev ödevi, yemek, duş, yatak. Okul dışında birlikte hiçbir şey yapmamamız, onlarla çok sıkı duygusal bağlar kurmamızı zorlaştırıyordu, ama üçümüz de tuhaf bir şekilde onunla aynı fikirdeydik.

İkinci yılın baharı sona ererken, Elliot'ın... . . Daha. Sadece entelektüel olarak değil, aynı zamanda

fiziksel olarak da. Onu sadece hafta sonları ve yazları görmek, sanki yıl boyunca büyüyen bir ağacın, çiçek açan bir Aower'ın, filizlenen bir tarlanın hızlandırılmış bir videosunu izliyormuşum gibi hissettirdi.

"En sevdiğim kelime." Yastık yığınının üzerinde kıpırdandı, gözleri benim üzerimde geziniyordu. Görünüşe göre kendi yakalamalarını yapıyorlardı.

14 Mayıs'tı ve Elliot'ı Mart'taki on altıncı yaş günümdeki hafta sonundan beri görmemiştım - neredeyse iki yıldır gittiğimiz en uzun hafta sonu. O öyleydi. . . farklı. Daha büyük, bir şekilde daha koyu. Yeni çerçeveleri vardı, kalın siyah olanlar. Saçları çok uzundu, gömleği göğsünün üzerinde sımsıkı gerilmişti. Kot pantolonu siyah spor ayakkabılarının üstünü sıyrıyordu. O zaman yeni kotlar da.

"*Titreme*," Söyledim. "Sen?"

Yutkundu ve cevap verdi:*acerbik*"

"Ooh, iyi olan. Güncelleme?" Yerleştım ve babamın yatağına bıraktığı bir Dickinson kitabı aldım.

"Kaymayı öğrenmeyi düşünüyorum."

Gözlerimi kocaman açarak ona baktım. "Buz pateni gibi mi?" Bana ters ters baktı. Hayır, Macy. paten gib*ipano*"

Kelimeye yaptığı vurguya güldüm ama ifadesini anladığımda durdum. Bir nabızda o olup olmadığını merak ettim öğreniyordu çünkü bunun Danny'nin yaptığı bir şey olduğunu biliyordu. . . Üzgünüm, sadece. . . belki sadece söyle*kaykay*"

Sıkıca başını salladı. "Her neyse. Biriktirdim ve panolara bakıyorum.

Gülümsememi geri aldım. Çocuk çok umutsuzdu. "Dingosı falan olan bir web sitesi olmalı."

Başını eğdi ve sinirle gözlerini kıstı. "Üzgünüm.

Devam etmek."

"Ayrıca," dedi gömleğinin eteğine dalmış gibi gözlerini dikerek,

"gelecek dönem Santa Rosa'da bazı derslerime gireceğim."

"Ne?" nefesim kesildi. "Üniversitedeki gibi
Santa Rosa mı?" Onayladı.

"Lise olarak*genç*?" Elliot'ın zeki olduğunu biliyordum ama... . . O
şimdi sadece ikinci sınıf öğrencisiydi ve üniversite derslerine
çoktan hak kazanmıştı?

"Evet biliyorum. Biyoloji ve . . ." Gözlerini kırptırdı,
birdenbire odanın köşesindeki bir şey onu büyüledi.

"Biyoloji ve*Ne*, Elliot?" "Biraz
matematik."

"*Bazı*matematik?" ona ağzım açık bakakaldım. Gelişmiş hesabı
çoktan bitirmişti? Yaklaşan cebir kursuma zihinsel olarak baktım.

"Yani kaykay belki de sınıftaki bazı öğrencilerle bağ
kurmama yardımcı oluyor."

Sesindeki savunmasızlık kendimi çok büyük bir pislik gibi
hissetmeme neden oldu. "Ama okulda her gün onlarla birliktesin.
Sağ?"

Sessizdi, beni izliyordu. "Evet, okuldan sonra. Öğle yemeğinde."
"Beklemek. Şimdi sınıftaki çocuklarla aynı sınıfta değil
misin?" "Yalnızca sınıf." Yutkundu ve gülümsemeye çalıştı.
"Ben sahibim
okulda tek başıma çalışıyorum ama bu sömestr SRJC'de
başlayacağım."

Elindeki kitaba baktım.*Ranny ve Zooey*. Her birimiz birkaç
kez okuduğumuz için kulakları kıvrılmıştı.

"Bana neden bu kadar özel olduğunu söylemedin?"

Soruma sessizce güldü ve ardından tam bir kahkaha atağına
dönüştü.

"Üzgünüm," dedi yavaşça nefesini düzene sokarak. "Aslında
bu şekilde düşünmüyorum."

Neden bu kadar komik bulduğunu anlamaya çalışarak ona baktım.

"Daha bu sömestr oldu," diye açıkladı. "Ve bilmiyorum." Yukarı baktı ve birdenbire yıllar daha yaşlı göründü. Sonsuza kadar böyle yakın olup olmayacağımızı merak ederek, gelecekte hayatlarımız için önleyici bir sancı yaşadım. Olmama ihtimali bana isyan ediyordu. "Bir e-postaya dahil etmek doğru bir şey gibi görünmüyordu çünkü biraz böbürleniyor gibi görünüyor."

"Pekala, seninle çok gurur duyuyorum."

Gülümseyerek dudagını ısırđı. "Süper?"

"Evet.*Süper*" Başıımı kaldırdım ve yastığımı değiştirdim. "Başka yeni ne var?"

"Yeni bir 'kaykay parkı' var" -parmaklarıyla tırnak işaretleleri yaptı ve alaycı bir şekilde sıırttı- "Gerçi ben çamaşııhanenin arkasındaki hırpalanmış park yerinde öğreniyordum. Ve bakalım . . . Brandon ve Christian, bu yaz Brandon'ın babasıyla bir aylığına Yellowstone'da yürüyüşe çıkacaklar."

En yakın iki erkek arkadaşı. "Gitmiyorsun?"

Kafasını salladı. "Hayır. Christian daha şimdiden valizinde ne kadar içki saklayacağından bahsediyor ve ortalık karışmış gibi görünüyor."

basmadım Zaten Elliot'ı Yellowstone'da yürüyüş yaparken göremiyordum.

"Devam et."

Baloya gittim, diye mırıldandı.

Durmak için gıcırdayan lastiklerin sesi kafamın içinde yankılandı. Bir ortaokulda ders almak, bu ihmalin büyüklüğüne kıyasla çok küçük görünüyordu.

"*Abalo?* Ama sen ikinci sınıfsın."

"Bir gençle gittim."

"Sevimli miydi?" Daha dürüst, acı tepkimi yuttum.

"Haha.Oarıyor. Onun adı Emma."

surat yaptım Görmezden geldi. "Güzel görünüyor," diye tekrarladım. "Ne kadar gür bir iltifat."

"Oldukça sıkıcıydı. Dans. Yumruk. Garip sessizlikler."

sırıttım. "Serseri."

Omuz silkti ama geri sırttı. Yarım yürekli değil, dolu dolu, istekli bir gülümseme. Ama yüz ifadem kararırken yavaşça düzeldi. Emma adını ve ilan panosundaki fotoğraftaki sevimli, pembe yanaklı küçük kızı hatırladım.

"O resimdeki aynı Emma'yı mı kastediyorsun?"

Kasıtlı olarak sıradan bir omuz silkti. "Evet. Birbirimizi sonsuza dek tanıyoruz.

tekrarlayan. Midem bulandı. "Şanslı mıydın?" diye sordum, ses tonumu hafif tutarak.

Gözleri kısıldı ve başını salladı. "HAYIR . . . Onu bu şekilde sevdiğimden emin değilim.

Emin değil?

"Erkekler için fark eder mi?"

Şaşkınlıkla bana bakmaya devam etti.

"yaptın mı *öpcüko*?"

Yanakları pembeleşti ve cevabımı aldım.

Elliot vardı *öptümbirisi*.

Belki de birçok kişiyi öpmüştü.

yani, *kurs* vardı. Aşk oyununda herkes benim kadar seçici ve sosyal açıdan bodur değildi. Elliot birkaç ay içinde on yedi yaşına basacaktı. Benim gibi masum olduğunu hayal etmem neredeyse gülünç görünüyordu. Öpüşmekten fazlasını yaptığına emindim. Kanım göğsümün içinde ekşimiş gibiydi ve kucağımda küçük bir hırıltı çıkardım.

"Neden birdenbire bu kadar sinirlendin?" sessizce sordu. Başımı aşağıda tuttum. "Bilmiyorum."

Ne de olsa Elliot benim sadece arkadaşımdı. Her Arkadaşım.

"ne var*senin* güncelleme?" O sordu.

Geriye baktım, gözlerim parlıyordu. "İlk orgazmımı yaşadım."

Kaşları kalktı, yüzü kıpkırmızı oldu ve konuşmadan önce ağzı yaklaşık yüz farklı şekil aldı. "Ne?"

"Veya. gaz. Bir."

"Sen. . . on altı." Benimle aynı zamanda bunun aslında o kadar da skandal bir çağ olmadığını anlamış gibiydi.

"Yani bu kadar yaşlı olmanın utanç verici olduğunu mu söylüyorsun?"

Gergin bir kahkaha attı.

"Ayrıca," dedim ona bakarak, "bir tane içtin. Muhtemelen çok ama çok, ejderhaları düşünerek.

Boynu kıpkırmızı kesildi ve ellerini dizlerinin arasında kaydırarak doğruldu. "Ancak . . . sadece tek başıma."

Sözleri içime soğuk bir rahatlama dalgası gönderdi, ama şimdiden sınırim bozulmuştu. "Peki, ne demek istediğimi düşündün?"

Gözleri birden ellerime ilişti. "Ah. Yani kimse . . ."

"Bana dokundu?" Bakışlarımı kaçırmamaya çalışarak çenemi kaldırdım. "HAYIR."

"Ah." Sesli bir şekilde yutkundu. Etrafımızdaki mavi duvarlar sanki üzerimize geliyordu.

"Bu garip bir güncelleme mi?"

Diye sordum. Oturduğu yeri değiştirdi. "Bir bakıma."

Mortiled hissettim. Aldığım kızarıklık tenimin altında patlayacak gibiydi ve dönüp yüzümü yastığıma bastırmak istedim. Onu kızdırmak için kıskançlık duymuştum ve resmen kendi dürüstlüğünü suratına çarpmıştım. "Üzgünüm."

"Hayır, öyle. . " Elliot kaşını kaşdı, gözlüğünü burnuna iterek toparlandı. "Bana söylediğin iyi oldu."

"Sen de yaptığını söyledin."

Boğazını temizledi, sertçe başını salladı. "Benim yaşımdaki erkekler için normal."

"Yani normal değil *kızlar*?"

Öksürerek başardı, "Elbette öyle. Ben sadece... Şaka

yapıyorum. Gözlerimi kapatıp nefes almaya çalıştım.

kendi çılgınlığı tekrar kontrol altında. Bende ne vardı?

"Ne hakkında düşündün?" Son sözü yapışkan çıktı, biraz boğuk bir sesle yakalandı.

ona baktım. "'Tanrı aşkına, bu harika' diye düşündüm."

Güldü, ama garip ve tizdi. "HAYIR. Önce. Sırasında."

Omuz silktim. "Başkası tarafından böyle dokunulmak. Hâlâ ejderhaları düşünüyor musun?"

Gözleri aynı anda her yerimde gezindi. "Hayır," dedi şakama biraz bile gülmeden. "Düşünüyorum. . . bilekler ve kulaklar ve deri ve bacaklar. Kız parçaları. Kızlar." Sözlerinin hepsi bir aradaydı ve onları ayırmam bir anımı aldı.

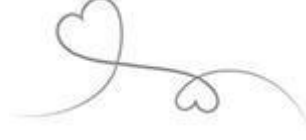
Kızlar? Kanım ısındı kıskançlıktan.

"Herhangikızlarözellekle?"

Bir kitap açtı, bir sayfa çevirdi. Bilgiyi atladığında yaptığı gibi hareketsiz kaldı. "Bazen."

Konuşmanın sonu buydu. Bana başka bir şey sormadı ve daha fazlasını yapmadı.

Şimdi

s&turd&y, 14 ekim

BEN Sabrina ve Nikki birbirimizin yörüngesinde ne kadar zaman geçirdiğimizi açıkça takip ederken, Elliot ve benim biraz sosyal bir kapışma içinde olduğumuzun farkındayım. Bu yüzden, onun sürekli farkında olmama rağmen, ben Elliot'la piknikte pek konuşmuyorum ve bütün bunlar hakkında ne düşündüğünü merak etmek beni çıldırtıyor. Nikki, Sabrina, Dave ve ben arayı kapatırken, o zamanının çoğunu Danny ile konuşarak geçiriyor. Sabrina ve Dave dönüş yolunda arabada yalnız kaldıklarında, Sean'ın Gerçekten En Sıkıcı olduğu konusunda öfkeli bir anlaşmayla patlayacaklarına dair net bir izlenim edindim.

Yine de kendi gözlemlerime dayanarak onları gerçekten suçlayamam. Sean, Phoebe'ye ayarlanmıştı, ancak bunun dışında telefonunda oyalanır veya tekrar dışarı çıkmadan önce yalnızca düşüncelerini eklemek için konuşmalara atlar. Sean Chen'in dikkatini çekmek için can atan bir grup sanat meraklısı veya hayırsever yerine, bir grup arkadaşımın otururken, onunla daha önce hiç bu durumda olmadığımı dair tuhaf, köpüren bir farkındalığa sahibim. Ve görünüşe göre, ona kur yapılmıyorsa, sosyal olarak geri çekiliyor. Onun her zaman böyle olduğuna dair kıkırdayan bir korkum var, bu hiç gündeme gelmedi çünkü biz hiç arkadaşlarla takılmadık.

Sean bile *haue* Arkadaşlar?

Dört civarında, bulutlar içeri giriyor ve yağmur yağacak gibi görünüyor. Kaliforniya bir çöplüğe dönüştüğü için, sanki bazı yeni evlilerin kalması için yoldan çekilen bir grup meşgul akrabamışız gibi mutlu bir şekilde temizliyoruz.

Sean, Phoebe'yi omuzlarında otoparka doğru taşıyor ve ben hemen arkasından geliyorum, Sabrina, Viv'i bebek arabasına bindiriyor.

Kabul etmelisin ki bu çok şirin, dedim ona çenemi önümüzdeki ikiliye doğru kaldırarak. Daha önce ona karşı hissettiğim koruyuculuk, garip bir çaresizlik duygusuna dönüştü. Sean ve ben harika bir ikiliyiz; Elliot'tan önce de öyleydik, şimdi de öyleyiz. Kanıt arıyorum. Onu ve Phoebe'yi görmeye olan düşkünlüğüm bunun kanıtı.

O kot pantolondaki kıcını takdir etmem bunun kanıtı. Güler. "Gerçekten harika birine benziyor**baba**"İç çekmek."Mesaj alındı."

Sabrina, diğerlerinin bizi duymaması için sesini alçaltarak, "Bunun hakkında ciddi bir konuşma yapmalıyız," diyor. Bir müdahale."

"Başlama."

"Seninle ne zaman konuştum**dışarı**bir ilişkinin mi?" diyor, gözleri kocaman. "Bu biraz ağır değil mi?"

Cevap vermek için ağzımı açıyorum ki göz ucuyla Elliot'ın sadece birkaç adım arkamızda olduğunu ve muhtemelen her kelimeyi duyduğunu fark ettim.

Ona bilmiş bir bakış attım. "Hey."

Telefonunda bir şeyler okuyordu ama hepsi bir hile. Elliot, kulağına bir kaşık sokmakla olduğu kadar, bir iPhone ile uğraşmakla da ilgileniyor. İki uzun adımla yetişti ve aramıza girerek kolunu omuzlarımıza doladı. "Hanımlar."

"Bunun her kelimesini duydun, değil mi?"

Soruyorum. Omuz silkerek gözlerini bana dikti.

"Evet." "Snooper."

Bu onu güldürür. "Beni davet ettiğin için sana teşekkür etmeye geliyordum. Seni Sean'dan bahsederken yakalamayı umduğum gibi değildi. Anlam yüklü, daha alçak bir sesle, "Güven bana," diye mırıldanıyor.

Sabrina, "Buradaki dürüstlük biraz yatıştırıcı," diye araya giriyor. Garip bir kaçış mı yapsam yoksa kalıp daha fazlasını mı dinlesem emin değilim. Duruyor. "Gerçekten daha fazlasını duymak istiyorum."

"Bizde hep böyleydi," dedim ona.

Elliot, "Doğru," dedi. "Birbirimize yalan söylemekte hiç bu kadar iyi olmamıştık. On beş yaşımdayken, Macy bana deodorantımı değiştirmemi söyledi. Eskisinin artık çalışmayabileceğini ima etti.

"Elliot göğüslerimin çıktığını fark ettiği belirli günü işaret etti."

Sabrina bize bakıyor.

"Backstreet Boys'u izlemeye gittiğimizde Elliot'a Imodium'u yanımızda getirmesini sağladım çünkü mide sorunlarım vardı."

"Bunun utanç verici yanı," diyor, "Backstreet Boys'u izlemeye gitmiş olmam."

"Hayır," diye düzelttim onu, "utanç veren kısım, seni dans ederken yakalamış olmamdı."

Bunu kaşlarının küçük bir Aicker'ı ile kabul ediyor. "Hareketlerim vardı."

Güldüm. "Evet. Anne yaptığınızı tanımlamanın tek yolu bu."

Sabrina bize homurdandı ve Dave ona seslendiğinde önden koştu ama Elliot bir eli kolumda beni durdurdu ve grubun geri kalanı otoparka giderken yanımızdan geçerken birkaç meraklı bakışla karşılaştık. Neyse ki, Sean ve Phoebe hâlâ önümüzde.

"Hey. Bu yüzden." Elliot ellerini ceplerine soktu. Omuzları yükseliyor, boynuna bastırıyor. Hala çok köşeli, çok uzun.

"Hey. Yani," diye tekrarlıyorum.

"Bugün beni davet ettiğiniz için teşekkürler." Bana tarif edebileceğimi bilmediğim bu gülümsemeyi verdi. Bunu söyleyen gülümsemedir, *Birbirimizi önceden tanıdığımızı biliyorum ama beni buraya dahil etmen benim için hala dünyalar kadar önemli..* Dudaklarını hafifçe bükerek ve biraz göz temasıyla bunu nasıl yaptığını asla bilemeyeceğim.

"Pekala," dedim ona, "sizi arkadaşlarımla tanışmaya davet edebilmek için tüm bunları benim düzenlediğimi muhtemelen bilmelisiniz." Sadece yüksek sesle söylediğimde bunun doğru olduğunu anlıyorum. Elliot'ın bana yaptığı bu: Beynimin o karmaşık bölümlerinden dürüstlüğü çekip çıkarıyor.

Gözleri kısıldı, gözbebekleri bulutların altındaki loş ışıktaki nokta nokta haline gelirken irisleri açıldı. "Bu doğru mu?"

"Beni neden geri çektin?" Onun yerine soruyorum. Burada ne söylemesini istediğimi bile bilmiyorum. Aklının başına geldiğini söyleyip haklı olduğumu, sadece arkadaş olabileceğimizi anlarsa nasıl hissederim? Hain bir parçam, 1. çıkmamamı umuyor.

"Sana bir şey sormak istedim."

Göğsüm bir orman; kalbim davul. Heyecanlı mıyım yoksa korkmuş muyum?

"Bir daha ne zaman bir araya gelebileceğimizi merak ediyorum," diyor.

"Ah." Omzunun üzerinden, kararan gökyüzünde sallanan yüksek okaliptüs ağaçlarına göz kırpıyorum. "Sanırım Şükran Günü civarında biraz zamanım var."

Başını salladı ve kalbim biraz düştü. Bunu neden söyledim? Şükran günü gerçekten çok uzak geliyor.

Boğazını temizleyerek, "Andreas Aralık ayında evleniyor..." diyor.

"Aralık?" Bir düğün için garip bir ay gibi görünüyor. Ayrıca Şükran Günü'nden çok daha uzakta, eğer sıranın o zaman takılacağımızı düşünüyorsa.

"Aslında yılbaşı," diye açıklıyor, "ve benimle gelmek ister misin diye merak ediyordum."

Yeni yıl.

Yeni yıl.

Bunu bana gerçekten soruyor.

Ve gözlerindeki bakıştan, o randevunun ağırlığının farkında olduğunu biliyorum.

Ama o canavara hitap etmek yerine, "Sabah gelene kadar takılmak istemezsin" diye soruyorum. *Aralık?*"

Bunun heyecanının ela gözlerinden geçişini izliyorum. "Elbette isterim." Güler. "Ne zaman takılmak istersen boşum. Ama tatil olduğu için önceden gelip gelmeyeceğinizi sormak istedim."

Randevun olarak gelemem.

Elliot başını sallıyor. "Sana bir şey sormuyorum *tarih*, Macy, annen ve müstakbel üvey kızın tam orada arabaya binerken.

"Bu yüzden sadece . . ." Aail, "seninle gelmek için mi?"

"Evet," diyor, "benimle gelmek için. Healdsburg'a." Ardından, "£ veya hafta sonu" diye ekliyor.

Omuzları sanki çok basitmiş gibi geri düşüyor.

benimle gel

Araba

paylaşımı

yapacağız.

Eğlenceli

olacak.

Ama sözler aramızda yerleşiyor ve cevap vermedikçe onları farklı bir tonda duyuyorum.

Hafta sonu benimle uzaklara gel.

Elliot'la kırk sekiz saat.

Zaten bu kadar karışıkken iki buçuk ay sonra aramız nasıl olacak?*Şimdi?*

Omzumun üzerinden Sean'ın Phoebe'yi Prius'a bindirdiği yere göz kırpıyorum.

"Herkes seni görmek ister ve ben sağdıcıyım, bu yüzden yanımda bir arkadaşımın olması güzel olur," diyor konuşmayı ölümün eşiğinden döndürmeye çalışarak. "Annem ve babam seni sordu. . . tekrar temasa geçtiğimizi öğrenince çıldırıyorlar."

"Sean'a planların ne olduğunu sormam gerekiyor," dedim topallayarak. "Kitaplarda zaten bazı sanat sergileri veya etkinlikleri olabilir."

Elliot başını salladı.

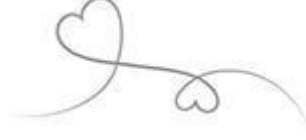
"Elbette." "Sana haber verebilir miyim?"

"Elbette," dedi hafif bir gülümsemeyle, bir gök gürültüsü dikkatini gökyüzüne yöneltti. Tekrar bana baktığında, kendimi tepemde dalgalanan yağmur bulutları kadar dengeli hissediyorum. Ya da kısa bir an ona sarıldığımı hayal ediyorum. Kollarımı boynuna doladım ve yüzümü oraya bastırarak nefesimi içine çektim. Daha da eğilerek her zaman yaptığı o küçük rahatlama homurtusunu çıkardı. Öyle yoğun bir şekilde istiyorum ki ağzım sulanıyor ve kendimi geri adım atmaya zorlamak zorunda kalıyorum.

"Ben daha iyiyim . . ." diyorum omzumun üzerinden işaret ederek. "Biliyorum," dedi gergin bir ifadeyle beni izleyerek. Bir gök gürültüsü daha.

İyi geceler, Elliot. Ve sonunda gitmek için döndüm.

Daha sonra

s&turd&y, 9

temmuz on iki yıl

&go

İÇİNDE Aat'ın garajının üzerindeki çatısında uzanmış, güneşin tadını çıkarıyordu. Neredeyse iki haftadır sürdürdüğümüz bir yaz tatili rutiniydi: saat onda çatıda buluşmak, öğlen yemeği yemek, nehirde yüzmek, akşamın geri kalanında ailelerimizle evde olmak.

ya da babam benim arkadaşlığımdan ne kadar keyif alsa da, yalnızlığın sessizliğini seviyordu. Ya da belki de ergenlik çağındaki bir kızı ona yorucu bir şekilde yabancıydı. Her iki durumda da, böceklerin sesi daha da yükselene ve gökyüzü kararana kadar Petropoulos'un çocuklarıyla ne istersem onu yapmama izin vermekten memnun görünüyordu.

Bir yanımda Andreas, diğer yanımda Elliot vardı. Bir erkek kardeş PSP'sinde bir şeyler oynuyor, diğeri Proust okuyor.

"İkinizin akraba olması mümkün değil," diye mırıldandım kitabımın sayfasını çevirerek.

"O bir kaybeden." Andreas güldü. "Konuşacak oyun yok."

Elliot, "O bir mankafa," dedi ve sonra bana sırtıttı. "Onun tarafından yönetilen-"

Aşağıda, garaj yolunda bir korna çaldı ve hepimiz paslı bir Pontiac'ın çakılların üzerinde çtırtıdayarak durduğunu görmek için oturduk.

Ah, dedi Elliot bana bir göz atarak ve sonra ayağa fırlayarak. "Bok. Bok." Yarım daire çizerek döndü, 1 saçının önünü karıştırdı ve paniğe kapılmış gibi göründü, sonra pencereye

tirmandı.

aile odası. Bir dakika sonra ön bahçede belirdi. Bir kız arabadan indi ve Elliot'a bir deste kağıt uzattı.

Orta boyluydu, sevimli bir bob içinde kalın siyah saçları ve ortalama, güzel bir yüzü vardı. Tanıdık gibi. Sportif ama kalın değil. Göğüsler ile.

İçimden homurdandım.

Elliot'a bir şey söyledi, o da başını salladı ve sonra Andreas'la benim oturup onları izlediğimize baktı.

"Kim bu?" Andreas'a sordum.

"Okulundan Emma adında bir piliç."

Emma? *Balo* Emma?" İçim dondu. "Ondan hoşlanıyor mu?"

Andreas yüzüme baktı ve güldü. "Ah, bu çok iyi." "Hayır, Andreas, yapma..." diye tısladım çılgınca.

Elliot, diye seslendi beni duymazdan gelerek. "Kız arkadaşını diğer kız arkadaşınla tanışması için buraya getir!"

Gözlerimi kapattım ve inledim.

Tekrar yere baktığımda, Emma bana bakıyor, inceliyordu, gözleri kısılmıştı. Elliot da geniş, korkmuş bir ifadeyle beni izliyordu ve sonra ona baktı.

el salladım Küçük oyunu oynamayacaktım. El

sallayarak, "Ben Emma," diye seslendi.

"Merhaba, ben Macy."

"Buraya yeni mi taşındın?"

"Hayır," diye seslendim, "hafta sonları ve bazı tatillerde yan evde oturuyoruz."

Elliot senden hiç bahsetmedi.

Elliot ona şok içinde baktı ve yüzündeki ifadeden benden bolca bahsettiğini tahmin ederdim. Kuyu.

Görünüşe göre Emma *öyleydi* küçük oyunu oynayacak.

"O benim en iyi arkadaşım, unuttun mu?" Elliot'ın dur dediğini duydum. "Berkeley Lisesi'ne gidiyor."

Emma başını salladı ve sonra ona baktı, elini onun koluna koydu ve ona fısıldadığı bir şeye güldü. Gülümsedi ama bu onun sıkı ve nazik ifadesiydi.

Midemde yükselen mide bulantısını görmezden gelerek battaniyemin üzerine uzandım. Daha bir hafta öncesinden -çatıda uykunun eşiğine geldiği ve benimle herkesten daha çok ilgilendiğini sessizce kabul ettiği zamanki- sözleri zihnimde dönüp duruyordu.

Ona benim de böyle hissettiğimi söylemiştim. Okul yılı boyunca, hafta içi günlerim bulanıktı, saatler bir ev ödevi karmaşasında bir araya geldi ve yüzerek ve o gün beynime doldurduğum her şeyin geceleri yastığıma sızmasını umarak yatağa sürünerek. Bir bakıma, ondan ayrı geçirdiğim zamanlar işe gidiyormuşum gibi geliyordu ve hafta sonları ve yaz günleri eve dönüyordum - gevşemek, Elliot ve babamla birlikte olmak, *kendim*. Ama sonra bunun gibi şeyler oldu - ve bana Elliot'ın dünyasının çoğunun bensiz var olduğunu hatırlattım.

Arabanın çalıştığını ve uzaklaştığını duymadan önce birkaç dakika geçti. Birkaç dakika sonra Elliot pencereden çatıya tırmanıyordu. Hızla burnumu kitabıma soktum.

"Pürüzsüz, Ell," dedi

Andreas. "Kapa çeneni."

Ayakları kitabımın önünde göründü ve o kadar dalmış gibi davrandım ki fark etmedim bile.

"Hey," dedi sessizce. "Bir şeyler atıştırmak ister misin?" Sözde okumaya devam ettim.

"İyiyim."

Yanıma diz çöktü, bakışlarımı yakalamak için eğildi. Özrünün yüzünün her yerinde yazılı olduğunu görebiliyordum. "İçeri gel, bunaltıcı."

Mutfakta bir sürahi limonata ve iki bardak çıkardı ve bize sandviç yapmaya ba ladı. Andreas bizi içeriye kadar takip etmemişti ve ev serin, karanlık ve sessizdi.

"Emma çok hoş görünüyor," dedim kuru bir sesle, tezgahın üzerinde bir limon yuvarlarken.

Omuz silkti.

"Baloda  pt g n o, değil mi?"

Bana baktı ve g zlg n  burnunun yukarısına kaldırdı. "Evet."

"Onu hâlâ öpüyor musun?"

Dikkatini tekrar sandvi lere çevirerek fıstık ezmesini ekmeg n üzerine sürdü ve cevap vermeden önce jöle ekledi. "HAYIR."

"Bu ihmal yüzünden bir yalan mı?"

Bakışları tekrar benimle bulu tu unda gözleri kısılmı tı. "Onu birkaç kez öptüm, evet. Yapmıyorum*Hala* p onu."

Sözleri kulaklarıma uçaktan atılan tuğlalar gibi çarptı. "Geçen bahar balo dışında onu başka zamanlarda mı öptün?"

Bo azını temizleyerek parlak bir kırmızıya döndü. Sarımak.

"Evet." G zlg n  tekrar yukarı kaldırdı. " ki kez daha."

P r zli bir buz küpü yutmu  gibi hissettim; soğuk ve sert bir şey g  s me saplandı. "Ama o senin kız arkadaşın değil mi?"

Sakince ba ını salladı. "HAYIR."

"Yapıyor musun*haue*bir kız arkadaş mı? Bunu neden sormam gerektiğini bile merak ettim. Bana söylemez miydi? Ya da yazın benim yerime onunla vakit geçirmek? Her zaman dürüsttü, ama açık s zli müydü?"

Bıçağı bıraktı ve bana sırtarak bakmadan önce sandviçleri topladı. Hayır, Macy. Bu yaz her gün seninleydim. Sevgilim olsa bunu yapmazdım."

Kafasına limon atmak istedim. "İster misinsöylemekbir kız arkadaşın olsaydı ben?"

Elliot cevap vermeden önce bunu iyice düşündü, gözleri benimkilere kilitlendi. "Bence de. Ama, dürüst olmak gerekirse, seninle ne kadarını paylaşacağımdan asla emin olmadığım tek konu bu."

Ne demek istediğini önemli bir parçam bilse de, bu cevaptan hâlâ nefret ediyordum. "Senin varmiseninkız arkadaşın mı vardı?"

Gözlerini kırparak dikkatini tekrar sandviçlere verdi. "HAYIR. Teknik olarak değil."

Limonu tekrar yuvarladım ve Aoor'a düştü. Almak için eğildi ve bana geri verdi.

Bak Macy. Sanırım söylemeye çalıştığım şey, eğer bir anlamı yoksa birini öptüğünü duymak istemem ve Emma'yı öpmek benim için bir şey ifade etmiyordu. Bu yüzden sana hiç söylemedim."

"Onun için bir şey ifade ediyor muydu?"

Omuz silkmesi, sessizliğinin atladığı her şeyi söyledi.

"Belki beni ilgilendirmez," dedim, "ama benYapmakbunları bilmek istiyorum. Onunla bir ilişkin olduğunu bilmediğim için kendimi tuhaf hissediyorum.

"bizim yokşey"

"Onu üç farklı durumda öptün!"

Bunu başıyla onaylayarak kabul etti. "Sahip

olmakSenkimseyi öpmedin mi?" "HAYIR."

Sandviçini dudaklarına götürerek dondu kaldı. "Hiç kimse?"

Başımı salladım, bir ısırık aldım ve göz temasını kestim. "OlurdumsöylenmişSen."

"Gerçekten mi?" dedi.

Başımı salladım, yüzüm yanıyordu. On altı yaşındaydım ve öpülmemiştim. Onun *Hiç kimse?* kafamın içinde yankılandı ve kendimi tamamen zavallı hissettim.

Peki ya Donny? Veya . . . Onun adı ne?"

Ona baktım ve anlamlı bir şekilde baktım.

Obiliyordu Danny'nin adı.

Danny?

Gülümsedi, kıkırdadı. "Evet Danny."

"Hayır. Danny bile. Dediğim gibi, sana söyledim.

çünkü sen benimsinen iyi

arkadaş-sarsmak." "Vay."

Sandviçten kocaman bir ısırık aldı ve çiğnerken bana baktı.

Birlikte geçirdiğimiz tüm hafta sonlarını, bana Christian'ın bir manyak olduğuna ya da Brandon'ın okulda kızlarla sıfır oyun oynadığına dair anlattığı tüm hikayeleri düşündüm. Erkek kardeşleri ve onların kız arkadaşlarıyla ilgili güncellemelerini düşündüm ve Elliot'ın kendi maceraları hakkında neden her zaman bu kadar ağzı sıkı olduğunu merak ettim. Beni fırlattı. Belki de sandığım kadar yakın değilmişiz gibi hissettirdi.

"Çok kızla öpüştün mü?" "Bir

çift" diye mırıldandı.

İçimde bir şeyler isyan ediyordu. "Öpüşmekten fazlasını yaptın mı?"

Kırmızının yeni bir tonuna döndü ve sonunda başını salladı, ayrıntıya girmek zorunda kalmamak için büyük bir ısırık daha aldı.

Çenem yavaşça Aoor'a indi. Çiğnemesini bitirene ve limonatadan bir yudum alana kadar bekledim, "Ne kadar uzakta?"

Elliot'ın cevap vermesi için geçen sürede ülkeler kuruldu, savaşa girdi ve daha küçük ülkelere bölündü.

"Elliot."

"Gömlekler oP." Kaşını kaşdı ve gözlüğünü parmağının ucuyla tekrar burnuna itti. oyalama Göz temasından kaçınmak. "Hmm. . . ve bir kızla - Emma değil - elleri pantolonda.

"Sen~~haue~~?" Gözlerimin dolduğunu hissettim. "DSÖ?"

"Emma sadece bir gömlekti. Gerisi diğer kızdı, Jill."

Sandviçimi bıraktım, iştahım tamamen gitmişti. Mutfak günün bu saatinde evin en karanlık tarafındaydı ve aniden çok soğuktu. Ellerimi kaldırdım, çıplak kollarımı ovuşturdum.

Macy, kızma.

"Ben deli değilim! Neden kızgın olayım?" Sakinleşmeye çalışarak limonatadan titrek bir yudum aldım. "Ben senin kız arkadaşın değilim. Ben sadece görünüşe göre bilen en iyi arkadaşını***mHiçbir şey***senin hakkında."

Mutfak adasının çevresinde bir adım attı ve durdu. Macy.

Aşırı tepki mi gösteriyorum?

"HAYIR . . ." dedi ve bir adım daha yaklaştı. "Bir adamın elinin altında olduğunu bilseydim, kesinlikle itiraz ederdim.***senin***pantolon."

"Sanırım bu olay olursa sen de sorun çıkarırsın ***veben sana söylemedim***"

Bu adil düşünceyi veriyor gibiydi. "Dediğim gibi, duruma göre değişir. Bu beni rahatsız ederdi, evet, bu yüzden daha fazlasını hissetmedikçe bunu bilmek istemem. . . anlık çekicilik."

"Emma ile senin için böyle miydi?" Diye sordum. "'Bir anlık çekim' mi?"

Onayladı. "Kesinlikle."

"En son ne zaman biriyle dalga geçtin?"

İçini çekti ve bir kalçasını durduğu tezgaha dayadı.

"Durum tersine dönseydi, bana İspanyol Engizisyonunu verecektin," diye işaret ettim. "Yapma*ıç çekmek*bana."

"Emma ve ben Mart'ta oyalandık, ardından Mayıs'ta baloya gittik ve sonraki hafta sonu tekrar öpüştük ama hiçbir şey olmadı. Öyleydi. . " Tavana bakarak biraz tökezledi. "Eğer kimseyi öpmediysen, ne demek istediğimi söylemek zor, ama hepimiz bir parktaydık ve yanıma geldi ve bir şekilde oldu."

Buna suratımı astım ve omuz silkerek rahatsızca güldü. Jill, Christian'ın kuzeni. Geçen Aralık ayında ziyarete geldi ve bir kez seviştik. O zamandan beri onunla konuşmadım.

Elimi sallayarak Jill'i kovdum. "Demek Emma'yı sevmiyorsun?"

"Demek istediğin gibi değil."

Sakinleşmek için bir dakika bekleyip bakışlarımı kaçırdım. Dramatik olacağını fark ettim, ama fırtına gibi çıkıp beni takip etmesini ve bütün bir gün boyunca sürünmesini istedim.

"Emma burada olduğu için onunla dalga geçtim," dedi sessizce. "Siz Berkeley'desiniz ve *bizbirlikte değil*ve ben bu küçük Podunk kasabasıdayım. Başka kimi öpmem gerekiyor?"

Tam o anda bir şey değişti, asla geri dönmeyecek bir şey.

Başka kimi öpmem gerekiyor?

Kocaman ellerine ve adem elmasına baktım. Gözlerimi eskiden çok ince ve lifli olan kaslı kollara, yırtık kot pantolonunun altındaki gerilen, belirginleşen bacaklara taktım. Kot pantolonun önündeki düğme-Ay'a baktım. Gözlerimi kırıştıtararak dolaplara baktım. Bu düğmeler dışında herhangi bir yere bakın. O düğmelere dokunmak, elimi onlara bastırmak istedim ve ilk kez kimsenin onlara dokunmasını istemediğimi fark ettim.

"Bilmiyorum," diye mırıldandım.

"O zaman buraya gel," dedi aynı sakın sesle. "Senöp beni."

Gözlerim onunkine. "Ne?"

"Öp beni."

Bana seslendiğini sanıyordum ama Emma'nın durumundan ve tezgâha yaslanıp beni izlemesinden bıktım. Ellerinin şimdi çok büyük görünmesi ve çenesinin çok köşeli olması içimi ısıtmıştı. . . ve kotunun düğmeleri.

Merkez adanın etrafından dolaşıp tam önünde durdum. "Tamam aşkım."

Bana baktı, dudaklarında bir gülümseme vardı, ama ciddi olduğumu anlayınca düzeldi.

Ellerimi göğsüne bastırdım ve daha da yaklaştım. O kadar yakındım ki, hızla hızlanan her nefes alışını ve verişini duyabiliyor, çenesinin seğirdiğini görebiliyordum.

Şaşkınlıkla bir elini dudaklarıma götürdü, iki parmağını oraya bastırdı ve baktı. Hiç düşünmeden ağzımı açtım ve işaret parmağının dişlerime doğru kaymasına izin verdim. Sessizce homurdandığında dilimi parmağının ucunda gezdirdim. Tadı jöle gibiydi.

Elliot onu sertçe geri çekti. Beni yutacak gibi görünüyordu: vahşi ve araştıran gözler, aralanmış dudaklar, boynunda çekiç gibi bir varlık nabız atıyor. Ve onu öpmek istediğim için yaptım. Parmak uçlarımda yükseldim, ellerimi saçlarına daldırdım ve ağzımı onunkine bastırdım.

Tahmin ettiğimden farklıydı. Kendi kendime itiraf edebilirim ki, olacağını hayal ettiğimden farklıydı. Hem daha yumuşak, hem daha yumuşaktı hem de kesinlikle daha cesurdu. Kısa bir öpücük, bir öpücük daha ve sonra başını yana yatırarak ağzımı onunkiyle kapattı. Dili alt dudağımda gezindi ve onu içeri almak, beni tatmak için bir içgüdü gibi geldi.

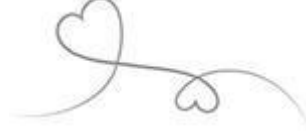
Sanırım bu muhtemelen onun sonuydu. Kesinlikle benimdi. Bundan sonra o an benim için yalnızca bir duyuma dönüştü; diğer her şey düştü. Onun tüm yasak imgeleri, Aesh ve fantazi, kendimden bile sakladığım sırlar zihnimi parçaladı ve bir şekilde onun da aynı şeyi düşündüğünü biliyordum: bu kadar yakın olmak ne kadar iyi hissettirmişti. . . ve bunun gibi dokunmanın yol açabileceği diğer her şey.

Ellerinden biri sırtımdan yukarıya saçıma gitti ve sanırım bu dokunuşun ağırlığı beni yerden kalkmaktan alıkoydu. Ama diğer eli yan tarafımdan kaburgalarım ve yukarıya doğru kaydığında, geri adım attım.

"Üzgünüm," dedi hemen, içgüdüsel olarak. "Kahretsin, Mace. Bu çok hızlı oldu, üzgünüm."

Hayır, sadece. . " Tereddüt ettim, ağzım birdenbire yüksek sesle söylemek bir yana, düşünmek bile istemediğim kelimelerle doldu. Bunu yapmak Emma için bir şey ifade etmeyebilir, dedim dudaklarımın karıncalandığı yere dokunarak. "Ama benim için her şey demek."

Şimdi

s&turd&y, 14 ekim

SEan anahtarlarını kapının yanındaki kaseye düşürür ve mutlu bir şekilde inleyerek ayakkabılarını tekmeler.

"Aç mısın Applejack?" Phoebe'ye sorar ve ikisi mutfağa kaybolur.

Ayakkabılarını kapının yanındaki küçük rafa yan yana koyuyorum ve ceketlerimizi kancalara asıyorum. Sesleri koridorda yankılanıyor; Phoebe, ona bir evcil hayvan, herhangi bir evcil hayvan - kurbağa, hamster, kuş, 1sh - alması için babası üzerinde inatla çalışıyor.

Dürüst olmak gerekirse ne hissedeceğimden o kadar emin değilim ki. Sean ve ben çok hızlı bir başlangıç yaptık ve kolayca ev içi bir rutine düştük, ancak bu rutin gerçekten sadece benim onun yatağını paylaşmamı ve programlarımızın iyi yağlanmış dişliler gibi birbiri etrafında dönmesini içeriyor.

Berkeley'deki evden ihtiyacım olan her şeyi taşıdım, ama ben burada mahsur kaldığım sürece ev hâlâ büyük ölçüde dolu ve tamamen boş. Sean, yatağında olmamı sevdiğini söyledi. Phoebe beni gördüğüne her zaman mutlu görünüyor. Ama bugün onu izlerken aslında onu o kadar da iyi tanımadığımı fark ettim. O ve Phoebe'nin kendi işleri var. Ama eğer bunun bir parçası olmak istiyorsam, buna ihtiyacım var.*yapmak*kendim bunun bir parçası.

"Akşam yemeği pişirmemi ister misin?" diye sordum. "Makarnadedim, hakaret edercesine. "Sanırım makarnayı kaldıracabilirim."

"Emin misin?" Phoebe ikna olmamıştır.

Eminim, seni budala kafalı, dedim yanağını öperek.

Odadan koşarak ciyakladı ve Sean kilere gidip benim için bir kutu makarna ve biraz kavrulmuş sos aldı. "Yardıma mı ihtiyacınız var?"

"Bana eşlik edebilirsin." Kahvaltı barını işaret ederek onu sessizce bir sandalyeye oturup benimle konuşmaya teşvik ettim. Onunla asla başaramayacağımıza dair göğsümü kemiren bu duyguyu yatıştırmama yardım etmek için. Hafta sonları birlikte hiç boş zamanımız olmadı ve bu yüzden esasen yatak dışında yabancı olduğumuza dair güçlü bir şüphem var.

Ben suyu kaynatırken o oturmuş telefonundaki e-postaları okuyor.

Bu adamla evlenmek istiyorum; Benimle evlenmek istemesini istiyorum. Onun etrafında olmayı seviyorum.

O kot pantolondaki kışını beğendim.

"Bugün eğlendin mi?" diye sordum, sesimi hafif tutarak.

"Elbette."

Kaydır, kaydır.

Sos kavanozu tatmin edici bir pop sesiyle açılıyor ve marinara ocağa koyduğum tencereye dökülüyor. Sean sese baktı, hafifçe tiksindi.

"Herkesle tanışmak hoşuna gitti mi?" Soruyorum. "Senden gerçekten hoşlandılar."

Gözlerini ocaktan uzaklaştırdı ve boktan olduğumu biliyormuş gibi gülümseyerek benimle göz göze geldi. "Elbette bebeğim, harikaydılar."

Ses tonu o kadar soğuk, o kadar ilgisiz ki boş kavanozla alnına bir yumruk atmak istiyorum. Yolun yarısında benimle buluşması için ona yalvarmak istiyorum. Bunun yerine, onu kısaca durulayıp geri dönüşüme atıyorum.

öp Kutusu. Onunla tahriş, cildimde bir kaşıntı gibi karıncalanıyor. "Bu kadar hevesli görünmemeye çalış."

"Ne demek istiyorsun?" diye soruyor, savunmada biraz keskin. "1ne'ydi, Mace, ama onlar senin arkadaşların, benim değil."

"Eh, sonunda senin de arkadaşın olabilirler," dedim ona. "Çiftlerin yaptığı bu değil mi? Bir şeyler paylaşmak? Hayatlarını karıştırmak mı?"

O anda hiç tartışmadığımızı fark ettim. Aynı fikirde olmamanın nasıl görüldüğünü bile bilmiyorum. Günde toplam belki bir saat uyanık kalıyoruz. Birlikte geçirdiğimiz toplam saat sayısını hesaplamak ne kadar felaket olurdu? Tartışacak kadar önemsiyor muyuz?

Tezgâhın üzerindeki telefonum titredi ve onu kaldırıp Sabrina'dan gelen mesajı okudum.

**Hey cutie, I'm sorry if
I came off too harsh
about you know what.**

Şu anda cevap vermemem gerektiğinin farkındayım ama bu küçük nefesi almazsam Sean'a pişman olabileceğim bir şey söylemek zorunda kalacağım. Derin bir nefes alıp bir cevap yazıyorum.

It's okay.

**Maybe we can have
lunch next week? I can
bring Viv to the city?**

*So you can stage the
intervention?*

Bir dizi kalp gözlü emojiyle cevap verdi ve özür açılışının beni aynı sohbetten daha fazla yumuşatmak için gerçekten bir hile olduğunu anladım. Zamanlaması her zamanki gibi kusursuz. Telefonumu tezgahın üzerine yüz üstü koyarak, bunu kurtarmaya, planlar yapmaya, yapmaya kararlı bir şekilde Sean'a baktım.*bir şey.*

"Haftanız nasıl görünüyor?" Soruyorum.

“Oldukça hafif. Phoeb's'i Exploratorium'a götürebilir. Belki birkaç gece kamp yapmayı düşünüyordum.” Omuz silkiyor, çenesini ocağa doğru kaldırıyor. "Su kaynıyor."

"Burada arka koltukta gitmeyin, efendim," diyorum şaka yapmaya çalışarak. "Bunu anladım."

"Salata falan yapmamı ister misin?" Dikkatini buzdolabına çevirerek orada bir aptallık olduğunu belirtir.

"Bunu yapmak içini rahatlatır mı?"

Her iki durumda da, dedi telefonuna bakarak. "Akşam yemeği için sadece erişte ve sade sos istemiyorum, hepsi bu."

Birkaç sessiz vuruş için ona bakıyorum. Yani, bir *Teşekkürler* şu anda harikalar yaratırdı. "Tabii ki değil."

Bununla birlikte, marul ve sebzeleri buzdolabından çıkarmak için döndüm.

Daha sonra yatakta, Sean daha yakınım'a sokularak boynuma doğru mırıldandı. "Mmm, bebeğim, güzel kokuyorsun."

Tavana bakıp ne söylemek istediğimi anlamaya çalışıyorum. Ameliyat günümde bir piknik organize ettim, ona arkadaşlarımı tanıma şansı verdim ve neredeyse hiçbiriyle hayatları, işleri, ilgi alanları hakkında konuşmadı. Eve geldik ve ben yemek pişirmeye çalıştım - tek kelime etmeden yemeği yedi, Phoebe ile masanın diğer ucuna sokularak tek boynuzlu at çizmesine yardım etti.

Phoebe bunu bana yemekten sonra gururla gösterdi ama bunun dışında sanki orada değilmişim gibiydi.

Hep böyle miydi ve onların ikilisine dahil olduğum için çok mutlu olduğum ve aklıma başka bir şey gelmeyecek kadar meşgul olduğum için fark etmemiş miydim? Bir şeyleri halletmek, hissetmemek bu kadar rahatlatıcı mıydı? *herhangi bir şey*- suçluluk, aşk, korku ya da belirsizlik değil - bu rutinin geleceğim olmasına izin vermem mi?

Ya da Elliot'ın tekrar devreye girmesinden bu yana bir şeyler değişti mi ve Sean bunu ne kadar inkar ederse etsin, kolay, mülayim küçük hayatımızda bir kırılganlık mu yarattı?

Sean köprücük kemiğimi ve sonra boynumu öpüyor. Sert, boksörlerini itiyor, gitmeye hazır ve son iki saat içinde birbirimize belki üç kelime söyledik.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" Diyorum.

Başını salladı ama çenemden ağzıma ilerlemesini durdurmadı. "Herhangi bir şey," diyor bir öpücükle konuşarak.

"Yeniden evlenmek için heyecanlı mısınız?"

Benimle sevişmeye başladıktan sonra bu soruyu cevaplamayı planlıyormuş gibi aramıza uzanıp bacaklarımı ayırmaya ikna etti. Ama ben uzaklaştım ve o iç çekerek boynuma yaslandı. "Tabiki yavrum."

Bu konuda biraz çekiniyorum. " "Tabiki yavrum'?"

Sean inleyerek yanıma geldi. "İstedğin bu değil mi? Yani," diyor, "evliyim. Bunda neyin harika olduğunu ve neyin o kadar da harika olmadığını biliyorum. Ama eğer istersen—"

Elini kaldırarak onu durduruyorum. Nasıl olduğunu hatırlıyor musun?

Bir an düşünür. "Bunun hakkında konuştuğumuz geceyi mi kastediyorsun?"

"Konuştuğumuz gece" pek uygun bir tanım olmasa da başımı salladım. Phoebe ile sinemada eğlenceli bir gece geçirdikten sonra onu yatağına yatırmıştık, sonra Sean beni odasına götürüp benden tatmin olmuş bir kadın yapmıştı ve göğüslerimin arasında uykuya dalmadan önce, "Phoebe evlenmemiz gerektiğini düşünüyor," diye mırıldanmıştı.

Ertesi sabahı hatırladı ve onu duyup duymadığımı sordu. İlk başta kafam karışmıştı, sonunda "Seni duydum" dedim.

"Ya da Phoebe," demişti. "Bunu yapıyorsak, tam olarak yapmak istiyorum."

O zamanlar bunun hakkında konuşacak vaktimiz yoktu çünkü hastaneye gitmek zorundaydım ama kelimeler bütün gün kafamda bir şarkı gibi dönüp duruyordu.*Bunu yapıyorsak, tam olarak yapmak istiyorum.*

Geriye dönüp baktığımda, gerçekten hatırlayabildiğim tek şey, hayatımın o kısmını böylesine sıralanmış bir şeye sahip olma ihtimali karşısında hissettiğim ezici rahatlama.*kolaylık*. Bu konuda dağınık veya çalkantılı bir şey yoktu. Sean'la manik yükselişler olmadı ama öfkeli düşüşler de olmadı. Sean kolay biriydi ve o ve Phoebe tam anlamıyla bir aileydi. . . katılmak. Ama geriye dönüp baktığımda ve Elliot'ın yanında hissettiğim duyguların yoğunluğunun tam tersine, o gün eve daha geç gelip Sean'a coşkulu bir evet vermem neredeyse delice görünüyor.

O zamandan beri kesinlikle daha fazla planlama yapmadık. Hala bir yüzük seçmedik, muhtemelen ikimiz de Phoebe'nin evindeki kadınla ve o kadının onun yeni annesi olup olmayacağıyla pek ilgilenmediğini fark ettiğimiz için.

Sürekli olarak planın neresinde olduğumuzu soran tek kişi Sabrina ve tüm bunların bir saçmalık olduğunu düşündüğünü açıkça söyleyen tek kişi o.

Sean elini kalçamda gezdiriyor. "Bebeğim, bence ne istediğini anlamalısın."

gözleriyle buluşuyorum. "Ne*BEN*istek?"

"Evet," diyor başını sallayarak. "Ben, Elliot, ikimiz de."

Ve kim*yapmak*Bu? Kim eşinin potansiyel kaybından o kadar etkilenmez ki, kalçamı gelişigüzel bir şekilde okşarken bunu iyice düşünmemi önerebilir, ilişkinin bitebileceğini ama seksin yine de olabileceğini ima edebilir?

"Aramızdaki şeylerin çok garip olması senin için önemli mi?"

Sean elini çekip başka bir uzun iç çekişle gözlerini kapattı. "Tabii ki benim için önemli. Ama bu inişlerden geçtim

ve düşüşler ve beni yönetmelerine izin veremem. Ne hissettiğini kontrol edemiyorum.”

Ve söylediği şeyin içinde bulunduğumuz duruma ideal bir tepki olduğunu anlıyorum - bu zor konuşmanın iyi ayarlanmış, ders kitabı versiyonu - ama insan kalbi gerçekten böyle mi? *İşler*? Sakinleşmesini söylüyorsun ve o da ürperiyor mu?

Şimdi, kolu gözlerinin üzerinde, ona bakıyorum ve o Aicker'ın daha büyük bir şey olduğunu, beni tüketen bir duygu olduğunu anlamaya çalışıyorum. Bazen Elliot'la yaptığım şeyi yapıyorum: Sean'ın ayağa kalktığını, kapıdan çıktığını ve bir daha geri gelmediğini hayal ediyorum. Elliot varken midem yumruk yemiş gibi tepki verirdi.

Sean'la birlikte belli belirsiz bir rahatlama hissediyorum.

Elliot'a nişanlandığımı söylediğim zamanki yüzünü düşünüyorum. Şimdi yüzünü düşünüyorum: Oradaki özlemi, ayrı yönlerimize döndüğümüzde gözlerinde gördüğüm o minicik acıyı. On bir yıl sonra ve hâlâ sahip olduklarımız için can atıyor.

Ne hissettiğimden korkuyorum; Yeni uyanmış gibi hissediyorum. Yoğunluk istemediğimi sanıyordum ama aslında bunun için çaresizim.

Sean'a bakıyorum ve yatakta tek gecelik bir ilişki yaşıyormuşum gibi hissediyorum.

Yukarı iterek dışarı çıkıyorum.

"Nereye gidiyorsun?" O sorar.

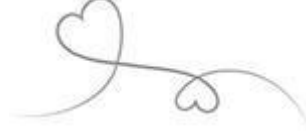
"Kanepe."

Beni takip ediyor. "Deli misin?"

Tanrım, bu tuhaf durumlar tarihindeki en tuhaf durum ve Sean da öyle. . . sakinlik. Buraya nasıl geldim?

"Sadece haklı olduğunu düşünüyorum," diyorum. "Belki de ne istediğimi bulmam gerekiyor."

Daha sonra

s&turd&y, 10 eylül 12 yıl

&go

VE Elliot yere uzanmış, tavana bakıyordu. Bir süredir bu durumdaydı, yıpranmış kopyası *Gulliuer'in Trauelsyanı*ndaki yastığın üzerine bıraktı. Çok niyetli görünüyordu ne düşündüğü konusunda, ne zaman bir sayfa çevirsem gözlerimin vücudunda gezindiğini fark etmemişti bile.

Büyümeyi durdurup durdurmayacağını merak etmeye başlamıştım. Neredeyse on yedi, bugün üzerinde şort vardı ve uzun bacakları sonsuza kadar uzayacak gibiydi. Hatırladığımdan daha kıllıydılar. Çok kıllı değildi, sadece bronz teninin üzerinde hafif bir kahverengi toz vardı. Erkeksi olduğuna karar verdim. Bunu sevdim.

Birini görmek arasında geçen zamanın en tuhaf yanlarından biri, onu her gün görseniz kaçıracağınız onca değişikliktir. Bacak kılı gibi. Veya pazı. Veya büyük eller.

Güncellemesinde, artık gözlük takmak zorunda kalmamak için annesinin ona lazer ameliyatı olmasını istediğini söylemişti. Onu gözlüksüz, yeşilimsi altın rengi gözlerine aramızdaki siyah çerçevelerin faydası olmadan bakabildiğini hayal etmeye çalıştım. Elliot'ın gözlüğünü seviyordum ama ona gözlüksüz bu kadar yakın olma düşüncesi midemi bulandırıyordu. Kafamda bir şekilde soyunmuş gibi hissetmesine neden oldu.

"Yılbaşı için ne istersin?" O sordu.

Şaşıarak hafifçe sıçradım. Masum düşüncelerden daha azıyla en iyi arkadaşlarına bakarken yakalanan birine tıpatıp benzediğimden oldukça emindim. Daha öpüşmedik.

Ama gerçekten istedim.

Sorusu kafamda yankılandı. “*Noel?*”

Kara kaşlar ciddi bir şekilde çatıldı. "Evet. Noel."

örtmeye çalıştım. "Bunca zamandır düşündüğün şey bu muydu?"

"HAYIR."

Açıklamasını bekledim ama yapmadı.

"Gerçekten bilmiyorum," dedim ona. "Bunu bana Eylül'de sormanın özel bir nedeni var mı?"

Elliot başını eline dayamış, yüzünü bana dönerek yana döndü. "Sana güzel bir şey almak istiyorum. İstedığınız bir şey."

Ben de kitabımı bıraktım ve onunla yüzleşmek için yuvarlandım. "Bana bir şey almak zorunda değilsin, Ell."

Sinirli bir ses çıkardı ve oturdu. Halıyı iterek ayağa kalktı. Uzandım, elimi bileğine doladım. Görünüşe göre aramızdaki hafif, şehvetli ruh hali sadece benim tarafımdaydı.

"Bir şeye mi kızdın?"

Elliot ve ben gerçekten 1 kavga etmedik ve aramızda bir şeylerin ters gittiği fikri iç dengemi alt üst etti ve beni anında endişelendirdi. Nabzını derisinin altında sabit bir davul gibi hissedebiliyordum.

"Oradayken beni düşünüyor musun?" Sözleri sert çıktı, kabaca nefes verdi.

Ne demek istediğini anlamam bir saniyemi aldı. Eve döndüğümde. Ondan uzakta. "Elbette isterim."

"Ne zaman?"

"Her zaman. Sen benim en iyi dostumsun." "Elinden gelenin en iyisi*arkadaş*," o tekrarladı.

Kalbim neredeyse acı verecek şekilde göğsümde atıyordu. "Eh, sen de daha fazlasısın. sen benim en iyimsin*her şey*"

"Bu yaz beni öptün ve sonra hiçbir şey olmamış gibi davrandın."

Bu bana ciğerlerime bir bıçak gibi geldi. Gözlerimi kapatıp ellerimle yüzümü kapattım. B*Tvardı*böyle oldu Onu mutfağında öptükten sonra her şeyi eski haline döndürmüştüm: sabahları çatıda kitap okumak, gölgede öğle yemeği, nehirde yüzmek. Gözlerini üzerimde hissetmişim, ellerinin titreyen kısıtlaması. Dudaklarının ne kadar sıcak olduğunu ve ağzıma doğru homurdandığında kendimi nasıl yanan bir fitil gibi hissettiğimi hatırladım.

"Üzgünüm," dedim.

"Neden sen*Üzgünüm*?" dikkatle sordu, yanıma çömeldi. "Beni öpmekten hoşlanmadığın için mi üzgünsün?"

Aush'a şok içinde bakarken ellerimin üşüdüğünü hissettim. "yaptı mı*hissetmek* sanki ben beğenmedim?"

"Bilmiyorum," dedi çaresizce omuz silkerek. "Beğenmişsin gibi geldi. *Apay*. Ve ben de yaptım. Bunu düşünmeden edemiyorum."

"Gerçekten mi?"

"*Evet*, Mace ve sonra sen sadece . . ." Bana kaşlarını çatıp yüzünü buruşturdu. "Tuhafıydın."

Tüm düşüncelerim birbirine karışmıştı... Garaj yolunda yanında duran Emma'nın hatırası ve onun hayatımdan sonsuza

dek ayrıldığını hayal ettiğimde hep hissettiğim panik. "Yani, Emma var..."

“*gürültü*Emma," dedi sert bir sesle ve bu beni o kadar şaşırttı ki, ellerime yaslanıp ondan uzaklaştım.

Elliot hemen pişman göründü ve yüzümden bir tutam saç çekmek için uzandı. "Cidden, Mace. Ben ve Emma arasında hiçbir şey olmuyor. Gerçekten bu yüzden mi mutfakta aramızda olanlar hakkında konuşmak istemiyorsun?"

"Sanırım bunu mahvetmeyi düşünmek beni korkutuyor." Aşağıya bakarak ekledim, "Benim hiç erkek arkadaşım olmadı -ya da öyle bir şey. Babam dışında benim için gerçekten önemli olan tek kişi sensin ve gerçekten sen hayatımda olmasaydın bunu kaldırabileceğimden emin değilim."

Geceleri gözlerimi kapattığımda görebildiğim tek şey Elliot'tu. Çoğu gece, sesini duyabilmek için uykuya dalmadan hemen önce çaresizce onu arıyordum. Önümüzdeki hafta sonunun ötesini düşünmekten nefret ediyordum çünkü geleceğimizin nasıl aynı hizaya geleceğinden emin değildim. Elliot'ın Harvard'a gideceğini ve benim Kaliforniya'da bir yere gideceğimi ve yavaş yavaş belirsiz tanıdıklara dönüşeceğimizi hayal ettim. Bu fikir iticiydi.

Gözleriyle tekrar buluştuğumda, ağzının sert çizgisinin yumuşadığını fark ettim. Önüme oturdu, dizleri benimkilere değiyordu.

"Hiçbir yere gitmiyorum Mace." Elimini kaldırdı. "Senin bana ihtiyacın olduğu gibi benim de sana ihtiyacım var, tamam mı?"

"Tamam aşkım."

Elliot elime baktı ve avuçlarımızı birbirine bastırarak parmaklarımızı kenetledi.

"Hakkında düşünüyor musun *Ben*?" Diye sordum. Şimdi bunu gündeme getirdiğine göre, soru içimi kemirdi.

"Bazen her dakika seni düşünüyormuşum gibi geliyor," diye fısıldadı.

Kaburgalarımın altında bir duygu kabarcığı sıkıştı ve hassas bir noktaya çarptı. Tekrar konuşmadan önce uzun süre kenetlenmiş ellerimizi izledim.

Gözlerimi vücudundan ayırmaya çalıştım.

"En sevdiğin kelime?" fısıldadı.

"*Fermuar* Düşünmeden, hissetmekten çok hissederek cevap verdim.

karşılık olarak gülümsemesini
görmek. "Sen?" "*çatırtı*"

"Senin kız arkadaşın var mı?" diye sordum ve kelimeler odaya bir rüzgar patlaması gibi geldi, garip bir pencere açıldı.

Kaşlarını çatarak ellerimizden yukarıya baktı. "Bu ciddi bir soru mu?"

"Sadece kontrol."

Elimi bıraktı ve kitabına döndü. Okumuyordu; bana fırlatmak istiyormuş gibi baktı.

Ona biraz daha yaklaştım. "Sorduğuma şaşırmamalısın."

Bana baktı ve kitabı yere bıraktı. Macy. Sadece beni düşünüyor musun diye sordum. Öpüştükten sonra neden tuhaflaştığını sordum. Bir kız arkadaşım olsaydı gerçekten bu konuyu ileri sürer miydin sanıyorsun?"

Utandığımı hissederek dudagımı ısırdım.

"HAYIR." "Erkek arkadaşın var mı?"

Ona sıırttım. "Burada birkaç tane var."

Başını iki yana sallayarak elindeki kitabı alırken alaycı bir kahkaha attı.

Açıkçası, ne zaman birini öpmeyi hayal etsem, o hep Elliot'tı. Ve bunu zaten ele almıştık: mükemmel fantezi, yüce gerçeklik, potansiyel olarak hain sonrası. Onu öpme fikri bile iğrenç, garip bir ayrılık düşüncesine yol açtı ve bu da midemin acıyla kasılmasına neden oldu.

Hala . . . asla duramazdım *seyir* ona. Ne zaman tüm garipliğini kaybedip tamamen mükemmel oldu? Bir şansım olsaydı onunla ne yapardım? Yaklaşık on yedi yaşındaki Elliot, uzun çizgiler ve tanımlarla dolu bir eserdi. nasıl olacağı hakkında hiçbir fikrim yok

vücuduna dokunmak. Onu tanıdığımndan, bana sadece söylerdi. Muhtemelen bana erkek anatomisi için bir rehber kitap ver ve bana birkaç diyagram çiz. Göğüslerime bakarken.

homurdandım. O yukarı baktı.

Neden bana bakıyorsun? O sordu.

"Ben ... idim . . . Olumsuz."

Kısa, kuru bir inanmazlık sesi çıkardı. "Tamam aşkım." Boynunu gererek tekrar aşağı baktı. "Hala bakıyorsun."

"Sadece nasıl çalıştığını merak ediyorum,"

diye sordum. "NasılNeİşler?"

"Sen ne zaman . . ." Elimle haber verircesine bir hareket yaptım. "Erkeklerle ve . . . Biliyorsun."

Kaşlarını kaldırdı, bekliyordu. Neden bahsettiğimi anladığı anı görebiliyordum. Gözbebekleri o kadar hızlı büyümüştü ki gözleri siyah görünüyordu.

"Nasıl olduğunu soruyorsun**yarakış**?"

"El! Kız kardeşlerim yok - bana bunları söyleyecek birine ihtiyacım var.

"Beni öpmekten bahsetmeyi bile beceremiyorsun ve ameliyata girdiğimde bunun nasıl bir şey olduğunu sana anlatmamı mı istiyorsun?"

Boğazımdaki heyecanla şişkinliği yuttum. "Tamam boş ver."

"Macy," dedi şimdi daha nazikçe, "neden evde hiç kimseyle çıkmıyorsun?"

Ağzım açık ona bakarak bariz olduğunu düşündüğüm şeyi söyledim. "Diğer erkeklerle ilgilenmiyorum."

"*DiğerÇocuklar*?"

"Yani," dedim sürçmemi yakalayarak, "herhangi birini."

"Diğer', bir adam olduğunu ima ediyor" -bir elini uzattı ve sonra diğerini kaldırdı- "ve sonra diğer adamlar. Ancak bu durumda, başkalarıyla ilgilenmediğinizi söylediniz. Yani, ilgilendiğin tek bir adam var mı?

"Benimle tartışmayı bir araya getirmeyi bırak."

Çarpık bir şekilde sırttı. "Kimbir?"

Onu uzun bir süre izledim. Derin bir nefes alarak bunun o kadar da kötü olmaması gerektiğine karar verdim. "Her çocuğu sana benzettiğimi biliyorsun. Vahiy bölgesinde değiliz."

Gülümseme genişledi. "Siz yapıyorsunuz?"

"Tabii ki istiyorum. Nasıl yapamam? Hatırlamak? Sen benim en iyi her şeyimsin.

"Wanking hakkında istediğin her şeyin en iyisi." "Kesinlikle."

"Başka hiçbir erkeğin kıyaslanamayacağı ve dilini dilinize değdirdiğiniz her şeyin en iyisisiniz."

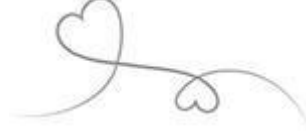
"Sağ." Bunun nereye varacağını beğenmedim. Bu, kabullere gidiyordu ve kabuller işleri değiştirdi. Kabuller, sadece nefes almaları için alan verildiği için duyguların yoğunlaşmasını sağlar. Kabuller aşka yol açar ve aşkı kabul etmek, kendinizi bir tren rayına bağlamak gibidir.

"Yani belki de en iyi her şey erkek arkadaşın olmalı." Ona baktım ve bana baktı.

Düşünmeden konuştum. "Belki." "Belki,"

diye onayladı fısıltıyla.

Şimdi

perşembe, 26 ekim

TSabrina, sözüne üzülerək Viv'i öğle yemeğinde benimle buluşması için şehre getirir. İkimiz için de işe yarayan ilk sefer, piknikten yaklaşık iki hafta sonra. Bu süre zarfında, esasen gömdüm kendim işte Bunu söylemesi garip ama Sean'ı sadece üç kez uyanık gördüm.

Kanepede yattığım için olabilir.

Neden o son adımı atıp valizlerimi toplayıp Berkeley'e geri dönemediğimi bilmiyorum. İşe gidip gelmenin zorluğu ya da geçmişimin hala orada yaşadığını bildiğim hayaletleri olabilir - Annem ve babam o evdeki her hava zerresinde var.

Üniversite için ayrıldığımdan beri sadece toplam yedi gün önce döndüm. Bir zaman kapsülüne adım atmak gibi olurdu.

Wooly Pig'e girdiğimde Sabrina'nın yüzü, bu sabah gözlerimin altındaki mor halkaları kapatmakta ne kadar başarılı olduğum hakkında bilmem gereken her şeyi anlatıyor.

Ben karşısına otururken, "Aman Tanrım," diye mırıldandı. "Evcil hayvan mezarlığından büyümüş gibi görünüyorsun."

Gülerek önüme suyu aldım. "Teşekkürler."

"Bunu bekleyeceğimi bilseydim, seni bekleyen bir espressom olurdu."

Elimi kaldırarak, "Kahve yapmak yok," diyorum. "Bu hafta kalorimin tek kaynağı o oldu ve bir şeye ihtiyacım var. . . sulu. Bir smoothie falan.

Menüye bakarken incelemesini hissediyorum.

"Tamam, bana ne olduğunu söyle," diyor, daha yakına eğilerek. "Seni iki hafta önce gördüm ama bugün farklı biri gibisin."

"Bir ton çalışıyorum. Yoğun bir zaman—Au sezonu başlıyor." Hiç düşünmeden, masanın yanında bebek arabasında uyuyan Viv'e baktım. "Ve Sean'la aranız pek iyi değil."

"Ah evet?" diye soruyor Sabrina ve bunu söyledikten sonra yüzüne bakmıyorum çünkü ifadesinin sözlerindeki baş döndürücü ifadeyle eşleşirse nasıl hissedeceğimden emin değilim. "Neler oluyor?"

Gözleriyle buluşuyorum, onabeni başıslayüz.

"Sabrina." "Ne?"

"Bunu yapmak zorunda mıyız?" Gözyaşları içinde yıkılacak gibi hissediyorum. "SenBilmekneler oluyor." Elimi kaldırıp olayları parmaklarımla saymaya başladım: "Sean'ı zar zor tanıyorum. İki ay sonra nişanlanıyoruz. Saul'da Elliot'la karşılaştım ve gördüm o gibidir. . . Bilmiyorum, ruha bir tekme. Ve sonra, ne biliyorsun? Elliot hayatıma geri döndü ve sürpriz! Bence Sean'la işler o kadar da iyi değil."

Sabrina başını salladı ama bir şey söylemedi.

"SessizsinŞimdi? Bunu duyduğuna sevineceğini düşündüm."

"Mesele şu ki, istiyorumSenmutlu olmak. Onu görmek isterim geçen gün gördüğüm kıvılcım. Birisi sadece kızardığında seni görmek istiyorumgörünüyorsende."

"Sabrina benhaueSean'la mutluydu. Sadece hissettiğim içinDahaGenel olarak, Elliot'ın ortalıkta olması, bu duyguların daha geçerli veya daha mutlu olduğu anlamına gelmiyor."

"Gerçekten mi? Mutluluğun neye benzediğini biliyor musun? Geçen gün bunu merak etmişim aslında. Piknikten önce seni hiç mutlu görmüş müydüm?"

Bu, beni on yıldır tanıyan birinin şiddetli bir itışı gibi geliyor. "Şaka yapıyorsun."

Başını sallıyor. Elliot bize doğru geldiğinde... . . Yemin ederim seni ilk kez böyle gülümserken görüyordum -tüm vücudunla- ve bu bana daha önce kişiliğinle ilgili her şeyi sorgulamama neden oldu."

"Vay canına," diyorum yavaşça. Bu hissettiriyor. .

. kocaman. "Mutlu olduğunu sanıyorsun ama zar zor yaşıyorsun."

"Sabrina, bu ihtisas ve haftada seksenden fazla saat çalışmak demek."

"Hayır," diyor başını 1 saat sallayarak. Kahve fincanını yanına alarak sandalyesinde arkasına yaslandı. "Birinci sınıfını hatırlıyor musun?"

O zamanın soğuk gölgesinin üzerimde süründüğünü hissediyorum. "Neredeyse."

Seninle tanıştığımdan beri, Elliot her saniye bizimle olan üçüncü kişi oldu. Bazen bana söylediğın şeyleri, bana sadece o orada olmadığı için söylediğini hissettim. Buna cevap vermeye başladığımda elini kaldırdı. "Bu arada bu bir şikayet değil. Dave'e sahiptim ve sana sahibim. Bana sahiptin . . . ama sen de vardı0-düşüncelerinde, yaptığın her şeyde. Erkeklerle çıktığınızda, gibiydi. . . sanki birisi çıktığın için kızmış gibi, geceleri gizlice dışarı çıkıp içeri giriyordun.

Uzun bir nefes vererek onu inceledim, bunu yaptığı için, şimdiye kadar yalnızca belleğimin tozlu gölgelerinde yaşayan bu gerçekleri kamusal alana çıkardığı için ondan nefret ediyordum.

"Julian'la ilk yattığın zaman mı? Şunu hatırlarsın?"

Bir kahkaha-inilti çıkardım. Hatırlıyorum. Birinci yılın ortasıydı. Gitar çalan, uzun saçlı Julian kampüste bir yarı tanrıydı ve bir gençti. Güzel, biraz kibirli, düşündüğü kadar derin değil - ya da belki bu sadece benim sonradan gördüğüm şey. Ya da her ne sebeple olursa olsun, Ekim ayında, grubunun hayranlarının

hararetli kıskançlığına kadar beni takip etmeye başladı. Sonunda dışarı çıkmayı kabul ettim.

onunla; O zamanlar belki başka biriyle bir şeylere dalmanın California'daki her şeyi ortadan kaldıracağını düşündüm.

İlk randevumuzdan sonra onun evinde seks yaptık. Bu olurken, şu anda bu yatakta olmak isteyecek en az 15 kadın daha olduğunu ve muhtemelen her şeyi oldukça yetenekli bir şekilde yaptığını düşünmek dışında pek bir şey hatırlamıyorum. Ama tek istediğim işini bitirmesiydi, böylece eve gidip top gibi kıvrılabilirdim.

Sabrina'yla paylaştığım yatakhaneye geri döndüm ve daha tek kelime edemeden, histerik bir su birikintisine girip ona Elliot hakkında her şeyi anlatmadan önce en sevdiği mor Docs'un üzerine kustum.

Zavallı Julian, dedim.

"Şirindi," diyor. "Ve bir süre işe yaradı çünkü sen yatırım yapmadın. sen*haberlery* yatırım yaptı, Macy. Gerçekten arkadaş diyebileceğin sadece bir avuç insan var ve diğer herkesi yüzeyde tut.

İtiraz etmek için hareket ettim ve beni durdurmak için şımarık elini kaldırdı.

"Bunu çıkarayım, piknikten beri bu konuşma üzerinde çalışıyorum."

Öfkeme rağmen gülümsüyorum. "Tamam aşkım."

Sean'ın harika bir adam olduğuna eminim ama o senin ve Julian'ın başka bir versiyonu; her şey yüzeyde. Elliot için hissettiklerini asla hissetmiyorsun, ama bu uygun: zaten bunu bir daha hissetmek istemiyorsun.

Sıkıca başımı salladım. Benim de merak etmeye başladığım şeyleri yüksek sesle söylediği için Sabrina gerçekten suçlanamaz.

"Ama kahretsin, Mace," dedi nazikçe, "biraz bencilce görünmüyor mu? Sadece istediğin kadar verirsin. Şans eseri, Sean bu kez kırıntılardan memnun."

Sandalyeme geri oturuyorum. "Tanrım," diyorum. "Bana gerçekten ne düşündüğünü söyle."

Alt dudağını çiğniyor, beni inceliyor. "Yanıldığımı mı söylüyorsun?"

Ellerimi yüzümü ovuşturdum, bütün hafta olduğumdan daha yorgun hissediyordum. "O kadar basit değil ve sen de bunu biliyorsun."

Sabrina gözlerini kapatıyor, yavaşça nefes alıyor ve sonra veriyor. Bana tekrar bakarak nazikçe, "Biliyorum tatlım. mesele şu ki . . . Elliot'tan öylece uzaklaşabilecekmiş gibi davranıyorsun. Yapabilir misin? Ve değilse, başka bir adamla nişanlı kalarak ne yapıyorsun?"

"Biliyorum, biliyorum," dedim, midemde bir burukluk hissederek.

İfadesi yumuşar. Elliot'la işlerin nereye varacağını görmek istemiyor musun? Olabilecek en kötü şey, yürümemesi ve artık hayatında olmamasıdır." Arkasına yaslanıp daha alçak bir sesle, "Bundan kurtulabileceğini biliyorsun. En azından, asgari düzeyde."

Çatalımı masanın üzerinde
döndürüyorum. "Sean'la seni
tutan ne?"

Ciddi bir cevap istediğini biliyorum ama bu konuşmanın yoğunluğuyla işim bitti. "Onun yeri çok uygun."

Viv'i uykusunda gerçekten ürküten havlayan bir kahkaha attı. "Cehennemde yastıklarının şişiriyorlar, Macy Lea Sorensen."

"Cehennemde yastık bulabileceğini sanmıyorum," dedim ona gülümseyerek. Şaka yapıyorum. Bu yeni şüphelere güvenmekte zorlanıyorum çünkü birkaç hafta önce Sean'la son derece mutluydum. Ya bu bir sinyal ise?"

Şüpheli bir "Mm-hmm" dedi. Ona
göz kırpıyorum. "Hadi."

“*Sen*Hadi. Haklı olduğumu biliyorsun. Sean kolay, anlıyorum. O bir kaktüs ve Elliot bir orkide. Bunu da anlıyorum. Sadece . . ”

"Sadece ne?"

“Sadece bu konuda bir testis olma” diyor. Sabrina kullanmaktan nefret ediyorkedidemekzayıf, özellikle on kiloluk bebeğini eski moda bir şekilde doğurduktan sonra. "Elliot'ı öpmeyi düşündüğünde, bu sana ne hissettiriyor?"

Tüm vücudum sıcaktan patlıyor ve bunun hemen yüzüme yansıdığını biliyorum. BENBilmekElliot'ı öpmek nasıl bir şey. Geldiğinde kulağa nasıl geldiğini biliyorum. Sertleştiğinde ellerinin nasıl vahşileştiğini ve dolaştığını biliyorum. Dokunmayı, öpmeyi ve zevk vermeyi nasıl öğrendiğini biliyorum çünkü benimle öğrendi.

Sahip olduğum kısa süre için bile ne kadar iyi olduğunu biliyorum.

"Cevap vermene bile ihtiyacım yok." Garsonumuz siparişlerimizi almaya geldiğinde arkasına yaslandı.

Tekrar gittiğinde çantamdaki telefonum titredi ve gülerek çıkardım. Piknikten beri konuşmadığım Elliot'tan bir mesaj.

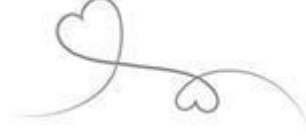
Have you talked to
Sean about New
Years?

I'd love for you to come
with me.

Think of it as a chance
to do research for the
wedding you don't feel
like planning.

Telefonumu çevirip Sabrina'ya gösteriyorum, gülerek başını sallıyor. "Müdahale tamamlandı."

Daha sonra

salı, 14

on bir yıl önce

VE Elliot yere yayıldı, şilteden yeni, tüylü bir yastık çekip başının altına sıkıştırdı. Öğleden sonra neredeyse ikiydi ve babamla ben korkunç bir kuraklık nedeniyle burada zar zor barışmıştık. Volvo'nun kaputunun altında tıkırdıyordu. Babam ve Bay Nick, babamın arabasında çalışırken, Elliot ve ben ön basamaklarda biraz soğuk tavuk artığı yemiştik. Evin sıcaklığında, bütün bir bölümü okumaktansa şekerleme yapma ihtimalim daha yüksekti.

Elliot'ın sesi önceki hafta sonunda olduğundan bile daha derin görünüyordu: "En sevdiğin kelime?"

Gözlerimi kapattım, düşündüm. "*dayanılmaz*"

"Vay." Elliot duraksadı ve ona baktığımda bana merakla bakıyordu. "Bu bir zinger. Güncelleme?"

Ayakkabılarımı tekmeledim ve bir tanesi kafasının yan tarafını zar zor ıskaladı. Geçen bir saati birlikte geçirmiştik ama mavi duvarlar, yıldızlar ve yakınlarda Elliot'ın sıcak bedeniyle dolaba geri dönmekle ilgili bir şeyler içimdeki her şeyi gevşetiyor gibiydi. Dokuzuncu ve onuncu sınıfta işler zordu ama on birinci sınıf? Kesinlikle en kötüsü.

"Kızlar berbat. Kızlar dedikodu yapar, önemsizdir ve berbattır," dedim.

Elliot kitabında yerini işaretledi ve kitabı kapatıp yanına koydu. "Detaylandırmak."

"Arkadaşım Nikki?" Söyledim. "Bu Ravesh denen adamdan hoşlanıyor. Ama Ravesh benden resmi olarak çıkmamı istedi ve ben de hayır dedim çünkü o sadece bir arkadaş ama Nikki yine de bana kızgın, sanki onun değil de Ravesh'in bunu istemesine yardım edebilmişim gibi. Bu yüzden arkadaşımıza-"

"Nefes almak."

Derin bir nefes aldım. "Arkadaşımız Elyse'ye şunları söyledi:*BEN* Ravesh'in arkadaşı Astrid'e sırf bana sorması için Ravesh'le gitmek istediğimi söyledim ve sonra onu geri çevirdim. Elyse ona inandı ve şimdi ne Nikki ne de Elyse benimle konuşmuyor.

"Ne Nikki ne de Elyse*dır-dir*Seninle konuşuyorum," diye düzeltti ve sonra benim bakışımı görünce alçak sesle özür diledi ve ekledi, "Belli ki Elyse ve Nikki.*dır-dirs*ürtükler."

Güldüm, sonra daha çok güldüm. Dolapta her şey çok kolay geliyordu. Neden her zaman böyle hissetmiyordu?

Çenesini kaşdı, beni izliyordu. "Almalısın*Ben* bahar balosuna.

"Gidecek misin? O aptaldan nefret ediyorsun.

Elliot başını salladı ve dikkat dağıtacak şekilde dudaklarını yaladı. "Gidecektim." "Herkes seninle tanışmak istiyor." bakamayacak hale geldim

tadına bakıldığını hayal ederek ağzından uzaklaştırmak.

"Eh, bu tamamen orantısız. Herkesle tanışmak gibi bir arzum yok." Bana sırtıttı. "Ama seni pijama, kot pantolon veya şort dışında bir şeyle görmek istiyorum."

"Gerçekten benimle bahar balosuna gelir misin?"

Başını eğdi, kaşları çatıldı. "Aptalca bir baloya götürmeyi düşüneneğin tek kişinin ben olmak istediğimi kabul etmek çok mu zor?"

"Neden?"

"Çünkü sen benim en iyi arkadaşımsın Macy ve saçma suskunluğuna rağmen..."

"İyi aliterasyon."

"—sen benim istediğim kızsın. BEN *istek* birlikte olmak için."

Heyecan ve kaygıyla midem bulandı. "Diğer kızları öpüyorsun."

"Nadiren."

"Ah, *senin*"

"Elbette seni öpebilseydim bunu yapmazdım."

İç çektim, dudagımı çiğnedim ve yutkundum. "Neden herkes senin gibi olamıyor?"

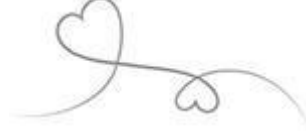
"Herkesin olduğu gibi hissettirdiği dünyanıza yetebilirim."

Tanıdık ihtiyaç balonunu bastırarak ona hafifçe gülümsedim. Elliot'ı gerçekten ama gerçekten sevdiğimi görmezden gelmek gittikçe zorlaşıyordu.

"ne var *seninen* sevdiğin kelime?" Ona sordum.

Bir an alt dudagını emerek düşündü. "*Canını sıkma* dedim sessizce.

Şimdi

çarşamba, 8 kasım

ASabrina'yla öğle yemeğinde attığımız o tek mesajdan sonra, Elliot'la çığ gibi büyüyen şeyler ve lisede bile yapmadığımız bir şeyi yapıyoruz: neredeyse her gün konuşuyoruz. Belki sadece birkaç dakikalığına.

Bazen sadece metnin üzerindedir. Ama varlığını neredeyse sürekli hissediyorum ve kendimi bundan ne kadar vazgeçirmek istesem de, düşüncelerimdeki hafif rahatlama uğultusunun onun sayesinde olduğunu biliyorum.

Belki de bağlantılı olarak, Sean'la olan şeyler... . . en iyi ihtimalle garip. Sıfır tartışmamız oldu. Ne yaptığımız hakkında sıfır konuşma yaptık. Onları uyanık yakaladığımda, Phoebe beni gördüğüne sevinmiş, Sean beni gördüğüne sevinmiş görünüyor. Yarın büyük bir düğün planlasam Sean'ın yine de seve seve geleceğinden eminim. Süresiz olarak planlamayı bırakırsam, eminim Sean bunu asla sormaz.

Ayrıca ayrılabilceğime de eminim ve o da buna katlanacaktı.

Bu şimdiye kadar bir parçası olduğum en garip şey, ama yine de, çok lanet olabilir*kolay*. Benden hiçbir şey gerektirmiyor, kalbimin katılımını gerektirmiyor ve hiç şüphesiz biliyorum ki o da istemiyor.*ihitiyaç* Ben. İkimize de seks, maddi güvenlik, başımızın üzerinde bir çatı ve yemek masasında teşvik edici sohbetler sağlayan bir ilişkimiz olabilir, ama bunun dışında tamamen ayrı hayatlar yaşayabiliriz.

Ama kritik gerçekler -bizim gerçekten aşık olmadığımız, hiç aşık olmadığımız ve bunun yokluğu beni rahatsız ediyor- pek az gelmiyor gibi.

farkındalık damlaları Onlar aniden*Orası*, tamamen siyah beyaz, bağırarak*Bu İlişki Çok Eski*Banyo lavabosunda birbirimizin etrafında dolanırken kibarca gülümsediğimiz her seferinde.

Ben hastayım. En iyi çıkış yolunu bulmak için çaresizim. Ne yazık ki, Sean'ın başlıca tepkisinin hayal kırıklığı olacağından endişeleniyorum. Onun benim için ne kadar uygunsa, ben de onun için o kadar uygun bir sevgiliyim; ama onun durumunda daha fazlasına ihtiyacı olmayabilir: Hayatının aşkına zaten altı yaşında bir kız çocuğu kılığında sahiptir.

Şehirde tek başıma yaşayabileceğimden emin olmak için iyi bir başlangıç gibi görünüyor. Nadir bir tatil günü alıyorum ve aylardır ertelediğim bir şeyi yapmak için El Cerrito'ya gidiyorum: mali danışmanımla buluşmak. Daisy Milligan, babamın eski ustası ve ben onu, becerisi hakkında herhangi bir özel bilgidenden çok, duygusallık ve tembellikten uzak tuttum.

Bununla birlikte, yetmişine yaklaşmasına rağmen, bana emanet ettiğim şeyler (ev onarımlarını ve vergileri karşılamaya yetecek kadar, ama daha fazlasını değil) ve neden evlerimden birini satmam gerektiğini (iki mülke ihtiyacım olduğundan daha fazla bir emeklilik hesabına ihtiyacım var) anlatırken 11'e bakması bile gerekmiyor. San Francisco'da yaşadığımı ve Berkeley'deki evden kira geliri bile elde etmediğimi söylemeye cesaret edemiyorum.

Para hakkında konuşmaktan nefret ederim. Mali açıdan organize olmaya ne kadar çok ihtiyacım olduğunu görmekten daha çok nefret ediyorum. Daha sonra, biraz gerginim ve heyecanlıyım ve Elliot mesaj atıp günümün nasıl geçtiğini sorduğunda ve ona körfezin onun tarafında olduğumu söylüyorum. . . buluşmak oldukça bariz bir seçim gibi görünüyor.

Evime ne kadar yakın olduğu hakkında hiçbir fikri olmadığı için Berkeley'deki *Latapple's*'ı öneriyor. Bunun yerine Berkeley tepelerinin tepesinde, Tilden Park'ta, Wildcat Creek Patikası'nın girişinde buluşmayı öneriyorum.

Oraya ondan önce varıyorum ve arabamın dışında rüzgarla savaşmak için Aeece'mi boynuma doğru çekiyorum. Sis üzerini kaplıyor

tepeler, gri ufuk her seferinde bir santim vadiye batıyormuş gibi gösteriyor.

Tilden'i seviyorum ve annemle buraya geldiğim, midillilere bindiğim, Little Arm'da inekleri beslediğim birçok anım var. Babam ve ben neredeyse her hafta sonu annem öldükten sonra göletteki ördekleri beslemeye gelirdik. Sessizce oturup yırtılmış ekmek parçalarını suya atıyor ve ördeklerin onları kapışmasını, birbirlerine rekabet edencesine vaklayarak izliyorduk.

Tilden'in nostaljisi, Elliot'ın nostaljisiyle karışıyor ve kanımda güçlü bir maya oluşturarak beni parçalıyor. O ve ben burada hiç birlikte bulunmamış olsak da, sanki varmışız gibi geliyor. DNA'mla iç içe geçmiş, çekirdeğimin bir parçasıymış gibi geliyor.

Bu yüzden onun park yerinin sisinden çıkıp uzun, uzun adımları ve dar siyah kot pantolonuyla bana doğru ilerlediğini görmek. . . endişemi artırıyor. . . buharlaşmak.

Apaçık Epifani'nin nabzında, Sabrina'nın haklı olduğunu fark ettim:*oturmak*onsuz. Ben sadece hayatta kalıyordum.

Bir şekilde bu hayatı onunla paylaşmak istiyorum. Ben sadece . . . nasıl görüldüğü hakkında hiçbir fikrim yok.

Kolunu sırtım boyunca kaydırarak yanımdaki banka otururken ruh halimi okumuş gibi görünüyor. "Hey sen. Her şey yolunda?"

Ona sarılma dürtüsü neredeyse zayıflatıcı. "Evet, sadece. . . uzun gün."

Buna güldü, elini atkuyruğuma nazikçe 1 dolamak için uzandı ve çekti. "Ve daha öğlen oldu."

"Babamın eski mali danışmanı ile görüştüm."

Diğer eliyle kaşını kaşıyarak uzanıyor. "Evet? Nasıl gitti?"

"Evlerden birini satmamı istiyor."

Elliot bunu sindirerek sessiz kalıyor. "Bu sana nasıl hissettiriyor?"

"Harika değil." ona bakıyorum. "Ama haklı olduğunu biliyorum. İkisinde de yaşıyorum. Sadece ikisinden de kurtulmak istemiyorum."

"İkisi de çok fazla hatıra taşıyor. İyi ve kötü."

Bunun gibi, her şeyi doğrudan keser. Annemi ilk sorduğu andan beri bile, nazıkçe acımasız.

Bir bacağımı yukarı çekip ona bakmak için döndüm. Çok yakınız ve dışarıda halka açık bir parkta olmamıza rağmen etrafımızda kimse yok ve bu çok samimi hissettiriyor. Gözleri bugün kahverengiden çok yeşil; biraz sakallı, sanki bu sabah tıraş olmamış gibi. Uzanıp çenesini avuçlamamak için elimi dizlerimin arasına kaydurdım.

"Sana bir soru sorabilir miyim?"

Elliot'ın gözleri kısa bir süre ağızma daldı ve sonra tekrar geri döndü. "Her zaman."

"İşleri gizli tuttuğumu mu düşünüyorsun?"

Doğrulup, sanki bir tanığa ihtiyacı varmış gibi etrafına bakınıyor. "Bu ciddi bir soru mu?"

Onu şakacı bir şekilde itiyorum ve yaralı taklidi yapıyor. "Sabrina, insanlara mesafeli durma alışkanlığım olduğunu söyledi."

"Eh," diyor kelimelerini dikkatle seçerek, "benimle her zaman konuşurdun, ama bunu gerçekten başka kimseyle yapmadığını hissettim. Yani belki bu hala doğrudur?"

Bir araba yanından geçiyor ve dizel motoru yüksek sesle park döngüsünün etrafında dönerek dikkatimizi bir an için birbirimizden uzaklaştırıp çimlerle kaplı alana çekiyor. Çakıllı yolun hemen yukarısındaki Little Arm'dan hayvan yaşımanın hafif sesleri bize damlıyor.

Ben cevap vermeyince devam etti. "Yani, belki şu anki koşullarımız yüzünden önyargılıyım, ama senin gerçekten olmadığını hissediyorum... . . stup hakkında konuşun. Burada şansımı zorluyor olabilirim ama Sean'ın da öyle olduğu hissine kapılıyorum."

Sean'ın Elliot'la konuşmasından tamamen kaçınmak isteyerek bu kısmı görmezden gelmeyi seçtim. Artık ne yapmam gerektiğini biliyorum ama önce Sean'a bunu onunla tartışacak kadar borçluyum. Eskiden babamla konuşurdum, dedim bir profesyonel gibi yanlarından kaçarak. "Seninle yaptığım gibi değil belki ama okulla ilgili. Ve anne."

"Evet ama konuşuyoruz.*Şimdi*," diyor. "Her zaman oldukça dar görüşlüydün, ama kimsen var mı? Sabrina'dan başka?"

"Sana sahibim." Garip bir vuruştan sonra ekledim, "Yani... .*Şimdi*Evet." Başka bir duraklama. "Tekrar."

Yüz ifadesi düzeldi ve Elliot yerden bir dal aldı, dirseklerini dizlerine dayadı ve sopayı iki parmağı arasında döndürdü. *İddaa*.

Biliyoru

m

biliyoru

m-

Neyin geldiğini biliyorum.

Macy? Omzunun üzerinden bana bakıyor. "Sean'ı seviyor musun?"

Geleceğini biliyordum, evet, ama sorusunun ağırlığı beni hala yedek kulübesinden iki adım öteye itiyor.

"Seni aşık gördüm," dedi nazikçe, ayağa kalkmadan. "Ona aşık olmuş gibi görünmüyorsun."

Cevap vermiyorum ama yine de beni okuyor.

"Anlamıyorum," diye homurdandı. "Neden sen*ileo*?"

Kaşları çatık, ağzı duyguyla sımsıkı kapalı ifadesini yakalamak için arkamı döndüm. Kelimeleri fevkalade melodramatik hissettirmeyecek şekilde bir araya getirmek benim için birkaç nefes alıyor.

"Çünkü," dedim ona, "duygusal olarak çökmüş insanlarla tamamen boktan bir anlaşmaya sahibiz -sanırım bu yakın zamana kadar dile getirilmemişti- birbirimize kendimizin yalnızca bir kısmını verdiğimiz konusunda. Onu kaybetmek beni asla

mahvetmez.” başımı sallıyorum

ve ayakkabıma bak, kiri eziyorum. Elliot benim kendini koruma içgüdülerimi dürttüğünde, sağlam, paylaşılan bir hayatın solmaya başlamasıyla ilgili daha önceki aydınlanmamı hissediyorum. Sabrina'nın haklı olmasından nefret ediyorum. Kozama geri çekilmenin ilk reAex'im olmasından nefret ediyorum. Kulağa ne kadar korkakça geldiğinin farkındayım ama sevdiğim birini tekrar kaybetmeye dayanabileceğimi sanmıyorum.

"O kadar acıttı ki," dedi sessizce, aslında bir soru değil. "Ben ne yaptım. ne zaman gidiyoruz*konuşmak?*"

"Sadece kaybetmedim*Sendiye* hatırlatırım.

Duruyorum, nefes almak için bir saniyeye ihtiyacım var. Elliot'ı son gördüğüm anılar beni fiziksel olarak hasta ederdi. Şimdi vücuduma dalgalı bir yalpalama gönderiyorlar.

Bunu işlediğini görebiliyorum. Yüzümü inceliyor, kelimeleri zihninde evirip çeviriyor ve onlara farklı açılardan bakıyor, sanki bir şeyi kaçırdığını biliyormuş gibi.

Ya da belki sadece
paranoyaklaşıyorum. "Onun
hikayesi nedir?" O sorar.

"Sean'inkini mi kastediyorsun?"

Elliot başka bir dal alarak başını salladı. "Evliydi?"

"Evet. 1nance'daydı ve bir iş gezisinde kokain bağımlısı oldu.

Başı yukarı fırlıyor, gözleri şok içinde. "Cidden?"

"Evet. Korkunç, değil mi? Onun yanından geçip otoparka bakıyorum. "Yani, bence onun için bir kısmı, kızına sahip olması ve Ashley'i asla unutamaması. Oldu . . . Gerçekten olmadan kalıcı bir şeyin içine düşmek ikimiz için de çok kolay.*ihitiyaç duymak*birbirine göre."

Elliot öne doğru eğiliyor. Macy.

"Elliot."

"Sen*kalmak*Phoebe yüzünden mi?"

Ona bakıyorum, gerçekten kafam karışmış
durumda. "Ne?" "Phoebe."

"Hayır, adını duydum. Nasıl olduğunu anlamıyorumAh" BEN
ne dediğini anla. "HAYIR."

"Demek istediğim, o annesiz tatlı küçük bir kız. . " Neden
ortalıkta dolaşacağım belliymiş gibi söylüyor ve tamam, dışarıdan
neden böyle düşündüğünü anlayabiliyorum. Ama onları
tanımıyor.

"Bana ihtiyacı yok," diye onu rahatlattım. "Harika, ilgili bir
babası var. ben buyum . " Emin olamayarak elimi salladım.
"Buaksesuar. Demek istediğim, gerçekçi olalım: Gerçekten nasıl
yapacağımı bilmiyorum. . . Zaten 'anne', bu yüzden benden hiçbir
şeye ihtiyacı yok gibi görünüyor.

Yavaşça ve metodik bir şekilde parçaladığı dala bakarak biraz
homurdandı. "Tamam aşkım."

ters ters bakıyorum "'Tamam' ne
anlama geliyor?" "Tamam
demek."

"Bana 'tamam' demeden bu kadar uzun süre düşünemezsin.
Bu küçümseyici bir 'tamam'dır."

Gülüyor ve bana bakmadan önce sopayı yere fırlatıyor.
"Tamam aşkım."

Meydan okuma. Benimle meşgul olmak istiyor, anlayabiliyorum.

"Allah kahretsin." Döndüm ve eğitim merkezine ve arkasında
yuvarlanan gri bulutlara baktım.

"Regl olduğunda bir anneye ihtiyacı olabilir," dedi sessizce.
"Ya da arkadaşları gerizekalı olduğunda."

Belki de dolapta onun yerine onu dinleyen bir arkadaşı olur,
diye karşı çıktım ve sonra şüpheyi ona bakmak için döndüm.
Neden beni Sean'la kalmaya ikna etmeye çalışıyorsun gibi geliyor?
Bana ters psikoloji mi uyguluyorsun?"

Sırıtarak rahatlıyor. "Hadi, başka bir şey konuşalım. Favori

kelimeniz?”

Isı tenimde dalgalanıyor. Buna o kadar hazırlıksızım ki, zihnim duruyor ve birden hiçbir yerde kelime yok. "Düşünmem gerekiyor. . . Senden ne haber?"

Gülüştü alçak bir gümbürtü olarak geliyor.

"*tatlı*" burnumu kırıstırıyorum "Bu bir ağız dolusu."

"Kesinlikle öyle, hanımefendi," diye homurdandı, sözlerine anlamlı bir eğilerek.

Bunun için kendisine bir çakıl taşı atılır.

"Senin sesin *tatlı* diye mırıldandı, ayağa kalkıp bana doğru ilerlemek için sırayı iterek. Ve hadi. Senin sıran. Bunun üzerinde çok fazla düşünmemelisin, dolandırıcı. Kuralları biliyorsun."

O benim ağzıma bakarken dudaklarının aralanmasını izledim. Dilinin dışarı fırlamasına dikkat et.

"*Limerence*"

Bunun gibi başka bir kelime yok: *Başka birine aşık olma durumu.*

Elliot'ın gözleri benimkilere fırladı, gözbebekleri göletteki bir damla mürekkep gibi genişledi. "Korkunçsun."

Olmaya çalışmıyorum.

İz işaretçisini başıyla işaret ederek beni takip etmemi işaret ediyor. Patikadan aşağı iniyoruz ve bu bana onunla Armstrong Woods'ta ya da yazın kuru dere yatağında yürümemizi hatırlatıyor. Başka bir yaşam gibi hissettirmesi çok garip ve aynı zamanda iki hafta önceymiş gibi. Adımlarımız yavaş yavaş *çıtırtı* . . . *çıtırtı* tandem hareket eden çakıl üzerinde ayaklar. Adımlarını benimkiyle eşleştirmek için kısalttı.

"Mutlu musun?" ona soruyorum

Soru o kadar ani ki, biraz duraksamasını bekliyorum ama yapmıyor. "Böyle anlarım oldu, evet."

Bu cevabı beğenmedim. Her zaman neşeli, sevilen, sevilen, her şeyle dolu olmasını istiyorum.

"Kabul ediyorum," diye ekliyor, "senin yanındayken daha çok hissediyorum." Bunu yapacak güce sahip olduğumu bilmek kafa karıştırıcı. "*Sen*mutlu?" O sorar.

"Gitmedim," dedim ve yan tarafa bakmak için döndüğünü hissettim.

yüzümden "Ve yeniden senin yanında olmak, bunu anlamamı sağladı." Ormanın ortasındaki küçük, kaygan bir köprüde durup birbirimize bakıyoruz. "Bana pek çok şey hissettiriyorsun," diye itiraf ediyorum sessizce.

Uzanıp atkuyruğumu nazıkçe 1'inden geçirdi. "Ben de. Bu her zaman doğrudu." Avucunu saçımın ön kısmına değdirmek için elini kaydırarak, Bu arada, seni Sean'la kalmaya ikna etmeye çalışmıyordum. Sadece kendine fazla yüklendiğini düşünüyorum."

Gözlerim şüpheyle kısılıyor. "Ben?"

Başını sallayarak, Bence Sean'la birlikte olduğun için kendini hırpalıyorsun. Bu yüzden Phoebe'yi sordum ve. . "

"Ashley?"

"Evet. Ashley." Gözlüğünü yukarı itmek için işaret parmağının ucunu kullanıyor ve önümüzde duran sık ağaçlara bakıyor. Sırf kolay olduğu için onunlaymış gibi davranıyorsun. Ama bazı yönlerden, bu senaryoda o senin baban ve sen de annenin peşinden gelen kadınsın. Sean'ın verecek çok şeyi yok ama nedenini anlıyorsun. Ne de olsa, kimseyi değiştirmeye çalışmak istemezsin.

Şok içinde ona bakıyorum. Elliot sadece birkaç cümleyle Sean'la birlikte olmanın benim için neden mantıklı olduğunu açıklarken, aynı zamanda onun - Elliot'ın - benim hakkımda gerçekten bir şeyler anlayan tek kişi olduğunu kanıtladı.*BEN*şimdiye kadar bu gerçeği görmedi bile.

"Bana karşı neden bu kadar iyisin? Her şeyden sonra mı?"

Elliot bana bakarken başını yana eğdi. Tabii ki bu şekilde çarpık olduğunu görmüyor. O sadece kendi ihanetini biliyor, benim değil. "Çünkü seni seviyorum?"

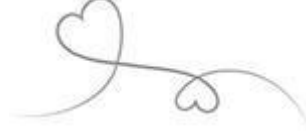
Duygu boğazımı tıkıyor ve kelimeleri çıkarmak için birkaç kez yutkunmak zorunda kalıyorum. "Daha önce ne kadar uyuşmuş olduğumu gerçekten fark ettiğimi sanmıyorum. Ya da umursamak, belki."

Bunun onu fiziksel olarak nasıl etkilediğini görüyorum. "*Kadın.* .
"

Buna, kulağa ne kadar korkunç geldiğine karanlık bir şekilde gülüyorum. "Bu korkunç, değil mi?"

Aniden öne çıkıp beni göğsüne çekti. Bir elim başımın arkasını tutuyor, diğer elim omuzlarıma dolanıyor ve sanki on yıldır gerçekten ağlamamışım gibi geliyor.

Daha sonra

s&turd&y, 3

haziran on bir yıl

&git

Dad ve ben, Heardsburg'da geçireceğimiz bir yaz için hayatımızı topladık. Gergin bir pençe mideme yerleşti. Bu yaz her şey farklı hissettirdi: Üçüncü yılı 1. bitirmiştik ve son sınıf olmanın eşiğindeydiler. Okul daha ilginç görünüyordu, arkadaşlar daha az dramatik görünüyordu. Elliot ve ben bahar balosuna birlikte gitmemiş olsak da -aslında ben hiç gitmemiştim- yaz her zaman ikimiz arasındaki şeylerin anıtsal bir şekilde değiştiği zamanki gibi gelirdi.

On yedi yaşındaydım. Elliot neredeyse on sekiz yaşındaydı. Geçen yaz öpüşmüştük. Duygularımızı kabul etmiştik. Ve o zamandan beri bana farklı bir şekilde, korunacak bir şeyden çok yutulacak bir şey gibi bakmıştı. Her ne kadar eskisi gibi arkadaş kalabileceğimizi düşünmeye çalışsam da, daha fazlasını istediğimi de biliyordum. O zaten hayatımdaki en önemli iki kişiden biriydi. Onu kaybetmekten endişelenmek yerine, onu nasıl elimde tutacağıma odaklanmalıydım.

Cumartesi günü bizim gelişimizden sonra odaya girdiğinde, köşedeki yastıklara sarılmışım.

Hey sen, dedi.

Sesini duyunca ayağa fırladım ve ona doğru koştum, kollarımı boynuna doladım. Farklı bir kucaklaşmaydı; Her zaman başardığımız dikkatli üçgen kucaklaşmayı yaratmak yerine -omuzlar birbirine değiyordu, başka bir şey değil- önüme onunkini bastırdım.

göğsümden mideme ve kalçalarım. Elbette onun daha birkaç hafta önceki, eve son gelişimde ki Elliot olduğunu biliyordum, ama yazın nasıl olabileceğine dair tüm gergin saplantılarımdan sonra, birdenbire aynı Macy gibi hissetmedim.

Bir an için dondu ve sonra bu küçük, mükemmel rahatlama homurtusuyla tepki verdi. Eğilip kollarını bana doladı ve başımın üstüne sessizce "Hey" üfledi.

Ya da birkaç nefes, her şey durağanlaştı ve tüm dünyam, Elliot'ın kalbinin benimkine çarpması ve elinin sırtımın alt kısmına uzanmasıydı.

"Yaz geldiği için çok heyecanlıyım," dedim boynuna doğru.

Geri çekildi, hala gülümsüyordu. "Ben de." İşte yine aramızdaydı - aramızdaki nefes kesen sessizlik. Sonra elinde iki kitap sallayarak kırdı. "Sana okuman için bir şeyler getirdim."

"Kütüphanemiz için bir şey mi?"

Kuru bir şekilde güldü. "Tam olarak değil. Bunları dışarıda bırakmak istemeyebilirsiniz."

Kapaklara bakana kadar sözleri kafamı karıştırdı: *Venüs Deltası* Anaïs Nin ve *Yengeç dönencesi* Henry Miller tarafından.

Bunların zaten lisemin kütüphanesinde 1. olacak kitaplar olmadığını bilecek kadar kitap ineğiydim.

"Bunlar ne?" diye sordum. Omuz silkti. "Erotik edebiyat."

"Onları ne zaman aldın?"

"Birkaç yıl önce. Onları Ocak ayında okudum."

Kalınca yutkundum. Elliot'la aramda bir şeylerin kesinlikle değiştiğini fark ettikten sonra, bu kitaplar ellerimde kabaran kayalar gibi geldi.

Elliot Şilteye indi. "Hepiniz erkekleri ve seksi merak ediyorsunuz, onları okumak isteyebileceğinizi düşündüm."

Tüm yüzümün ısındığını hissettim ve gözlerinden kaçınarak kitapları geri verdim. "Ah, sorun değil."

İleriye doğru bir adım atmaya hazırdım. Ama seks fikri ve Elliot, beni sersemletti.

" 'Sorun yok?'" diye sordu.

"Onlardan hoşlanacağımdan emin değilim." Sesim kalındı; yalan dilimi yuvarlamak istemedi.

Sırıttı. "Serin. Neyse, onlarla işim bitti. Sorun olmazsa onları burada bırakacağım."

Tatile bir hafta kala pes ettim. Sıradan olmayan kitap sırtları bana cüretkar bir şekilde bakıyordu. Onları arada rafa koyardım *Bir Otostopçunun Galaksi Rehberi* *Ve Zen ve Motosiklet Bakım Sanatı*- başka bir deyişle, doğrudan Elliot bölgesinde, isterse onları eve götürebileceğinin bir ipucu olarak.

Merak etmiyormuşum gibi değil. Onları almak için kaşınmadığım gibi değil. Ama Elliot her gün önümde uzanıyor, dalgın dalgın karnını kaşımak için uzanıyor ya da bacak bacak üstüne atıyordu - bu hareket bir şekilde kotunun düğmelerinin altında var olanı yeniden tanımlıyor ve vurguluyordu. . . Gerçekten ihtiyacım olan şeyin daha fazla erotik olduğundan emin değildim.

ne yazık ki *Venüs Deltası* 1. oldu Gün ağarırken, Elliot gelmeden saatler önce -mantık yaptım- başlattım.

Ama her zamanki gibi, biliyor gibiydi.

"Oooh. Ne okuyorsun?" kapı aralığından sordu. En çıplak gün ışığı, arkasındaki yatak odamı zayıf bir şekilde aydınlatıyordu; çoğunu omuzlarının genişliğiyle engelledi.

Yanaklarımda yükselen sıcaklığı görmezden geldim ve kendime hatırlatmam gerekiyormuş gibi kapağa döndüm. "Ah. Bana aldığın kitaplardan sadece biri."

"Ah," dedi ve sesindeki tatminkar sırıltısı duydum. "Sen de erken kalktın. Hangisi?"

İsmi söylemek istemeyerek kitabı kaldırdım ve yüzümün olgunlaşmış, harareti bir kırmızı olduğunu bilmeme rağmen rahat görünmeye çalışarak ona salladım.

"Dolapta size katılmamın bir sakıncası var mı?"

"Kendine uygun." Sırt üstü döndüm ve okumaya devam ettim.

Vay canına.

Kelimeler, düşüncelerimin mahremiyeti için bile neredeyse çok fazlaydı. Cinsel şeyleri her zaman çok soyut şekillerde düşünmüştüm, dille değil görsellerle. Ve daha da yoğun? Bunu okurken anladım. . . Hep Elliot'ı hayal ettim. Yaklaşıp bana dokunduğunu, ne söyleyeceğini ya da nasıl görüneceğini hayal ederdim. Ama hiç böyle sözler düşünmemiştim *quiuering*, *Vearzu ile eziyet*, *Veo gelene kadar onu emdi*.

Beni izlediğini hissedebiliyordum ama yüz ifademi tarafsız tutmaya çalışıyordum. "Hm," dedim düşünceli bir şekilde. "İlginç."

Elliot bir kahkaha attı.

"Az önce ne okudun?" diye sordu bir süre sonra alaycı bir sesle. "Gözlerin kafandan düşecek."

"Bu erotik edebiyat," dedim omuz silkerek. "Güvenli para bir şey okuduğumu söylüyor *erotik*"

"Paylaşmak."

"HAYIR."

"Evet."

"Şans değil."

"Utaniyorsan sorun değil," dedi kitabına dönerek. "Zorlamayacağım."

ben ... idimyoğun bir  ekildebundan utanmak. Ama aynı zamanda, bundan heyecanlandım ve bundan rahatsız oldum. Cinseldi ama çok kişisel değildi. Onu daha fazla duygu ile a ılamak istedim. Elleri Elliot'ın oldu. Elleri benim oldu. Sayfada olmayan duyguyu orada hayal ettim. Elliot okuduğunda da aynı şey olup olmadığını ve nasıl olduğunu fark edip etmediğini merak ettim. . . hepsi uzak görünüyordu.

Titrek bir nefes aldım ve okudum, "'Venüs de denizden doğmuştu, içinde bu küçük tuzlu bal çekirdeği vardı ve onu ancak ok ayarak vücudunun daha karanlık girintilerinden çıkarabilirdi."

Elliot kitabına baktı, kaşlarını çattı ve bilgece ba ını salladı. Sesi biraz boğuk  ıktı: "Bu iyi bir söz."

"'İyi bir replik' mi?" İnanamayarak tekrarladım. "Onun . . ."

Aslında cümlenin bir sonu yoktu. Bu, gerçekten ifade edecek kapasiteye veya deneyime sahip olmadığım bir düşünce d zeyiydi, ancak bu konuda eski bir şekilde tanıdık gelen bir şey vardı.

"Biliyorum," diye mırıldandı. "Geri kalanını beğendin mi?"

"Sorun değil." Sayfalar arasında geri döndüm. " u biraz kişisel değil ve. . . bazı hikayeler biraz üzücü."

Elliot güldü ve ben ona bakakaldım. "Ne?" Diye

sordum. " ns z  okudun mu, Macy?"

ka larımı  attım. "Erotikanın  ns z n  kim okur?"

Tekrar güldü ve ba ını salladı. Hayır, yapmalısın. Hikayeler zengin bir adam tarafından yaptırılmıştır. O sadece seks istiyordu. Duygu yok, duygu yok."

Ah, dedim aniden çok daha mantıklı gelen kitaba bakarak. "Evet, hayır. hoşuma gitmedi öyle değil."

Başıyla onayladı ve altındaki pufu düzeltti. "Bunu okudun mu?" Diye sordum.

Olumlu bir ses mırıldandı.

"Yaptı*Sen*beğendin mi?"

Sanırım senin verdiğin tepkinin aynısını ben de verdim. Ufak bir homurdanmayla bacaklarını uzattı ve ellerini başının arkasına koydu. Kot pantolonunun düğmelerine bakmadım. Kesinlikle iki kez değil. "Seksi ama mesafeli de."

"Neden okudun?"

"*Neden?*" Bana bakmak için başını kaldırdığında inanamayarak tekrarladı. "Bilmiyorum. Okumayı sevdiğim için mi? İnsanları ikna etmek, kızdırmak veya eğlendirmek için kelimeleri kullanabilmeni seviyorum. Ama bunları için kullanabilirsiniz. . " Biraz kızararak omuz silkti. "İnsanları da uyandırın."

Ne diyeceğimi bilemeyerek tekrar kitaba baktım.

"Sizi Nisan'dan beri görmedim," dedi. "Bahar balosuna ne oldu?"

Gülerek ona "Nikki Ravesh ile gitti" dedim.

"Tabii ki yaptı. Dram her zaman olabilecek en sıkıcı sonuca varır. Ama seni kastetmiştim."

"Ah." Kitabı düşürdüm ve tırnağımı çiğnemek için elimi kaldırdım. "Evet, sadece evde kaldım."

Beni izlediğini hissedebiliyordum ve bir dirseğine dayandı. "Gelecektim, biliyorsun."

Ona bakarak, gerçekten gitmek istemediğimi gözlerimle göstermeye çalıştım. "Biliyorum."

"Arkadaşlarınla tanışmamı istemiyor musun?" diye sordu ve ses tonu şakacıydı ama uzak uçta içten bir endişe vardı.

Hızla başımı salladım. "Öyle değil." Ona baktım - şimdi neredeyse mükemmel orantılı olan yüzüne, anlamlı ifadesine

gözler, dolgun ağız, açılı çene. "Tamam, sanırım kısmen öyle. Senin onlarla tanışmanı istiyorum ama onların tanışmasını gerçekten istemiyorum. *Sen*"

Burnunu buruşturdu. "Tamam aşkım?"

"Yani," dedim, yüzünde gördüğüm aşağılamayı bastırmak isteyerek, "o zamanlar Nikki ve Elyse'ye pek güvenmiyordum ve seninle tanışsalar seninle havalanacaklarını hissettim - özellikle o dansta - ve ben bir öfke topu olurdum."

Kaşları anlayışla havaya kalktı. "Ah."

"Ve ayrıca . . ." Bunları kucağıma söylemenin daha kolay olduğunu fark ederek tekrar aşağı baktım. "Bu bizim küçük balonumuz." Odayı belli belirsiz işaret ettim. "Emma ile tanıştığımda, bu benim için değişti. Önceden, o sadece bir isimdi ve onunla her hafta benimle geçirdiğinden daha fazla zaman geçirmiyormuşsun gibi davranabilirdim."

"Ama bilmiyorum, Mace..."

"Sadece bu örneği kullanıyorum," diye açıkladım, geriye bakarak. "Zaman geçirdiğim bu isimlerle gerçekten yüz yüze olmak isteyeceğinden emin değildim."

Üzerine bir açıklık geldi. "Ah. Sanırım anladım."

Bence yaptı.

"Senden hoşlanan bir adam

var." Başımı salladım. "Evet."

"Birkaç adam var. Ve danstaydılar. Ve sen ve ben garip bir çiftiz ve nasıl olacağından emin değildin. . ." "Sonunda kendimi yabancı gibi hissetmemi istemedin," demeden önce kelimelerin peşini bırakmasına izin verdi.

Şiltenin üzerinde bacaklarımı altıma çektim. "Evet. Sadece garip olabileceğini düşünüyorum. Sen benim dışım değilsin, benimsin*her şey* taraf. Ama şu anda, bunu böyle görmemiş veya bana inanmamış olabilirsiniz. Ona baktım ve aceleyle ekledim, "Sadece... . Emma olayıyla ilgili deneyimime dayanarak

konuşuyorum.

"Tamam," diye mırıldandı.

"Seni tüm hayatım boyunca istiyorum," dedim dikkatlice, geniş araziye ayak parmağımı uzatarak. *Daha*. "Sürekli asıl korkumun diğer kızlar değil, seni kaybetmek olduğunu düşünüyorum. Artık hayatımda olmasaydın nasıl hissedeceğinden korkuyorum.

Gözleri gerginleşti, sesi saygılıydı: "Bu olmaz. *senin* ısırmak."

"Ve eğer başlarsak . . . ve bir şekilde ters gitti. . ." Bunu söyledikten sonra birkaç kez yutkunmak zorunda kaldım, bunun ihtimaliyle içimde oluşan fırtınayı bastırdım. "Her neyse. Bunu yapmak için ilk yerin dans olduğunu sanmıyorum. Bu hayatı o hayata getirmek için. Yarasa çok fazla olurdu.

"Anladım." Ayağa kalktı, şilteye doğru yürüdü ve yanıma oturdu. "Sana zaten söyledim Mace. Erkek arkadaşın olmak istiyorum."

Uzanıp, ona yaslanana kadar beni ikna etti ve sonunda başımı kucağına koydu. Kitabını geri aldı, benimkini aldım ve nefesinin düzenli ritmini dinledim.

"Biliyor musun," dedim, bir eli yavaşça tekrar tekrar saçlarımın arasından geçerken tavana bakarak, "bu kitaplar bir bakıma mükemmel bir hediye idi."

"O nasıl?"

"Annemin listesindeki kırk yedi numara, seks hakkında konuşana kadar seks yapmamamı söylüyor."

Elliot altımda hareketsiz kaldı. "Evet?"

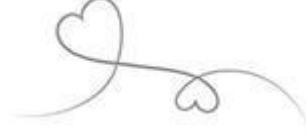
"Bence bu iyi bir tavsiye, sanırım. Mesela, bunun hakkında konuşamıyorsan, yapmamalısın.

Ağızından küçük, gergin bir kahkaha çıktı. "Seks hakkında konuşmak ister misin? *Bugün?*"

Kıkırdayarak uyluğuna hafifçe vurdum ve acı çekiyormuş numarası yaptı.

Onun da erkek arkadaşım olmasını istiyordum. Ama o zaman bile bebek adımlarına ihtiyacım olduğunu biliyordum. Yavaş geçiş istedim. Onun tek bir değerli parçasını kaybetmek istemedim.

Şimdi

çarşamba, 8 kasım

SGece yarısından sonra eve geldiğimde Ean kanepede beni bekliyor. Elliot'la yaptığım yürüyüş dışında berbat bir gün geçirdim. Ne yapmam gerektiğini bildiğim ama yine de kaçındığım için içeri girdim.

öğleden sonra saat üç gibi çalışmak - korkunç bir karar. Sonunda iki ölümcül prognoz verdim ve üçüncüsünde kemoterapiyi durdurdum çünkü küçük kız başka bir doza tahammül edemedi (kanser dayansa bile). olduğumu bildiğim zihinsel bir yerdeyim yapmak*İyi*ama öyle hissettirmiyor ve Sean'ı televizyonda görmek kanepede kendi kendine Aagellasyonu yoğunlaştırır.

"Hey bebek." Oturduğu yerin yanındaki mindere hafifçe vuruyor.

Yanından geçip yere kapaklandım. Gerçekten onun üzerinde değil ya da herhangi bir şekilde rahat bir pozisyonda değil. *£*veya bir, önlükteyim ve duş almak istiyorum. İkincisi, ona yaslanmak garip hissettiriyor. Orada beni iten bu görünmez güç var.

Sanki aklımı okumuş gibi Sean, "Muhtemelen konuşmamız gerekiyor," diyor. "Evet, muhtemelen öyledir."

Sol elimi iki elinin arasına alıp başparmaklarıyla avucuma masaj yaptı. Dokunuşu dikkatimi dağıtıyor çünkü harika ve bana Sean'ın vücudunun geri kalanıyla yapabileceği diğer harika dikkat dağıtıcı şeyleri hatırlatıyor.

"Mutlu olmadığına eminim," diyor.

Dönüp ona bakıyorum. Çok yakında olduğu için yüzünün netleşmesi birkaç saniye sürüyor ve ben çok yorgunum ama

Bunun onu ne kadar giydiğini görebiliyor muyum? Onun hakkında konuşmaması, onun hakkında düşünmediği anlamına gelmiyordu.

Sean ve ben tıpatıp aynıyız.

“*Sen?*” Soruyorum.

Bir omzunu silkerek, "Pek sayılmaz," diye itiraf ediyor.

"Sana bir şey sorabilir miyim?"

Gülümsemesi samimi. "Elbette bebeğim."

Vereceği cevap hislerimi değiştirmeyecek ama bilmek zorundayım. "Beni seviyor musun?"

Gülümsemesi düzeldi ve birkaç nefes almak için yüz ifademi aradı. "Ne?"

"Beni seviyor musun?" tekrar soruyorum "Cidden."

ona söyleyebilirim*dır-dirciddiye* almak. Kendi içgüdüsel cevabına şaşırdığı için sorduğuma o kadar da şaşırmadığını söyleyebilirim.

"Sorun değil," diyorum sessizce. "Sadece cevap."

"Sanırım aradaki söze ihtiyacım *varbeğenmekVeloue*, yani . . ."

"Ona büyük saygı duyuyorum," dedim gülümseyerek.

Tarihte hiç bir ayrılık bu kadar nazık olmamıştı. Suda neredeyse hiç dalgalanma yok. Belki de zar zor ayrılacak kadar birlikteydik.

"Severmisin*Ben?*" kaşlarını çatarak sorar. "Emin değilim."

"Bu da hayır demek," diyor gülümseyerek.

"Seni seviyorum . . . bir arkadaş olarak," diyorum. Phoebs'i seviyorum. Bunun ne kadar kolay olduğunu ve şu anda benden ne kadar az şey gerektirdiğini seviyorum.

Başını sallıyor. Anlıyor.

"Ama bunu hayal etmeye çalışıyorum," -aramızda bir işaret yapıyorum- "hayatımın geri kalanında mı?" diyorum alnından öperek. "Bu biraz iç karartıcı. İkimiz de en az dirençli yola doğru ilerliyormuşuz gibi geliyor."

"Kadın?"

"Hmm?"

"Senin için en az direniş yolu Elliot'la olan yol değil mi?" O sorar.

Hala devam ediyorum, buradaki en iyi cevabı düşünüyorum. Bazı açılardan evet, elbette Elliot'ın yatağına düşmek en kolay yol olurdu ve Sean da bunu biliyor. Orada dürüst olmamak için hiçbir sebep yok.

Ama içimde Elliot ve benim her zaman sadece en iyi arkadaş olmamız gerektiğine inanan bir yanım var. Biz gençken onunla bir sonraki adımı atmaktan çok korkmuştum ve attığımız anda dağıldı.

"Geçmişimiz var," diyorum dikkatle. "Olumsuzkötütarih, çoğunlukla. Ama sıçtı. Ve sıçtım. Ve bunu gerçekten tartışmadık.

"Neden?"

Tanrı. En basit, açık soru.

"Çünkü . . ." Ben başlarım. "Çünkü bilmiyorum. . . hayatımdaki o zamanlar gerçekten zordu ve nasıl açıklayacağımı gerçekten bilmediğim bazı kötü kararlar verdim. Görünüşe göre ben de çoğunlukla ölüyüm ve duyguları ifade etmede pek iyi değilim.

Oturuyor, ciddi ciddi bana bakıyor. "Biliyor musun? Ashley eve geldiyse ve tamamen temizdi ve bana "Sean, bazı kötü kararlar verdim" deseydi. Onları nasıl açıklayacağımı bilmiyorum' - bence bu yeterli olur.

"Gerçekten mi?" Soruyorum.

Başını sallıyor. "Onu özledim."

Kollarımı ona doladım, onu göğsüme yasladım. Sean'ın Ashley'nin gitmesi ya da bir daha asla geri dönmeyeceği ihtimali hakkında ağladığını hiç sanmıyorum. Ya da bir gün kapı zilinin çalması ve ondan para istemesi daha da korkunç bir ihtimal.

Ya da daha da kötüsü, orada Sean'a sonsuza dek gittiğini söyleyen bir polis olacak.

"Arkadaşım olarak kal?" Soruyorum.

"Evet," diye fısıldadı, yüzünü boynuma bastırarak. "Evet, buna benim de ihtiyacım var."

Birkaç gün sonra taşınıyorum. Gerçekten birkaç ay önce buraya getirdiğim iki valizi toplayıp altı blok öteye taşınmamı gerektiriyor. £ veya ayda yedi yüzden az, Nancy Eaton'ın evindeki boş yatak odasını kiralyorum - o birimde doktor ve kızı doğuda üniversiteye gitmek için yeni ayrıldı. Bu geçici bir durum; Nancy odayı süresiz olarak işletmediği için değil, *hissediyor* bu şekilde Berkeley'de bir evim var ve onu kolayca satıp şehirde bir ev satın alabilirim ama düşüncesi bile ihanet gibi geliyor. Şehirde kendi yerimi kiralamak için evi ve bir Pord'u kiraya verebilirdim ama bu, ailemin tüm eşyalarını gözden geçirmemi gerektirir ve ben de buna hazır değilim.

Hattın diğer ucundaki Elliot, Ben Berkeley eviyle ne yapacağımın ayrıntılarını gözden geçirdikten sonra, "Dağınıksın," dedi.

Hiçbir fikri yok: Ona Sean'la ilişkiyi bitirdiğimi bile söylemedim. Elliot, Sean'la ayrıldığımızı bilseydi, hemen şehre gelir ve ben onu öpmek için gerinip yumuşayana kadar bana bakardı. Sean tek engel. O, bana düşünmem için zaman veren koruyucu. Elliot'ın beni ona yeniden aşık olmaya ikna etmesini ya da bir karar vermem için bana baskı yapmasını istemiyorum. Zamana ihtiyacım var.

Arka planda bir şeyin çatırdadığını duydum ve o da hüsrana uğramış bir "Bok" diye mırıldandı.

"Neydi o?" Soruyorum.

"Lavabodaki bir tencereyi devirdim. Bulaşıkları yıkamalıyım.

"Malısın."

Sean nasıl? O sorar.

Konu değişikliği o kadar ani oldu ki, beni hazırlıksız yakaladı. "Güzel," diyorum hiç düşünmeden, "Sanırım."

Elliot'ın diğer uçta hala devam ettiğini hissediyorum.

"Sence?" "Evet," diyorum. "Meşguldum."

"Benimle kaçamak mı yapıyorsun?"

"Hayır," diyorum, en iyi yarı gerçeği ararken yüzümü buruşturuyorum. Sanki doğru cevap duvarda bir yerlerde belirecekmiş gibi yeni yatak odama baktım. "Sadece son birkaç gündür onu pek görmedim."

"Siz Şükran Günü için ne yapıyorsunuz?" O sorar. "Bu birlikte ilkiniz olacak, değil mi?"

gürültü.

"Sanırım çalışıyorum."

"Sendüşünmek?" tekrar soruyor ve sanki yemek yiyormuş gibi geliyor. "Konut sakinlerinin programları yıllar öncesinden planlanmış değil mi?"

"Evet," diyorum burun kemerimi çimdikleyerek. Ona yalan söylemekten nefret ediyorum. "Noel'de çalışmak zorunda kalmamak için ticaret yapacaktım ama bu konuda organize olamadım. Muhtemelen oP olacağım.

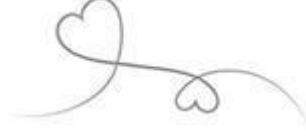
Elliot duraklar - muhtemelen çünkü*bilir*Ben yalan söylüyorum ve o nedenini anlamaya çalışıyor. "Pekala, planın var mı yok mu?"

"Sean ve Phoebe, ailesinin evine gidiyor." Tereddüt ediyorum, nefesimi tutuyorum. "Değilim."

Bunu dürtmesini, bir çeşit şey yapmasını bekliyorum.*Bu ne anlama gelir?* soruşturma, ama yapmıyor.

Sadece boğazını temizliyor ve "Tamam, öyleyse buraya geliyorsun. O zamana kadar bu bulaşıkları yıkasam iyi olur."

Daha sonra

çarşamba, 12 temmuz

on bir ye's &go

THealdsburg yazı, arıların, böğürtlenlerin ve güneşin ılık nemli uğultusundan, kuruyan derelerin ve aralıksız sıcaklığın kırılğan gıcirtısına dönmüştü. Günlerden geçerken, sanki biz de daha yavaş hareket etmeye başladık. Nehir ya da dolap dışında hiçbir yer yeterince soğuk değildi. Ama mavi, yıldızlı sığınağımız bile klostrofobik gelmeye başlamıştı. Elliot çok uzundu; tüm uzunluğunu kaplıyor gibiydi. Ve neredeyse on sekizinde, cinsel yoğunlukla titriyordu - ona dokunmamaya çalışırken kendimi tamamen gergin bir enerjiyle doluydum. Sabahları evlerin yakınındaki ormanda dolaşarak, öğleden sonraları yolda yürüyerek ya da dondurma yemek için kasabaya bisikletle inerek geçirirdik. . . ama yine de kendimizi her zaman dolaba geri dönmüş, Aoor'da uzanmış, boyanmış yıldızlara bakarken buluyorduk.

"Okul birazdan başlıyor," dedim ona bakarak. "Heyecanlısın?"

Elliot omuz silkti. "Elbette."

"Santa Rosa'daki derslerini seviyor musun?"

Bana baktı, kaşları çatılmıştı. "Bunu neden şimdi soruyorsun?"

Sadece bunun hakkında düşünüyordum. Sonbaharda başlayan ve liseyi bitirmeye yaklaşan okul hakkında. O ve ben hakkında

işimiz bittiğinde ve sonunda birbirimize daha yakın yaşarsak yapardık.

Yaşamak*ile*birbirine göre.

"Sadece düşünüyorum, hepsi bu," dedim.

"Evet, sanırım bitirmeye bu kadar yaklaştığım için heyecanlıyım," dedi. "Ve SRJC'deki sınıflar 1ne. Keşke onun yerine haftada birkaç gün Cal'a gelmeye karar verseydim."

"O seçeneğin var mıydı?" diye sordum,

şok oldum. Omuz silkti. apaçık*Evet*.

"Emma ile güz resmine mi gidiyorsun?" diye sordum defterime karalama yapmaya dönerek.

"*Macy*. Ne?" şaşkın görünüyordu ve sonra sert bir şekilde güldü. "HAYIR."

"İyi."

"Yapmak*Sen*benimle gelmek ister misin?" O sordu.

Seninle bir okul dansına gitmemi ister misin?

"HAYIR? Evet? Hafta sonu hayatımızı günlük hayatlarımızla harmanlamanın doğru yolu hakkındaki onca konuşmamızdan sonra, doğru cevabın ne olduğundan emin değilim," dedi yüzünü buruşturarak. "Ama benimle gelmezsen, muhtemelen gitmem."

"Gerçekten mi?" diye sordum, kalbim gümbür gümbür atıyordu. "Çünkü seni seven tüm orospulardan ölümcül bakışlar almak istemiyorum, ama ben onlara dik dik bakmadan senin de gidip nazlanmanı istemiyorum."

Gölerek başını salladı. "Öyle değil." "Yani Emma artık sana sürekli e-posta göndermiyor, öyle mi?"

"Tam olarak değil."

"Yalanlar."

"O bilmiyor." Bakışlarımı sabit tuttu. "Ondan hoşlanmıyorum, o anladı."

Utangaç bir tavırla kirpiklerimi ona uzattım. "Kıskandığımdan değil." "Tabii ki değil."

Tam o sırada telefonu titredi ve baktı, bir mesaj okudu ve ardından tekrar cebine soktu. Çok suçlu görünüyordu.

"Emma'dandı," diye tahminde bulundum.

"Evet." Pantolonunda olmayan tüyleri aldı. "Sanki evren şu anda bir yalancı gibi görünmemi istiyor."

"Ne dedi?"

"İlginç bir şey yok." Şüpheli ifademe güldü. "Yemin ederim bana hiç mesaj atmıyor."

"İlginç değilse neden bana söylemiyorsun?"

Bana baktı. "Sadece takılmak istedi." "Bu kadar?"

"Evet."

"Peki o zaman telefonunu bana ver. Ona meşgul olduğunu söyleyeceğim."

Sırıttı. "Delicesine kıskanç gibi davrandığın kısmı ekler misin?"

Sırt üstü dönüp gözlerimi kapattım. "Her neyse."

"Veya Bizabilir almak bazı resimler ile ilgili senin göğüsler ve 'yanlışlıkla' ona mesaj at."

"Tanrı aşkına. Telefonu bana ver."

Ona uzandım ama uzun maymun kolu onu benden kolayca uzaklaştırdı ve ben onun yerine üstüne düştüm, göğüslerim tamamen suratındaydı. MuAed mutlu bir ses çıkardı ve bir dizi anlaşılabilir kelimeyle güldü, yüzünü tamamen göğsüme bastırdı.

Çığlık attım, geriye doğru çabaladım ve kaçmak için göğsünü ittim. "Sapık!"

Elliot belimi tuttu ve doğrulurken beni kaldırdı, beni geriye doğru kucığına çekti ve çılgın uzun parmaklarıyla beni gıdıklayarak kaburgalarımın saplandı.

Nefesim kesildi ve kıkırdadım, o gıdıklarken kıvrandım ve güldüm ve üzerime yuvarlanana kadar kolunu belime doladım.

Beni nazıkçe sıkıştırdı; kalçaları bacaklarımın arasında mükemmel bir şekilde 1t. İkimiz de donup kaldık, nefes nefese birbirimize baktık.

On yedi yaşındaydım ama daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim.
Sertti, bana doğru bastırıyordu.

Ruh hali bir dakika önceki güreş-gıdıklama şenliğinden tamamen farklıydı.

Elliot önce ağızma baktı, sonra tekrar yüzüme baktı. Bir şey söylemek, pantolonundaki tahta hakkında şaka yapmak, herhangi bir şey yapmak istiyordum. Ama boğazım düğümlendi, yüzüm yandı.

Bir dirseğini başıma dayayarak sessizce "Özür dilerim" diye fısıldadı ve üzerime tırmanmaya başladı.

Bacağımlı uyluğına dolayarak onu kısırdım ve gözleri yeniden benimkine döndü.

Kal, diye
fısıldadım. Bence.

Bunu söyleyen bilinçaltım olabilirdi, çünkü gerçekten kalkmasını istemiyordum. Kot pantolonunun düğmelerinin altında ne olduğuna kafayı takmışım ve bundan daha fazlası, olup olmadığını bilmek istiyordum. . . Şey, ne olabileceğini bilmek istedim.

Sesli bir şekilde yutkundu. "Tamam aşkım."

Kalçamı yukarı kaldırdım, ağızının açık kalmasını ve gözlerinin kapanmasını izledim.

Elliot ileri geri hareket etti, tüm uzuvlarını bana bastırdı ve aynısını tekrar yaptı. Ve yeniden. Nefesi daha sertti, saçlarımı enseme attı ve sonra eli bacağımı kavradı ve nefesini tuttu ve ciddi bir şekilde öğütmeye başladık. . . birlikte. Vücudum tamamen içgüdüsel oldu, sadece uzaktaki tanıdık bir şeyi kovalıyordu.

Aman Tanrım, biz ne idik?*yapmak?*

Ellerimi sırtında gezdirdim. Eğer fazla düşünürsem, mahvederdim

BT. B

u

E

l

l

i

o

t

,

t

ı

.

B

u

y

d

u

B

e

n

i

m

E

l
l
i
o

t

.

Tişörtünün çevresine l'ler yaptım,
en tuhafını düşündüm

ağırlığının üzerimde nasıl hissettiğı ve onu öpmek istediğı ama dikkatimi içimde oluşan duygudan biraz olsun uzaklaştırmak istemediğı gibi şeyler. . . ve sonra bunu hayal edip etmediğimi merak ettiğim garip bir döngüye girdim.

Üzerimizde kıyafetlerimizle sevişiyorduk.

O çok sessizdi ama sanırım ben de sessizdim çünkü ne düşündüğüne dair herhangi bir ipucu bulmak için büyük bir dikkatle dinliyordum.

Daha fazlasına ihtiyacım vardı. ihtiyacım vardı0. Daha önce hiç bu kadar yoğun bir sıcaklık hissetmemiştim, onu tek başıma düşünürken bile. Cildimin her yerinde bir telaş vardı ve o ağır ihtiyaç karnımın altındaydı. Boynuma değen ağzının sıcaklığı benden küçük, çaresiz bir ses çıkardı. Emmiyor ya da yalamıyordu, sadece ağzını oraya bastırdı ve nefesini her keskin nefes alışında tepkisini duyabilmem için kulağıma o kadar yaklaştırdı.

Alçak bir hırıltı çıkardı ve ben de gıcırdayarak ona çok yakın bir şekilde bastırdım. Yaptığım sesi duydum - sıkı ricayı duydum*Daha hızlı*beni yırtarak gel.

Elliot güçlü bir şekilde kavrayarak beni bir eliyle kalçamdan

durdurdu. "Kahretsin," dedi. "Beklemek.*Bok*"

Birdenbire ayakta durarak uzaklaşmaya başladı. Dudaklarımda beceriksiz kelimelerle doğruldum ama Elliot çoktan kapıdan çıkmıştı.

Az önce ne olmuştu?

o yaptı mı . . ? Yoksa neye başladığımı anladı ve çıldırdı mı? Sonunda, Elliot gerçekten erkek arkadaşım olmak istiyor muydu, yoksa bu konuda yanılıyor muydu?

Baştan aşağı paniğe kapıldım.

İşte böyle başladı. Arkadaşlık, mükemmel ve en iyi arkadaş euer'den bahçedeki tuhaf, kirli bakışlardan başka hiçbir şeye dönüşmez.

Dolapta tek başıma bir saat oturdum, büyük kitaplıktan kaydırduğım kitabın sayfalarına baktım ve tek kelime okumadım.

Bine kadar sayar, sonra evine gider özür dilerdim.

Bir . . . iki . . . üç . . .

Yirmi sekiz . . . yirmi dokuz .

. . iki yüz on üç . .

"Ne okuyorsun?" Sesi kapı aralığından geldi ama içeri girip yanıma oturmak yerine çerçeveye yaslanarak orada oyalandı.

"MERHABA!" Gözlerim onunki dışında her yere bakarken çok parlak bir şekilde söyledim. Kıyafetlerini değiştirdiğini fark ettim. Yüzüm kızardı ve aşağı baktım, elimdeki kitaba baktım. Başlığın harfleri yavaşça tek bir kelimeye dönüştü ve ben de total bir şekilde işaret ettim. "Ee, başladım *Juanhoe*. HAYIRD"

Yukarı baktığımda, yüzünde bir şaşkınlık belirdi ve içeri girdi. "Gerçekten mi?"

"Evet," dedim yavaşça, onun odaya girmesini izledim. Dudağı yarı alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Neden böyle söylüyorsun? *Sen* bunu yaklaşık 1 elli kez oku."

"Sadece yolun yarısına gelmişsin gibi görünüyor." Şakağını kaşıyarak sessizce ekledi, "Bu etkileyici."

Rastgele açtığım sayfaya göz kırptım. "Ah."

Aramızda gergin ve kalındı ve göğsümü acıttı. Onu utandırıp utandırmadığımı sormak istedim. . . saçmalık. Ben mi *acıtmako*?

Macy. . ” diye başladı ve ben bu sesi tanıyordum. Bu ses beni yarı yolda bırakan bir sestti.

Gülmeye çalıştım ama nefesim kesildi, gelişigüzel gitti ama yaklaşık bir mil kadar ıskaladı. "Cidden çok kırıldım Elliot. Ben çok üzgünüm. Bunun hakkında konuşmayalım.

Elliot başını salladı, gözleri Aoor'daydı. "Elbette."

"Bunu yaptığım için üzgünüm, tamam mı?"

Kucağıma fısıldadım. "Ne? Macy, hayır..."

"Bir daha asla olmayacak, yemin ederim. Sadece oynuyordum. Hep birlikte olmayalım çünkü bu her şeyi mahvedebilir' olduğumu biliyorum ve sonra gittim ve bunu yaptım. Ben *çok üzgünüm*"

Raftan bir kitap çekti ve ben geri döndüm. *Juanhoe*- şimdi baştan başlayarak - ve iki saat boyunca okuyun, ancak tek bir kelime bile anlamadınız. Bunu ruh halime bağladım. Onu incitmiş, utandırmış ya da kızdırmış olabileceğim fikri midemi bir asit damlası gibi kemiriyordu. Büyüdü ve beni kemirdi ve sonunda beni o kadar büktü ki, hasta olabileceğimi hissettim.

"El?"

Yukarı baktı, gözleri hemen yumuşadı. "Evet?"

"Seni incittim mi?"

Gülmemek için savaşıırken dudağının bir kenarı yukarı kıvrıldı. "HAYIR."

Birkaç saat içinde ilk kez hissettiğim şey için nefes verdim. "Tamam iyi." Başka ne diyeceğimi bilemeyerek ağzımı açıp tekrar kapattım.

Kitabını bıraktı ve yaklaştı. "Beni incitmedin." Gözlerimi aradı, bekledi. "Sana ne dediğimi anladın mı?"

Kaşlarını yavaşça kaldırırken izledim ve sonra o sinsî, seksi gülümsemeyle gülümsedi. . .

"Seni kastediyorsun. . ." Elimle dairesel bir hareket yaptım ve o güldü.

"Evet. BEN . . ." Gözleri alayla hareketi taklit etti.

Kalbim, dışarı çıkmak için çırpınan, göğsümde muzaffer bir canavara dönüştü.

BEN*vardı*gelmesini sağladı.

"Senin birinci olduğundan emin olmaya çalışıyordum," diye itiraf etti alçak sesle, "ama çıkardığın ses... . . benden daha hızlı hareket etmemi istediğinde . ." Yutkundu, sessizce omzunu kaldırdı.*Oh iyi.*

"Ah." Başımı kaldırıp ona baktım, harareti kızarmasını izledim. "Üzgünüm."

Macy, yapma*Üzgünüm*. Sana seksi olduğunu söylüyorum." Dudaklarıma baktı ve ifadesi yeniden ciddileşti. "Bazen birlikte olmamamız benim için zor. Çizgilerin nerede olduğunu asla bilmiyorum. Sürekli onları geçmek istiyorum. Öpüştük ve dokunduk ama sonra sadece arkadaş olmaya geri döneceğiz ve bu kafa karıştırıcı. Bugün ne yaptık? Benim için yeterli bile değildi. Ellerini kaldırdı, gözleri kocamandı. "Seni kastetmiyorum*melidaha* fazla yap. Sadece hepsini seninle istiyorum. Ben bu konuda her zaman düşünüyorum."

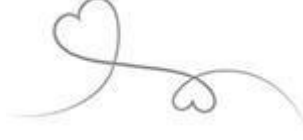
Bunu ne kadar çok istediğimi de düşündüm. Ve daha önce nasıl onun vücudundan çok benimkinden daha fazlasını

istiyordum, kıyafetlerimiz aramızdaydı. Bugün ona her şeyimi verirdim. Ve

yine de ağızından "Ama senin dostluğun olmasaydı ölürdüm"
sözleri çıktı.

Gülümsedi ve yanağını öpmek için eğildi. "Ben de isterim."

Şimdi

perşembe&y, 23 kasım

VE Elliot'ın binası dar, solmuş turkuaz sıvalı ve özensizce dört sıkışık daireye bölünmeden önce bir zamanlar güzel bir Viktorya dönemi olmalı.

Ön kapı sağda dar bir salona ve üst kattaki dairelere çıkan dik bir merdivene açılıyor. Elliot dört numarada yaşıyor. Üst katta ve sağda, dedi. Her merdiven botlarımın altında gıcırıyor.

Ön kapısı Aat kahverengi ve önünde Dickinson alıntısı olan ince bir paspas var. *Ruh her zaman aralık durmalıdır.*

1'imi kaldırıp kapıyı çalıyorum.

Adımlarının ağırlığını ve yürüyüşünün ritmini tanımam mümkün mü? Yoksa erken geldiğim için içeride sadece onun olduğunu bildiğimden mi? Her iki durumda da, nabzım öyle bir hızlanıyor ki, o topuzu çevirip kapıyı açtığı anda, başım dönüyor gibi hissediyorum.

Geçen on yılda bir ara, Elliot 1 saçını nasıl idare edeceğini ve kendi kendine nasıl giyineceğini buldu. Siyah bir kot pantolon ve çok sevilen -ya dürüstçe ya da yapay olarak- dirseklerine kadar sıvanmış koyu renkli bir kot gömlek giymişti. Ayakları çıplak.

Yalın ayak. Elliot'ın dairesi. Orada bir yerde Elliot'ınki var. *yatak.*

Dikkatli olmazsam, bu gece eve gitmeyeceğim bile.

Vay canına, ben bir karmaşayım.

Macy, dedi, beni kendine çekerek ve bir kolunu omuzlarıma dolayarak içeri çekti. Uzaklaşıp kapıyı arkamdan kapattığında yüzünde gördüğüm gülümseme küçük bir şehre güç verebilir. "Sen buradasın. Benim dairemdesin!"

Eğilip yanağımı iffetli bir şekilde öpüyor. "Yüzün çok soğuk!"

"BART"tan yürüdüm. Dışarısı soğuk." Dudaklarının tenime değdiği yerden ısı yayılıyordu ve ceketimi çıkarmak için getirdiğim turtayı yere koydum.

Şaşırarak biraz geri çekildi. "Sen sürmedin mi?"

"Ben araba hayranı değilim," dedim gülümseyerek.

Ceketimi alıyor, bunun üzerine sessiz kalıyor. "Seni alabilirdim."

Avucumu göğsüne bastırarak fısıldıyorum, "İstasyondan altı blok ötede oturuyorsun. Ben 1ne'yim.

"Üzgünüm, gerginim." Omuzlarını gevşetiyormuş gibi hafifçe sallıyor. "Bu konuda, bu gece hakkında sakın olmaya çalışacağım. Muhtemelen başarısız olacağım."

Gülerek ona bu sabah aldığım cevizli turtayı uzattım. "Maalesef annenin tarafı değil. Aşağı mı geliyorlar?"

Başını sallıyor ve sonra yana yatırarak beni daha derinlere çağırıyor. Onu küçük bir oturma odasından geçerek daha da küçük bir mutfığa kadar takip ediyorum. "Andreas'ın müstakbel akrabalarının Mendocino'daki evine gidiyorlar. Tüm Petropoulos klanının onlara saldırmasını istemedik; eşi Else tek çocuk ve hepimizi ne yapacaklarını bileceklerini sanmıyorum. Sadece annem, babam, Andreas ve Alex oraya gidiyor."

"Bugün kim geliyor?" diye sordum, turtayı tezgahın üzerine koymasını izlerken. Küçük alana ihtiyacı olan her şeyi kurmayı başardı ve boyutuna rağmen titiz.

Elliot döndü, tezgaha yaslandı ve tezgahı nazikçe kavradı. Gömleği göğsü boyunca uzanıyor, yanları açılıyor.

yaka, köprücük kemiğinin kenarını, göğüs kıllarının ipucunu ortaya çıkarıyor. Kalbim beni içeriden yumrukluyor.

"Arkadaşım Desmond," diyor ve çenesini kaşımak için elini uzatıyor. "Ve Rachel."

Gözlerim iri iri ona bakarken donup kaldım. İçgüdüsel olarak ne giydiğime tepeden baktım ve sonra ona döndüm.

"*Rachel* geliyor?"

Beni dikkatle izleyerek başını salladı. "Bu seni rahatsız edecek mi?"

Dışardan çok fazla tepki vermemeye çalışıyordum ama kaşlarımın aşağı çekildiğini ve alnımın kaşlarını çatıldığını hissediyorum. "Öyle düşünmüyorum?"

"Bu kulağa korkunç bir soru gibi geliyor," dedi sessizce. Tezgâhı iterek bana doğru iki adım attı. "Bundan bahsetmeliydim. Yerel bir ailesi yok. Veya . . . çok sayıda yerel arkadaş."

Durduğumuz odaya bakıyorum. Burada seninle mi yaşıyordun?

"Hayır," diyor. "Ama burada oldukça fazla kaldı."

Ah. Sobaya bakıyorum ve Elliot duş alırken bu tanımadığım Rachel'in orada durup iç çamaşırlarıyla çırpıttığı yumurtaları görüyorum. Onun çıplak, solgun omzunu öptükten sonra onun için kahve doldurduğunu hayal ettim. Acaba beni Sean'la görünce ve onunla aynı yatakta yattığımı bildiğinden, Elliot'ın yeni yeni başladığı şekillerde bana dokunmasına izin verdiğinde, bu yakıcı kıskançlıktan mı kaynaklanıyordu?

Ona bakarak, "Bugün eski kız arkadaşının gelmesi 1 t'yi almamaya çalışıyorum" diyorum.

Elliot bir omzunu kaldırdı. "Anladım. Bunu bu kadar iyi planlamamış olabilirim."

"Beni hissettirmek için ikimizin de burada olması kasıtlı değildi. . . kıskanç? Azıcık bile değil?"

"Yemin ederim ki değildi."

Yüzüne bir bakınca ona inanıyorum. Elliot ara sıra hayatındaki diğer kızların beni nasıl etkilediğinden habersiz olmuştur ama o zalim değildir. Başımı sallayarak Aoor'a bakıyorum. Kim olduğumu biliyor mu?

"Evet."

Aklıma başka bir düşünce geliyor. "Burada olacağımı biliyor mu?" Tereddüt ediyor ve suçluluk duygusu ensesine yayılıyor. "Evet." "Yani o biliyordu ama ben bilmiyordum?

Elliot,*Cidden*?"

Bir elini kaldırıp başının üstünü kaşıyor. "Yapmanı istedim Gelmek." Gözleri, bir konuda aciliyet hissettiğinde olduğu gibi, sıcak ve yumuşak bir hal alıyor. "Gelmeni gerçekten çok istiyordum. Ve bugün yalnız kalmasını istemedim. Ama sana vazgeçeceğini söylersem endişelendim.

Muhtemelen yapardım. Elliot'ın eski kız arkadaşıyla bir tatil yemeğinden daha garip bir şey olamaz.

"Bizi... sanıyor mu? . . tekrar beraber?"

"Ne düşündüğünü bilmiyorum" diyor. "Ama biraz tartışmalı, değil mi?" Beni dikkatle izliyor. "Nişanlısın."

Suçluluk duygusu, kaburgalarımın bir acı sarsıntısı göndererek, beni keskin bir şekilde dilimledi. Elliot'a bekar olduğumu söylemeye hazır değilim ama kronik olarak duygusal olarak sadakatsiz olduğumu düşünmesine de izin veremem. "Şeyler var. . . karmaşık."

Elime uzanıp onu çekiştirmeden önce birkaç vuruş için bu sözlerle marine edilmiş gibi görünüyor. "Hadi. Sana turu vereyim."

Oturma odası genişliğinden daha uzun ve dar uçta şaşırtıcı derecede güzel bir arka bahçeye bakan kurşunlu camdan uzun bir pencere var. 1g ağaçlar, erik ağaçları ve küçük, yemyeşil bir çim var - Körfez Bölgesi'nde ender rastlanan bir durum.

"Çim sahte," diye açıklıyor. "Sahibi bu açık alanı tutmamız konusunda ısrar ediyor."

Oturma odasına, yerden tavana kadar uzanan, üst dudağa kayar bir merdivenle bağlanan kitaplıklara bakıyorum. Kanepesi canlı bir mavi ve temiz, çok renkli parlak kırlentleri var. Odanın diğer ucuna, ön kapıya daha yakın bir yere katlanır bir kart masası yerleştirmiş ve üzerine keten bir masa örtüsü, servis altlıkları ve küçük bir sukabağı ve yabanmersini parçası yerleştirmiş. İçeri girdiğimde hemen yanından geçmiş olmalıyım, o kadar heyecanlı ve gergindim ki fark etmedim bile.

"Evin çok güzel," diye fısıldadım saçımı kulağımın arkasına sıkıştırarak. Elliot yine de onun tekrar ileri kaymasını izliyor ve yutkunuyor. Muhtemelen onun için giydiğimi biliyordur. "Bana romanından bahset."

"Yüksek fantezi," diyor kitap raflarına bakarak. Sonra bana baktı ve gözleri ölçülü bir eğlenceyle parladı. "Ejderhalar var."

"Yani porno mu yazıyorsun?" Şaka yapıyorum ve o kahkahayı patlatıyor. "Tam olarak değil."

"Bana vereceğin tek şey bu mu gerçekten?"

Gülümseyerek tekrar elimi tuttu. "Turu bitirelim."

Mutfağın oturma odasının diğer tarafındaki bir kapıdan küçük bir koridor çıkıyor. Solda onun yatak odası var. Sağda onun banyosu var.

Banyoda küçük bir küvet var ve duş yok, sadece musluğa bağlı ve gevşek bir şekilde aşağı doğru sarkan düz bir hortum, yenilgiyle bükülmüş bir boyun.

"Düşünüz yok," dedim, onun alanında olmanın ani mahremiyetini hissederek dışarı çıkarken. Hepsi çok özlü: kitaplarla dolu yerden tavana kadar uzanan raflar dışında seyrek mobilyalar.

Koridorun duvarına yaslanırken Elliot beni izliyor. Alan küçük ve bunu boyu ve göğsünün sağlam genişliği ile dolduruyor gibi görünüyor.

"Sadece bir küvete dayanabilir miyim bilmiyorum," diye geveledim.

"Ben buna bir shath
diyorum" diyor. Kulağa
kirli geliyor.

Göğsüne bakıyorum ama sesindeki gülümsemeyi duyuyorum:
"Sanırım ona bu yüzden öyle diyorum."

Bir adım daha yaklaşıyor. "Kendi yerime sahip olmak hala gerçeküstü hissettiriyor. Burada yalnız yaşamam küçük bir mucize gibi. Benim büyüdüğümünden çok farklı.

"Yalnız yaşamayı seviyor musun?" Soruyorum.

Kulağımda atan üç kalp atışı boyunca tereddüt etti. "Burada ne kadar dürüst olmamı istiyorsun?"

ona bakıyorum. *Ah*. Gelecek olanın muhtemelen beni mahvedeceğini düşünüyorum ama yine de soruyorum: "Her zaman dürüst olmanı istiyorum."

"Tamam," diyor. "Öyleyse yalnız yaşamayı seviyorum ama seninle yaşamayı tercih ederim. Yalnız uyumayı seviyorum ama senin yatağımda olmanı tercih ederim. Bir sonraki sözlerini düşünerek parmağını dudağının üzerinde gezdirerek uzandı ve sesi daha alçak ve daha alçak bir şekilde çıktı. "Şükran Günü'nde arkadaşlarımla gelmesini seviyorum ama ilk Şükran Günü'müzü bir çift olarak yapıp, kemiğiyle hindi yiyerek, birlikte Aoor'da kucaklaşarak sadece ikimizin olmasını tercih ederdim."

İç çamaşırlarımızla, dedim düşünmeden.

Buna ilk tepkisi sessiz bir şok oldu ama bu, yavaş yavaş kanımı ısıtan, tenimin altında bir şeylerin kaynamasına neden olan bir gülümsemeye dönüştü. "İşlerin 'karmaşık' olduğunu söyledin, ha?"

Arkasından kapı çalındığında Sean hakkında sessiz kalma kararlılığımdan kurtuldum. Elliot sanki ona önemli bir şey söyleyeceğimi biliyormuş gibi gözlerinde acil bir ışıkla bana baktı.

Yaklaşık on sessiz saniye boyunca orada durup birbirimize baktıktan sonra çenemi kapıya doğru kaldırdım. "Muhtemelen bunu almalısın."

Ufak bir yenilgi hırıltısıyla dönüp diğer iki konuğun içeri girmesi için kapıyı açar.

Desmond 1. girer. Elliot'tan daha kısa ama kaslı, pürüzsüz koyu tenli ve gözlerinde kalıcı olarak 1x gibi görünen bir gülümsemeyle. Elliot'a içinde rengarenk bir salata olan bir kase uzattı ve onu davet ettiği için teşekkür ederek sırtına vurdu.

Sırada Rachel devreye giriyor ama Desmond'ın yanıma gelip kendisini kalın bir Avustralya aksanıyla tanıtmamasıyla dikkatim onun girişinden dağıldı. Ben Des. Tanıştığımıza memnun oldum."

Macy, dedim, elini sıkarak ve beceriksizce ekledim, Evet, sonunda tanıştığımıza çok memnun oldum.

Gerçekte, Elliot'ın onu ne kadar süredir tanıdığı hakkında hiçbir fikrim yok. Ağzım kuruyor, eller nemli.

Başımı kaldırıyorum ve 1. Rachel bana bakıyor. Bir tanışma beklerken Elliot'a sımsıkı gülümseyerek gözlerini kırptırdı.

Rachel, dedi Elliot, ona rehberlik ederek. "Bu Macy."

Kısa siyah saçları, parlak mavi gözleri ve burnunun ve yanaklarının üzerinde çilleri var. Bu sefer gülümsediğinde, en azından kısmen gerçek görünüyor ve bir dizi parlak, düzgün diş ortaya çıkıyor. O tamamen sevimli.

Merhaba Rachel. Uzanıyorum ve tokalaşmaya gevşek bir şekilde karşılık veriyor.

"Tanıştığımıza gerçekten çok memnun oldum," diyor ve tekrar gülümsüyor.

Ben ne yaptığımı anlamadan kelimeler ağzımdan çıktı: "Geldiğiniz için teşekkürler."

Sanki milyonlarca kez buradaymışım gibi. Sanki burada yaşıyormuşum gibi, sanki ben *barındırma*.

Elliot'a döndü, gözleri tekrar kısıldı. Eğilip ona güven verici bir gülümseme gönderdi.

Göğsüm kıskançlık ve sahiplenme duygusuyla burkuluyor. Sessiz alışverişlerinden hoşlanmıyorum. Bir geçmişleri, bir ritimleri, söylenmemiş bir dilleri olduğu hissinden hoşlanmıyorum.

"Bunu nereye koyayım?" diye soruyor, içinde birkaç şişe şarap olan bez bir alışveriş torbasını kaldırarak.

Elliot, "Ridge," diyor, omzunu sıkıyor ve onu serbest bırakıp yanıma dönmeden önce ona bir kez daha uzun, cesaret verici bir bakış atıyor.

Rachel ortadan kaybolur ve Elliot, o gidince hafifçe başını sallayan Des'e bakar.

O iyi, dostum, dedi Des sessizce. "İleri." Sonra sırtıtışını serbest bırakarak bana döndü. "Peki sen. İşte buradasın. Aesh'te."

Bu olası sohbeti şu soruyla noktalıyorum: "Siz ikiniz birbirinizi nasıl tanıyorsunuz?"

Rugby, diyor Des.

Gülüşüm beklediğimden daha yüksek çıktı ve Des'in gözleri heyecanla açıldı. "Seni tanımıyorum Macy ama sanırım biz çok iyi arkadaş olacağız."

"Hey!" Elliot gülerek itiraz etti.

Dikkatini bana çevirerek Des, "Aslında gerçekten çok iyi," diye ekliyor.

Olamaz, dedim, Elliot'a o kitapvari görkemiyle bakarken sırtıtışımı bastırarak. "Bu adam? Ragbi?"

Elliot bana şakacı bir şekilde yaralı bir bakış atarak, "Hadi,"

dedi. "Sadece kaymayı öğrenmeni izlediğimi hatırlıyorum,"

dedim.

Desmond'ın gözleri kısıldı. "Buz pateni?"

Benden yüksek sesli bir kıkırdama yükseldi ve Elliot beni nazikçe boyunduruğuna çekerek homurdandı, "*Kaykay*, tehdit ediyorsun," saçma.

Bir saniye boğuştuk ve sonra hep birlikte durup, hâlâ sessizliğin sesine baktık. Rachel, açık bir şarap şişesiyle mutfak kapısının hemen içinde duruyor. Des'in gözleri onunla Elliot arasında Aicker.

"Şarap isteyen var mı?" o soruyor. "Veya . . . benim?"

Des, komik olduğunu düşünerek buna keyifli bir kahkaha attı ama Rachel gülümsemedi, şişeyi dudaklarına yaklaştırıp birkaç derin yudum aldı. Şişeyi yukarı çekip elinin tersiyle ağzını sildi.

Ben saçımı düzeltirken Elliot da gömleğini düzelterek beni yavaşça başımdan kurtardı. Hafif suç teşkil eden bazı davranışlardan dolayı tutuklandığımı hissediyorum. İşte buradayız, sade oturma odasında önümüze serilmiş şu katı gerçekle duruyoruz: Daha önce serpinti ile hiç uğraşmadık. Hayatımızın en dağınık kısımları her zaman okul haftasına göre bölümlere ayrılmıştır veya on yıl boyunca gizli tutulmuştur. Nasıl tepki vereceği hakkında hiçbir fikrim yok.

Rach, dedi sessizce. "Hadi."

Bu nazik bir cezalandırmaydı, onun bana verebileceğini asla hayal edemiyorum ama yine de orada bir baştan çıkarma, biraz kaygan, fazla samimi hissettiren bir güvence var.

"HadiNe?" diyor.

Bunu yapmak istediğini sanıyordum, dedi.

"Meğer beklediğim kadar kolay değilmiş."

Neden bunun kolay olacağını düşünsün ki?

Kalmama gerek yok, demeye başladım ama hem Des hem de Elliot hemen araya girdiler.

Hayır, hayır, hayır, dedi Elliot bana dönerek.

Aptallaşma, diyor Des. "1ne."

Bana o kadar öfkeyle bakan Rachel'a bakıyorum ki ne düşündüğünü çok iyi anlıyorum:*hiç iyi değilim*

"Ona çok şey yaptın," diyor sessizce. Rachel, dedi

Elliot uyaran bir sesle, yapma.

"Ne?" Gözleri yüzüne döner. "Siz hiç konuşmadınız mı? Bir fikri var mı?"

Des, tam da bu anda tuvalete koşarak gitmesi için bir neden buluyor gibi görünüyor ve öylece ayrılıp garip şarapnel üzerimize yağarken benim burada dikilmek zorunda kalmam gerektiğini hemen kıskanıyorum.

Ama aynı zamanda, duymam gerektiğini düşündüğünü de bilmek istiyorum.

"Ne hakkında bir fikrin var mı?" ona soruyorum

Elliot başını sallıyor. "Bunu şimdi yapmıyoruz."

Mutfağın kapısına yaslanarak cevap verdi: "Onu ne kadar becerdin. Nasıl kimse-"

"*Rachel*" Elliot'ın sesi odayı kesen bir bıçak gibi. Daha önce bu tonu kullandığını hiç ama hiç duymamıştım ve tüylerim diken diken oldu.

Ona bakmaya devam ediyorum ve burada neyi kaçırdığımı düşünerek parçalanmamak için muazzam bir ePort gerekiyor. Ayrıldıktan sonra hayatımın nasıl olduğunu biliyorum ama onunkileri de düşünmeye katlanamıyordum.

"Birbirimizi becerdiğimizize oldukça eminim," diyorum. "Sanırım 1x yapmaya çalıştığımız şey bu, değil mi?" Rachel'a döndüm. "Yine de bunların hiçbiri seni ilgilendirmez."

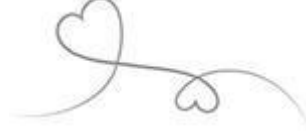
"1 yıl boyunca benim işimdi" diyor.*uzun yıllar*. Benim de o kadar zamanım vardı. "Ve öyleydi*Gerçekten* benim işim en az biri için.

Bu ne anlama geliyor?

Elliot uzanıp yüzünü ovuşturdu. "Bunu yapmak zorunda mıyız?" "HAYIR." Rachel ona, sonra bana bakıyor ve sonra hareket ediyor.

çantasını almak için odanın karşısına geçer ve kapıdan çıkar.

Daha sonra

Cuma, 25

ağustos on bir yıl

&git

Syaz tatili ağustos ayının kavurucu bir gününde sona erdi. Babam, Elliot ve ben arabayı topladık ve sonra Elliot bariz bir şekilde kenara çekilerek her zamanki vedalaşmalarımızı bekledi.

Bu, bunu dördüncü kez yapıyorduk -birlikte geçirdiğimiz uzun öğleden sonralardan sonra yollarımızı ayırıyorduk- ama açık ara en zoruydu. Her şey değişmişti.

Her zaman olduğu gibi - iki adım ileri, iki adım geri - tekrar öpüşmemiştik ve kesinlikle Aoor'u öğütmek için daha fazla zaman harcamamıştık. Ama orada yeni bir hassasiyet vardı. Biz okurken 1. eli benimki olurdu. Omzunda uyuyakalır, parmakları saçlarıma dolanmış ve vücudu yanımda uykudan gevşemiş, bacağıma kalçasının üzerine atmış olarak uyanırdım. Sonunda sanki birlikteymişiz gibi hissettim.

Babam da bunu sezmişe benziyordu ve yeni Audi vagonunun kapağını 1 saniyelik bir klik sesiyle kapattıktan sonra bize sıkıca gülümsedi ve eve geri döndü.

Elliot sessizce, "Bunun hakkında konuşmalıyız," dedi. Aslında ne demek istediğini açıklamak zorunda değildi.

"Tamam aşkım."

Elimi tuttu ve beni evlerimizin arasındaki gölgeye götürdü. Orada oturduk, sırtımız evin yan tarafına ve ellerimiz

yemek odanın pencerelerinin altında, her iki evdeki kimsenin göremeyeceği bir çim parçasında birbirine kenetlenmişti.

"Dalga geçtik," diye fısıldadı. "Ve . . . gibi dokunuyoruz. . . biz arkadaştan daha fazlasıyız.

"Biliyorum."

"Birbirimizle konuşuyoruz ve birbirimize arkadaştan da fazlasıymışız gibi bakıyoruz. . ." O takip etti ve ifadesindeki şefkati yakalayarak yukarı baktım. "Eve gitmeni ve o şeyleri başka biriyle yaptığımı düşünmeni istemiyorum."

Ağzım büküldü ve uzun bir çim bıçağını çektim. "Bunu başka biriyle yaptığını da düşünmek istemiyorum."

"Ne yapacağız?"

Bariz öpüşme-dokunma, erkek arkadaş-kız arkadaş olayından daha fazlasını sorduğunu biliyordum. Daha geniş anlamda, hayatımızın daha çok dolabın veya onun çatısının dışında var olmaya başladığı ve ayda sadece bir veya iki hafta sonunu birlikte geçirerek kendimizi tatmin etmek zorunda kaldığımız zamanları kastediyordu.

Sol elinin arkasındaki tendonların izini sürdüm. Sağ eliyle, parmağını dizimden uyluğumun orta noktasına kadar bacağımda yavaşça yukarı ve aşağı kaydırırdı.

"Favori kelimen ne?" Başımı kaldırmadan sordum.

"*Olgundiye* yanıtladı, hiç duraksamadan, sesi alçak ve boğuktu.

Allığım tenimde patladı, o benim gözümü yakalamaya çalışmaktan vazgeçtikten çok sonra bile yanaklarımda kaldığını hissettiğim kavurucu kırmızı bir iz.

"Seninki mi?"

Başımı kaldırıp ona baktım, iri ve meraklı ela gözleri, irislerinin etrafındaki koyu siyah halkada daha vahşi bir şey vardı. Yüzeyin altında, kelimenin altında katmanlı *senin* midaha aç bir şey vardı: deride dişler, tırnaklar, onun sesi

adımı hırılıyor Elliot öyleydi*seksi*. Bizim yaşımızdaki hangi çocuk bu kelimeyi kullandı?*olgun*?

Dünyada onun gibi başka kimse yoktu.

“*Aydınlanma* dedim sessizce.

Dudaklarını yaladı, gülümsedi. bu*bir şey* yüzeyin altında daha koyulaştı, daha ısrarcı oldu. "Bu da iyi."

Eline baktım, baş parmağımla arkasını düzelttim ve "Bence birlikte değilmişiz gibi davranmayı bırakmalıyız" dedim.

Arkamı döndüğümde gülümsemesi büyüdü. "Kabul ediyorum." "İyi."

"Sana veda öpücüğü vereceğim," dedi.

Yüzümü ona çevirip, "Güzel," dedim, nefesini ağzımda hissettim, eliyle çenemi kavradı. Dudaklarım onunkine değdi ve daha önce olduğu gibi ağzını emmek, dilinin benimkine değmesine izin vermek, seslerini tatmak doğal geliyordu. Parmaklarını saçlarıma kaydırды, şimdi iki eli de başımı avuçladı, ağzı aceleyle.

Ve bunu neden burada, ağzımız uyuşana ve vücudumuz ateşlenene kadar arkamıza yaslanıp öpüşemeyeceğimiz bir yerde yaptık? Bu küçücük dokunuşla bile, ben*ağrılı*. Onun tekrar benim yerime geçmesini istiyordum, ağırlığının son hatırlatıcısını ve bacaklarımin arasına bastıran bana olan ihtiyacının sert varlığını istiyordum.

Küçük, sıkı bir nefes verdim ve geri çekildi, gözleri benimkilerin arasında gidip geliyordu.

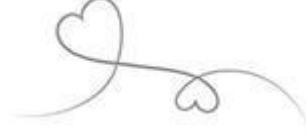
"Yavaştan alacağız," dedi.

Ağırdan almak istemiyorum.

"İşi doğru yaptığımızdan emin olmanın tek yolu bu."

Kavraydığı ellerinde başımı salladım ve beni bir kez daha öptü. "İki hafta sonra görüşürüz."

Şimdi

perşembe&y, 23 kasım

DEs, oturma odasındaki eski sevgililerin savaşımdan saklanmak için değil, her zamanki nedenlerle girmiş gibi ellerini kot pantolonuna silerek banyodan çıkar. Parlak bir şekilde bakıyor Rachel'ın artık bizimle olmadığını anlayınca yavaş yavaş eriyen gülümsemesi.

"Cidden?" çaresizce omuz silken Elliot'a sorar.

Elliot, "Ona ne söyleyeceğimi bilmiyorum," dedi. "1ne olacağını söyledi. Ama açıkça değildi.

Elliot döndü ve mutfığa yöneldi. Rachel'ın kaçmasının onu rahatsız ettiğini söyleyebilirim ve bunun onun yufka yürekli bir insan olduğu için olduğunu düşünmek istiyorum, uzun vadede onunla bir şeyleri mahvettiğinden endişe ettiği için değil.

Ama Tanrım, bunun bir mil öteden geldiğini kim görmezdi ki?

Küçük ocakta durup hindiye kontrol etmek için eğiliyor ve sonra iki eliyle ocağın kenarlarına yaslanarak birkaç derin nefes alıyor.

Des'in gözleriyle karşılaştım ve çenesini kaldırıp oraya gitmemi söyledi. "Bu bokta berbat."

Bu beni fırlatıyor. Eminim Des burada kesinlikle haklıdır, ama buna gerçekten inanmak için yeniden bir bağlantı kurmam gerekiyor: ikimiz arasında, Elliot karmaşık duyguları yönetmekte her zaman daha iyiydi.

Bir ucunda büyük bir pencere bulunan aydınlık olmasına rağmen, mutfak küçük hissettiriyor. Ellerimi Elliot'ın sırtına kaydurdım,

kasları gergin ve omuzlarına doğru yoğruyor.

Dokunuş o kadar samimi ki, oyun oynayan bir alay gibi görünmeden ona Sean hakkında daha fazla yalan söyleyemeyeceğimi biliyorum. Omzunun üzerinden bana bakıp soru soruyor.

"Üzgünüm," diyorum. "Belki de gelmemeliydim gibi hissediyorum."

Yüzünü bana çevirerek sobaya yaslandı. "Seni gerçekten burada istiyorum. Davet edildiğiniz tartışma konusu değildi. Gelip gelmeme konusunda kendi seçimi vardı."

"Biliyorum ama sen onunla uzun zamandır arkadaşsın."

Yana dönerek pencereden dışarı bakıyor, düşünürken çenesi gergin. Profili öyle. . . yetişkin. Beynimde hâlâ ezici sayıda genç Elliot imgesi var. Ona şimdi bakmak, geleceğe teleskopla bakmak gibidir. Ona bu kadar yakın olmak ve bensiz geçirdiği tüm anları hayal etmek çok tuhaf.

Bir noktada gerçekten konuşmamız gerekiyor, diye fısıldadı. "Rachel hakkında mı?"

Kaşlarını çattı. "Hakkında *Tümü* ondan, Mace."

Söyleyeceklerini duymaya ihtiyacım olduğunu biliyorum - ve Tanrım, ona da kendi hikayemi borçluyum - ama bugün kesinlikle başka bir kadının dairesinde eriyeceği gün değil.

Yan odadaki Des'e dikkat ederek, "Öyleyse," diyorum, "biraz daha gidelim. Belki . . . Andreas'ın düğününden sonra mı?"

"Ne?" Kaşlarını indirerek bana döndü. "Buna daha bir ay var."

"Bence bir ay iyi." Tezgahta tiz bir zamanlayıcı çalışıyor ama ikimiz de görmezden geliyoruz.

Elliot hafifçe başını salladı. "Zaten yaşadığın yıl"

Zamanlayıcı, diye seslendi Des oturma odasından.

"Bugün oP'ye sahip olduğum için Noel'de çalışmak zorundayım." Onu geçip ocağının üzerindeki davlumbaza bakıyorum. "Düğün için Yeni Yıl'da dört gün ayırıyorum, bu yüzden şimdi ile o zaman arasında neredeyse her gün çalışıyorum ve ihtiyacım var. . " Ona söylemem gereken her şeyi nasıl açacağımı düşünmek için işten uzakta zamana ihtiyacım var. Sean hakkında, Elliot'ı on bir yıl önce gördüğüm son gece ve ardından gelen her şey hakkında.

Des mutfağa eğiliyor ve tekrar dışarı çıkmadan önce bize bağırıyor: "*Hey*, bir şey bipliyo!"

Elliot uzanıp bir tokatla gürültüyü kabaca susturdu.

Bana dönerek eğildi, benimle göz göze geldi ve aramaya başladı. "Macy, zaman kazanacağımı biliyorsun.*herhangi bir gün*senin için. Sahip olduğum herhangi bir zaman dilimi senindir.

Bu kadar kolay verilen bu gerçek, kendimi hızlandırma, nişanımın sonu ile Elliot'a geri dönme arasında bir nefes alma içgüdülerimi felç ediyor. İlk itirafım ağzımdan kayıp gidiyor: "Sean ve ben ayrıldık."

Nabzının boğazında hızlanmasını izliyorum. "Ne?"

Az önce bir buluttan bomba attım. "Asla... gerçekten istediğim şey bu değildi-"

"Sean'dan ayrıldın mı?"

Gözlerinde gördüğüm umutla ağlama isteğimi bastırdım. "Taşındım, evet."

Elliot'ın eli kot pantolonumun önüne geldi, işaret parmağı tam içeri girip göbeğime doğru kayd ve kaldırıcı kullanarak beni daha yakına çekti. "Nerede?"

"Şehirde bir oda kiraliyorum."

Kanım, geleceğini hayal ettiğim şey için aç bir şekilde tenimin yüzeyine yükseldi - ağzını benimkine indirdi, ezici bir rahatlama

dilinin dudağımda gezinme hissi, seslerinin titreşimi.

Gözlerimi kapatıyorum ve bir an için hayalime teslim oluyorum: Ellerinin gömleğimin yukarısında belime doğru kayması, beni kaldırması, tezgâhın üzerine koyması, bacaklarımın arasına adım atması ve daha yakına bastırması onun için nasıl bir his olacak.

Bu yüzden kısıtlamayla sallanarak geri çekildim. "Tilden'de sana karşı çok şey hissettiğim konusunda ne dediğimi hatırlıyor musun?"

Başıyla onayladı, bakışları bir kez ağzıma dikildi, kesik kesik nefes alıyordu.

"Körü körüne bir şeye dalmak istemiyorum." Yutkunuyorum, yüzümü buruşturuyorum. "Özellikle seninle değil. Bunu bir kez mahvettik."

Gözlerimi kırıştıtırırken ifadesi biraz netleşti. "Yaptık."

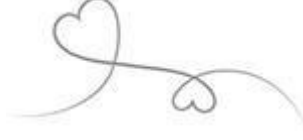
Aramızda her zaman var olan bir yoğunluk var. Onun benim insanım olduğuna güvenmemi sağlardı ve ben de onundum. Ve şimdi, o kız arkadaşını bunun için terk etti, ben de 1 dayımdan ayrıldım, ama gerçekte, vahşi doğada on bir yıldan sonra tek bir aydır tekrar iletişim halindeyiz. Diğer odadaki en iyi arkadaşı benim için bir yabancı ve az önce ayrılan kadın, Elliot'ın kalp kırıklığı hakkında benden daha çok şey biliyor. Hala çok dağınıkız.

"Hadi biraz hindi yiyelim," diyorum parmağını kot pantolonumdan yavaşça çekerek. Sözlerimi toparlamam için biraz çaba gerekecek, tamam mı?

Elliot elini kalçama kaydırarak, "Tamam. Elbette. Neye ihtiyacın varsa."

Kendime samimi bir dokunuş izni verdim ve bunu elimi çılgınca atan kalbinin üzerine bastırmak için kullandım.

Daha sonra

on bir evet & git

Gönderen: Macy Lea

Sorensen<minlilleblomst@hotmail.com> Tarih: 1 Eylül 06:23

Kime: Elliot P.<elliverstrAvels@yahoo.com>

Konu: seni özledim

Deli gibi.

Gönderen: Elliot

P.<elliverstrAvels@yahoo.com> Tarih: 1

Eylül 06:52

Kime: Macy Lea

Sorensen<minlilleblomst@hotmail.com> Konu:

yeniden: seni özledim

Sadece birkaç gün oldu, ama şimdiden ne zaman döneceğini merak ediyorum.

Gönderen: Macy Lea

Sorensen<minlilleblomst@hotmail.com> Tarih: 1 Eylül 20:07

Kime: Elliot P.<elliverstrAvels@yahoo.com>

Konu: yeniden: seni özledim

Sanırım bu hafta sonu. Bu öğleden sonra Nikki'ye gittim ve Danny oradaydı. Video oyunları oynuyorlardı ve çok eğleniyorlardı ve tek düşünebildiğim senin de orada olmanı istediğimdi.

Gönderen: Macy Lea

Sorensen<minlilleblomst@hotmail.com> Tarih: 1 Eylül 20:12

Kime: Elliot P.<elliverstrAvels@yahoo.com>

Konu: yeniden: seni özledim

Saçmalık. Babam bu hafta sonu yapamayacağımızı söylüyor, ama belki sonraki hafta sonu. Okul salı günü başlıyor ve bu hafta sonu burada birkaç şey halletmek istiyor.

Gönderen: Elliot

P.<elliverstrAvels@yahoo.com> Tarih: 1

Eylül 21:18

Kime: Macy Lea Sorensen<minlilleblomst@hotmail.com>

Konu: yeniden: seni özledim

Hafta boyunca başımızı eğik tutmaya çalışmamızın muhtemelen iyi bir fikir olduğunu düşünüyorum. Aksi takdirde çok zor olacak. çıldırıyorum

Gönderen: Macy Lea

Sorensen<minlilleblomst@hotmail.com> Tarih: 1 Eylül 21:22

Kime: Elliot P.<elliverstrAvels@yahoo.com>

Konu: yeniden: seni özledim

Bunun kötü bir fikir olduğunu mu düşünüyorsun? Beraber olmak?

Telefonum elimde çaldı, ekranda Elliot'ın resmi belirdi. Sadece bir hafta önce, evlerimizin arkasındaki ormanda yosunlu bir kayanın üzerinde durmuş ve gördüğü bir kuşu teşhis etmek için ağaçlara bakarken çekmişim. Fotoğrafta, güneş onu profilden yakalamış, çenesini ve gömleğinin altındaki göğsünün belirginliğini vurgulamış.

Kalbim çok hızlı atıyordu ve cevap verdiğimde sesim kalın çıktı. "Merhaba?"

"Macy, hayır," dedi hemen. "Demek istediğim bu değil."

Başımı salladım, duvarıma ve sekiz yaşımdan beri sahip olduğum ve indirme zahmetine katlanmadığım parlak tek boynuzlu at posterine baktım. "Tamam aşkım."

"Demek istediğim," dedi sessizce, "haftanın her günü on dakikada bir e-posta göndererek kendimizi delirteceğiz."

Yatağıma oturup spor ayakkabılarımı tekmeledim. "Haklısın tabii. Şimdi farklı hissettiriyor. Ayrı olmak daha korkutucu."

"Onun*Olumsuz*farklı." Sanki üst katta koşuyormuş gibi nefesi kesilmiş gibiydi. "Biz hep böyle hissettik. Buradayım. Oradasın. Tıpkı daha önce olduğu gibi, hala birbirimize aitiz."

"Tamam aşkım."

"Ve yukarı çıktığınızda," dedi ve arka planda bir kapının kapandığını duydum, "birlikte elimizden geldiğince çok zaman geçireceğiz."

Yastığıma kıvrılıp telefonu yakınlaştırdım. "Bu gece seni öpmek istiyorum," diye fısıldadım. "Sadece burada, yanımda, beni öpmeni istiyorum."

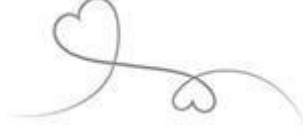
İnledi ve sonra sustu ve kalbim göğsümün içinde burkuldu, ağrıyordu.

"Maz," dedi. Benim de yapmak istediğim tek şey bu.

Sonra sessizliğe gömüldük ve daha sonra onunla telefonda uyumama izin verip vermeyeceğini merak ettim. Elim gömleğimin altına kaydı, midemin sıcaklığını hissettim ve avucunun orada olduğunu hayal ettim.

Son olarak, "Böyle olması için sadece bir yıl daha var," dedi. "Bunu bir düşün. İlkbaharda mezun oluyoruz. Hayatlarımız artık ayrı olmayacak. Çok hızlı geçecek ve o zaman gerçekten birlikte olabiliriz."

Şimdi

pazar&y, 31 Aralık

I'm here.

I'll be right
out.

BEN Mütevazı L&M Motel'deki odamdan çıkıp kış güneşinin asfalt üzerindeki keskin parıltısına adım atın. Gözlerimi bir elimle siper ederek, Elliot'ı sadece üç metre ötede, duvara yaslanmış halde görmeyi başardım. sürücü tarafı kapısında ve elinde küçük bir buket cılız vahşi çiçek. Onun doğrulup baktığını görünce hemen her genç aşk kahramanı aklıma geldi.

Otuz yedi gün sonra, benim de gözlerim susadı, smokinin içinde görüldüğünün her santimini, düzgünce taranmış saçlarını, yakın bir tıraşla pürüzsüz yüzünü inceledim.

Şükran Günü'nden beri birkaç kez mesajlaştık ve düğün kıyafetleriyle ilgili bir soru sorduğumda ya da bugün beni nereden alacağına bakmak istediğinde telefonda biraz burada burada konuştuk, ama onu ön kapısının önünde yanağımı öpmek için eğildiğinden beri görmedim, karnımız hindi ve şarapla doluydu ve üç sessiz nefes için anlamlı anlamlı bana baktı.

"Bana bir şans ver," dedi.

Yapacağıma söz vermişim. Asıl soru, söyleyeceklerimi duyunca hâlâ bir tane isteyip istemeyeceğiydi.

Noel'imi 22 Aralık'ta Sabrina, Dave ve Viv ile kutladım. Bir mutfak taburesinden onları izlerken, şarabımı yudumlarken, ritüellerinin şekillendiğini görmek çok kolaydı: Kanadalılar

Bir döngüde çalınan Pirinç Noel albümü; Dave, bir mağaza değerinde Noel kurabiyeleri pişirdi; Sabrina oturma odasına gitti, devasa ağaçlarının etrafına minik beyaz ışıklar diziyordu. Tüm ay boyunca sahip olduğum gibi, meslektaşlarımın çalışma saatlerinde yapmayı planladıkları şeyi paylaşmalarını dinlediğim gibi küçük bir farkındalık saplamaıydı: partiler, toplantılar, yemek pişirme, şehir dışında Aights.

Elliot'ı kaybettikten sonra ve tabii ki babamı kaybettikten sonra, geleneğe olan tüm bağlarımı da kaybetmiştim. Onları geri almak için can atıyorum. Noel sabahı yabanmersinli kek yapmak ve ışığı yakmak istiyorum.*takvim ışığı* geceleyin. Doğum günlerinde aebleskivers ve kitaplar ve yılbaşında sahilde sosisli sandviç istiyorum. Ama aynı zamanda Şükran Günü'nün Elliot'la Aoor'da oturduğumuz gün olmasını istiyorum, sadece ikimiz iç çamaşırlarımızla, kemikli hindi yerken. Yıldönümümü bütün gün yatakta, ağızlarımız arasında sadece birkaç santim arayla konuşarak kutlamak istiyorum.

Ben hazırım.

Bu yüzden, topuklarımda sallanarak, ona doğru zarif bir şekilde yürümeye çalışarak çatlak otoparka çıktım. Gerçekten yapmak istediğim şey onun kollarına atlamak ama onu bir arada tutmayı başardım ve bir adım ötede durdum. Çok güzel kokuyor ve güneş gözlüklerini yukarı kaldırdığında gözleri güneşte neredeyse kehribar rengi gibi görünüyor. Son bir aydır tekrar tekrar prova ettiğim açılış sözleri...*Christian'ın evinden çıktığımda kulübeye gittim. Yerde uyuyakalmışım ve babam beni orada bulmuş.*-uzak bir yankıya dönüşerek kaybolun.

Elliot Aower'ları elime bastırıyor ve eğilerek beni çenemin tam

altından, nabzımın en hızlı olduğu yerden öpüyor.

Aower'ları büküp içime çekiyorum -aslında hiçbir şey gibi kokmuyorlar ama o kadar parlak renkliler ki neredeyse Auorescent. “İndirir. Mükemmel bir düğün randevusu değil misin?

"Onları oradan topladım," diye itiraf ediyor, mülkün kenarındaki küçük bir asi yabani ot parçasını işaret ederek. o geri döndüğünde

ve sırtıyor, yine on sekiz yaşında görünüyor. "Annem süitten bir gül almama izin vermedi."

Bana baktı, bakışları göğsümde, boynumda, yüzümde gezinirken hararetiydi. Yeni bir elbise giyiyorum ve kendimi harika hissettiğimi kabul ediyorum. 1 ilmekli ezilmiş ipek - küçük, boncuklu spagetti askıları olan turuncu ve kırmızı bir parlıltı. Kahverengi cildimi altın gibi gösteriyor.

Gözlerimiz buluştu ve gülümsememin yüzümde patladığını hissediyorum. Her şeyi daha sonra boşaltacağız. Yükün kaldırılacağı beklentisi beni ağırlıksız hissettiriyor.

"Hazır?" O

sorar. "Hazır."

Elliot arabayı devasa Viktorya malikanesinin önüne park etti ve ortaya çıkan sessizlikte motor çalıştı. Bana dönerek sessizce, "İyi misin?" diye sordu.

On dakikalık bir yolculuktu; Tüm bu süre boyunca kapı kolundaki ölümcül tutuşumu gözden kaçırmamasına imkan yoktu.

"İyiyim."

"Tamam," diyor şimdi bir nefes verirken ve bir eli dizimin hemen yukarısında, çıplak bacağıma koyarak çıkmamı engelliyor. Dokunuş yüklü hissettiriyor ve o da bunu benim fark ettiğim anda fark ediyor ve parmaklarını uzaklaştırıyor. "Bana izin ver."

Arabadan atlıyor, hırpalanmış Civic'inin önünden dolanıyor ve şövalye bir Aourish'le kapımı açıyor.

Arkasında Madrona Malikanesi, geniş malikaneyi çevreleyen geniş, geniş çimlerle bir peri masalından fırlamış gibi yükseliyor.

L&M Motel'den uzak bir çığlık. Açıkçası, *benabilir* Healdsburg evinde kaldım aslında *sahip olmak*—şu anda kiralayan tatilci yok—ama yükümüzü hafifletiyor olmamıza rağmen

Daha sonra, orada babam olmadan yalnız kalma fikri biraz iç karartıcı göründü.

Elliot ayağa kalktı, dışarı çıkmamı bekledi ve sonunda bir elini öne uzattı. "Sıkıştın mı?"

Hayır, sadece seni görünce sessizce eriyorum.

Ayağa kalktığımda elimi tutmasına izin vererek yukarı ittim. "İyiyim. Sadece . . . Burası güzel."

Hava soğuk olduğu için omuzlarımda bir şal var ve Elliot öne doğru bir adım atarak kolumdan aşağı kaydığı yeri düzeltiyor.

"Orada." Başparmağını şalın altındaki omzumun kıvrımında gezdiriyor. Cildi benimkine göre daha açık ve renk kontrastı mükemmel görünüyor. "Yeterince ısınacak mısın?"

Ana binaya doğru ilerlerken kolumu onunkine geçirerek başımı salladım. Öğle vakti ve güneş ağaçların tepelerinde parıldayarak kenarlarını bal rengi ve altın sarısı bırakıyor. Sonoma County'nin yukarısındaki tepelerde yer alan Madrona Manor, dönümlerce ağaçlık arazi ile çevrilidir ve geniş asma tarlalarına bakmaktadır. Bahçe alanları her yöne yayılmış gibi görünüyor. Aslında bu kutsal yeri daha çok merak etmem gerekirdi ama her şeyi düşünmek için bir ay ayırdıktan, bedeni tam benimkine yaslanmışken ve her an onu durdurabileceğimi, ona dönüp onu öpebileceğimi bilerek Elliot'ın yanında olmak... . . Kendimi bir kanyonun ağzından bakıyormuş gibi hissediyorum ve dibinde dev bir top havuzu var; Sadece dalmak ve oynamak istiyorum.

Malikanenin içinde, ana girişten gelen odalarla birlikte salon dümdüz uzanır. Elliot yukarı çıkıp damadın odasında Andreas'ı kontrol etmeyi planlıyor. Elliot'a dün gece Berkeley'den geleceğimi söyledim, aslında bir şehir arabası ayarladım, bir Xanax aldım ve yol boyunca uyudum. Motele vardım, tökezleyerek odama girdim ve bu sabah vücudumun çalar saati beni tam altıda uyandırana kadar uyudum.

Bütün bunların anlamı, gerçekten, onun ailesinden kimseyi görmedim ve itiraf etmeliyim ki, bu konuda biraz endişeliyim. Ama törenden önce Petropoulos klanını kendi hallerine bırakarak araziye tek başıma keşfetmekten mutlu olsam da, Elliot bunu kabul etmeyecek.

Benimle gel, dedi geniş merdivenlere doğru ilerlerken. Tatiller henüz kutulara kapatılıp önümüzdeki Aralık ayına kadar kilitlenmeli ve çelenkler şenlikli bir şekilde tırabzanın etrafına sarılmış durumda. Küçük bir altın Noel ağacı, tepedeki sahanlığı aydınlatır. "Buradalar."

"Hazırlanma sürecini bölmek istemiyorum," diyorum, geri çekilerek, tereddüt ederek.

"Yapma." Güler. "Şaka yapıyorsun değilmi? Oraya sensiz çıkarsam, beni geri gönderirler."

Bay Nick'in George'a arabadan bir bavul kapması için bağırdığını, Nick Jr.'ın Alex'e bir şey hakkında takıldığını duyduğumda göğsümde bir kuş sürüsü patlayarak harekete geçti. Bayan Dina'nın dolu, yuvarlak kahkahasını ve Andreas'a papyonunu başka birinin bağlamasına izin vermesini, çünkü boynunun etrafındaki "gevşek bir Peter" gibi görünmesini istediğini söyleyen sesini duyabiliyorum - hala aynı.

Kapıyı iterek açıyoruz, içeri gıcırıyor ve tüm oda bir sessizlik içinde sessizleşiyor. Andreas aynada kravatıyla oynadığı yerden döndü. Nick Jr. ve Alex, kanepenin yanında güreşiyormuş gibi göründükleri yerden doğruldular.

Bayan Dina, eli saçındaki bir tokada donup kalıyor.

Macy! nefesi kesildi. Gözleri hemen 11l. Ellerini ağzına götürerek iğneyi bırakıyor.

Elimi titreyen bir dalgayla kaldırdım. Yüzlerini görmek beni on yıl öncesine götürüyor, sanki çok uzun zamandır ilk kez evdeymişim gibi. "Herkes selam."

Elliot beni yanına çekti. "Güzel görünmüyor mu?"

Ona şok içinde baktım ama tembel sırtışı bana onların incelemeleri altında hiç de çekingen olmadığını söylüyor.

"Büyüleyici," diye katılıyor Bay Nick.

Alex koşup kollarını omuzlarıma doladı. "Beni hatırlıyor musun?"

Onu üç yaşından beri görmedim ve o zamandan beri her gün onu düşündüğümü söyleyemem. Gülerek kollarımı onun uzun, söğüt gibi vücuduna dolayıp, "Hatırlıyor musun?" diye sordum.*Ben?"*

"Yapma," diyor Bayan Dina başını sallayarak. "Ağlayacağım."

Nick Jr. ona bakar ve inler. "Anne, şimdiden ağlıyorsun."

Elliot gitmeme izin veriyor ama herkes bana sarılmak için gelirken uzaklaşmadı. Andreas bana ulaştığında sessizce "Geldiğin için teşekkürler" diye fısıldadı ve ben de kendi sessizliğimle "Tebrikler, mankafa" diye cevap verdim.

Alex, saçını toplamasına neden izin verilmesi gerektiği konusunda babasıyla tartışmaya başladığında ve George, bavulu nerede bulabileceği konusunda Bayan Dina ile tartışırken, sahne yeniden gürültüye dönüşür. Elliot, Kravatını takması için Andreas'a yardım eder ve Liz, düğün partisi için bir tepsi atıştırma ile içeri girer. Parıldayan mavi bir elbise giyiyor - açıkça nedimelerden biri.

"Merhaba Macy!" diyor, yanıma geliyor. Elliot'ın ailesinin geri kalanının şaşkın bakışları karşısında, onlara her gün işte görüştüğümüzü ve bunun ne anlama geldiğini - küçük Macy'nin *birdoktor* şimdi!— ve yeniden sarıldım.

Şarap döküldü, Alex'in saçları tarandı ve sonra babasıyla ağabeylerini dehşete düşürdü ve tüm bu süre boyunca Elliot oradaydı, kolunu koluma bastırdı, benim ikiz kalp atışım, rahatlatıcı bir varlık.

Elliot sonunda, "Baba," dedi, hafif, gürleyen bir kahkahayla. "Oon dört. Aoor uzunluğunda kollu bir elbise giyiyor. Birisi ensesini görürse hamile kalamaz."

Bay Nick birkaç saniye Elliot'a ters ters baktıktan sonra kızına ve karısına başını salladı. "Aşağıya koy. umrumda değil bu sadece birpaycilt."

"Onunboynum!" Alex ağlar, hüsrana uğrar. "Adamlara söyle, eğer bu onları çok rahatsız ediyorsa bakmasınlar."

Amin, dedim ona sırtarak. Minnettar gülümsemesi, pencereden içeri giren bir güneş ışını gibidir.

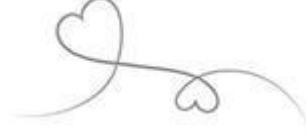
Tartışma yeniden alevlenirken Elliot eğilip kulağıma sessizce, "Bahçelerde dolaşmak ister misin?" diye sordu.

Yakınlığı karşısında titreyerek başımı salladım ve parmaklarıma uzanmadan önce elini sırtımın alt kısmına koyarak beni kapıya doğru yönlendirdi. Ayrılırken tüm odanın ilgisinin ellerimizde olduğunu hissettim ve Alex'in kafası karıştı, "Onun bir erkek arkadaşı olduğunu sanıyordum?" ardından Bayan Dina keskin bir şekilde tısladı "Şşşt!" ve Andreas'ın "Ayrıldılar, unuttun mu?" bizim peşimizde.

Elliot sırtarak bana baktı. "Tıpkı hatırladığın gibi mi?"

Omzuna yaslandım. "Daha iyi."

Daha sonra

s&turd&y, 9 eylöl on bir

yıl &git

T Yazdan sonraki ilk seyahatimiz -birlikte olduğumuzu ilan etmemizin ardından, o tatlı, acı veren öpücüğün ardından- eylöl ortasındaaydı. Hava, Kızılderililerin amansız sıcağıyla yoğundu. yaz ve bütün hafta sonunu bikinimle geçirmek için bir bahane olarak kullandım.

Elliot. . . algılanan.

Ne yazık ki, babam da fark etti ve zamanımızı aşağıda veya dışarıda okuyarak geçirmemizi istedi.*Olumsuzdolapta.*

O cumartesi, Elliot'ın tırtıklı ön bahçesine, devasa kara meşenin altına bir battaniye serdik ve arkadaşlarımız, okul ve en sevdiğimiz kelimelerle ilgili güncellemelerimizi verdik, ama bunun farklı bir ağırlığı vardı. Şimdi, Elliot'ın parmakları saçlarımın uçlarıyla oynarken ya da boynuma dokunurken, bakışları göğüslerimin kabarıklığı üzerinde dans ederken, yüz yüze yatarak bunu fısıldadık.

Yirmi dokuz numaralı kurala göre—*Macy on altı yaşına geldiğinde ve ilk ciddi erkek arkadaşı olduğunda, güvende olduğundan emin ol.*—Babam o ziyaretten hemen sonra bana hap verdi. On sekizime girmeme daha birkaç ay vardı ve babam bana "kadın doktorumu" aramayı planladığını söyledi, ama bunu bana Elliot'la seks yapmanın kendiliğinden olmadığı, onun bizim geleceğimizi korumaya çalıştığı konusunda yapmacık, tuhaf bir nutuk çektikten sonra yaptı.

Endişelenmesi gerektiğinden değil. Ekim ayı boyunca her hafta sonu birbirimizi görmemize rağmen Elliot ve ben sekse hiç bu kadar yaklaşmamıştık. Dolabın başında, bedeni benimkinin üzerinde, içgüdüsel olarak çalıştığı o günden beri. Ve Elliot İşleri ağırdan alan oydu, ben değil. Bana her küçük adımın bir ilk olduğunu, birlikte yaptığımız her şeyi, bu tek kişiyle, tüm hayatımız boyunca yalnızca ilk kez yapacağımızı söyleyip durdu.

Sonsuza dek birlikte olacağımız kaçınılmaz bir sonuç gibi görünüyordu. biz söylememiştik *louis* henüz. Sözler vermemiştik. Ama Elliot'a aşık olmayı hayal etmek, nefesimi bir saat tutmayı hayal etmek kadar imkansızdı.

Bu yüzden, keşif yoluyla dikkatlice yolumuza devam ediyorduk. Saatlerce öpüşmek. Nehirde birlikte yüzüyorum: bacaklarım belinin etrafında kaygan ve soğuk, midem tüylerim diken diken, çıplak gövdesinin bana bastırıldığı hissine duyarlı.

Okula döndüğümüz hafta içi günleri bu umutsuz beklentiyle doldu. Haftada bir (Çarşamba günleri) Skype üzerinde anlaştık ve bu, o gün derslere girmeyi sancılı hale getirdi. O geceler, kamerasından kocaman açılmış gözlerle bana bakardı. Onu öpmeyi düşünürdüm. Hatta ona ne düşündüğümü söylerdim ve inleyerek konuyu değiştirirdi. Daha sonra yatağa tırmanır ve onun da aynısını yaptığını bildiğim için parmaklarımın onun olduğunu hayal ederdim.

Ve hafta sonları, ne zaman en küçük pencерemiz olsa, Aoor'da bir öpücük bulanıklığıydı, dudaklarımız çiğnenene kadar ağızlarımız birlikte hareket ediyor, arzulama çabasından nefeslerimiz sığılaşıyordu.

Ama o kadardı. Öpüştük. Giysiler üzerinde kaldı, eller yerinde kaldı. Onlar yapmayana kadar.

Ekim sonu. Dışarıda yağmur yağıyordu ve perişan haldeydi. Babam, beni ve Elliot'ı evde yalnız bırakarak market alışverişi

yapmak için arabayı kasabaya götürdü. Önceden planlanmış değildi. Oturma odasında odun sobasının yanında kitap okuyan bize bir bakışını bile esirgemedi.

Sadece sütümüzün bittiğini ve akşam yemeğinde aptallaştığını söyledi.

Kapı sessiz bir klik sesiyle kapandı.

Araba lastikleri, ses kaybolana kadar çakılların üzerinde çıtırdadı.

Odanın diğer ucundaki Elliot'a baktım ve tenim alev alev yanıyordu.

Zaten Aoor boyunca sürünerek bana geliyordu ve sonra Aickering 1re'nin gölgelerinde üzerimde süzülüyordu.

Gömleğimi nasıl kaldırdığını, göbek deliğimden köprücük kemiğime kadar olan yolu öpmesini hâlâ hatırlıyorum. İlk kez sütyenimin kopçasını nasıl çıkardığını, parmakları elastikle savaşıırken ağzımın içine güldüğünü hatırlıyorum. Kaburgalarımın etrafındaki balenlerin altındaki açık kopçadan kayarken avucunun gösterdiği hürmeti hatırlıyorum. Eli çıplak göğsümün üzerine geldi, başparmağı ve 1 parmağı zirveyi kapatıyordu. Her gözeneğimden ışık fışkırıyor gibiydi; zevk ve ihtiyaç neredeyse kör ediciydi. Dili ıslak, dudakları üzerime kapanmış, emiyor ve onu bacaklarımın arasına çektim, rahatlamak için çıldırdım, eriyene kadar ona doğru sallandım, ilk kez onun önüne geldim.

Bana baktı, gözbebekleri kocaman ve siyah, ağzı gevşek.

“Yaptın mı . . . ?”

Başımı salladım, gülümseyerek, ilaç verdim.

Araba lastikleri çakıllı garaj yolunda gıcırdadı ve Elliot keskin, hüsrana uğramış bir kahkaha atarak uzaklaştı.

"Yine de eve gitmeliyim." Başıyla onayladı.

Ben de rahatlama umuduyla kot pantolonunun önüne bastırıldığı elinin topuğuna baktım.

Ayağa kalkmaya başladı ama durdu, hala bacaklarımın arasında diz çökmüştü ama şimdi gözlerini çıplak göğsüme dikmişti. İlk defa yapıyordu

gerçekten baktı ve bakışlarının yoğunluğu damarlarımdaki yakıtla eşleşti. Boştaki eline uzandım.

Arabanın kapısı çarparak kapandı.

Elliot, "Macy," diye uyardı ama elini tenime doğru çektiğimde gözleri hiç kırpılmadı ve kolu direnmeden hareket etti.

"Yine de erzakları alması gerekiyor." Parmaklarını karnıma koydum, vücudumda gezdirdim.

Gövde de çarptı. Elliot kolunu çekti.

Yavaşça ayağa kalkıp sutyenimi bağladım ve gömleğimi aşağı çektim.

Babamın anahtarları kilide girdi ve oturma odasında bize bakarak içeri girdi. Tam olarak beni bıraktığı yerdeydim. Elliot, elleri ceplerinde, kanepenin diğer ucunda asılı kaldı.

"Merhaba baba," dedim.

Durdu, kolları yiyecek dolu. "Her şey yolunda?"

Elliot başını salladı. "Sen eve dönene kadar bekliyordum."

Ona sırtı baktım. "Tatlıydı."

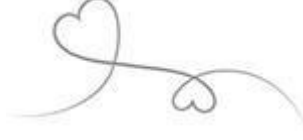
Babam ona gülümseyerek, "Teşekkürler, Elliot," dedi. "Akşam yemeği için bize katılabilirsiniz."

Babam mutfığa girdi ve onu kotun altında hissetmek için neredeyse saplantılı bir ihtiyaçla Elliot'ın düğmesi Ay'a baktım.

Eğildi, böylece yüzüne bakmak zorunda kaldım. "Nereye baktığınızı görüyorum," diye fısıldadı. "Baş belasısın."

Gerindim, onu öptüm. "Yakında," dedim sessizce karşılık olarak.

Şimdi

pazar&y, 31 Aralık

Tburada Madrona Malikanesi'nde sekiz dönümden fazla arazi var ve yemin ederim her birini yürüdük. Gezerek, arayı kapatarak, küçük şeylerden boş boş konuşarak iki saat geçirdik: en sevdiğimiz şarküteriler, Castelvetro zeytinleriyle geç filizlenen saplantılar, sevdiğimiz ve nefret ettiğimiz kitaplar, politik korkular ve umutlar, rüya gibi tatil yerleri.

Ve yine de, birbirimizi tanıdığımız son Yılbaşı avucumun içindeki bir kavanozda tutulan bir radyoaktif meteor parçası gibi hissettiriyor. Her saniye hissediyorum. Daha sonra açmamak için her şeyi yapıyorum.

Öğleden sonra güneşi ağaçların arkasına batıyor ve bir soğukluk çöküyor. Araba lastikleri uzaktaki çakıllı araba yolunda gıcırıyor ve bizi, kanatlı çelenklerle süslenmiş ve törenden önce ısı lambaları, kokteyl masaları ve ordövrlerin dolaştığı garsonlarla dolu büyük çimenliğe geri çekiyor.

"Hazırlanmak için yukarı çıkmam gerekiyor. İyi misin?"

Başımı salladım ve Elliot eğilerek yüzümü kavradı, içgüdüsel olarak önce alınımı sonra da yanağımı öptü. Bana gülümseyerek uzaklaşırken ne yaptığını kaydetmedi. Sağdıçlarla buluşmak için eve gittiği bir kez bile, benimken pek çok kez yaptığı gibi beni öptüğünü fark ederek gözlerini iri iri açarak geri dönmüyor.

O gittikten sonra etrafıma bakındım ve burada kimseyi tanımadığımı fark ettim. Petropoulos ailesinin tamamı içeride ve ben

Ara sıra kuzenleri, teyzeleri ve amcaları gördüm, hiçbirini öylece yaklaşıp sohbeete girecek kadar iyi tanımıyorum.

Belki de bu yüzden çevren bu kadar küçük, Sabrina'nın sesi kulağımda çnlıyor.

Küçük bir daire bir kalite çemberidir, Tepsiden geçerken pastırmaya sarılı bir karidese uzanarak hızla geri döndüm.

Bir el dirseğıme dolandığında ağzıma götürüyorum. Şaşırarak döndüm, "Ah, üzgünüm!" ve ordövrleri geri vermeye başla, ta ki gelenin sadece Alex olduğunu ve karidesi eline düşürdüğümü anlayana kadar.

Önce ona baktı, sonra omuz silkip ağzına atmadan önce bana baktı. Benimle gel, diye mırıldandı ısırığın yanından. "Önde oturuyoruz."

"Ne?" diyorum, beni öne doğru çektiğinde direnerek. "Hayır, ben..."

"Tartışma yok," diyor ileri doğru yürürken. "Annemden kesin talimatlar aldım: sen ailedensin."

Bu boğazıma takılıyor - pamuksu bir duygu yumağı orada sıkışıp kalıyor. Şalımı omuzlarıma dolayıp onu takip ederek en ön sırada damat tarafında bir koltuğa geçtim.

Alex üçüncü koltuğa oturuyor ve beni dördüncü koltuğa çekiyor. "Yakında başlıyor" diyor. "Annem bana gidip oturmamı söyledi, böylece insanlar gelip geçebilirdi. Onlar mı?"

Arkasına bakıyorum ve evet, insanların koridorun girişinde bekleyen mübaşirlere doğru ilerlemeye başladıklarını görüyorum. Koltuklar doluyor, güneş batıyor ve manzara nefes kesici.

"Seninle yıllardır tanışmak istiyordum," diyor Alex, sunağa - öyle gür Aowers ile süslenmiş küçük bir ahşap kemere - uzanıp gerçek olup olmadığını görmek için bir taç yaprağı çimdiklemek istiyorum. "Buluşacağız *Tekrar*"

"Ben?" Elliot ve ben düştüğümüzde o sadece üç yaşındaydı.

toplanma.

Tanrım, ne garip bir cümle. Diğer insanlar arasında bir anlaşmazlık var. Bir kopuş gibi hissettiklerimiz. Ama gerçekten öyle miydi? Belki de fay hattı boyunca bir gedik. Zayıf noktamıza bir tokmak şakladı. Ve kader bir matkapla içeri girdi.

Alex başını sallayarak bana döndü. On dört yaşındaki Elliot'a o kadar çok benziyor ki, sanki solar pleksusa yumruk yemiş gibi nefesim bir anlığına felç oldu. Gözleri ela, gözlüklerinin arkasında geniş. Saçları kalın ve koyu, oval yüzünün etrafına iğnelenmiş Aowers tarafından zar zor boyun eğdirildi. Boynu uzun, kuğu gibi, elleri narin ve kemikli. Alex'te bir şekilde zarif görünüyor; Muhtemelen dans ettiğı ve ince yapısını kendi avantajına kullanmayı öğrendiğı için. Elliot'ın vücudu her zaman biraz alet dolu bir kutu gibi görünüyordu: keskin açılar, uzun kemikler, beceriksizce kullanıldığında tehlikeli.

"Seni çok seviyor" diyor. "Yemin ederim eve kız getirmedi.öncü"

Kalbim yavaşlıyor.

Başını sallıyor. "Cidden. Ailem onun eşcinsel olduğunu düşündü. 'Elliot, seni ne olursa olsun sevdiğimizi biliyorsun. Biz sadece senin mutlu olmanı istiyoruz. . .' ve 'Bunu gerçekten takdir ediyorum çocuklar' derdi ve sonra hepimiz ona bakıp 'Erkek arkadaşınızı ne zaman eve getireceksiniz?'

Biraz gülüyorum, ne diyeceğimi bilemiyorum. Duraksayarak mırıldandım, "Ama sonunda eve birini getirdi. Ondan hoşlandıklarına eminim?"

Omuz silkiyor. "Rachel iyiydi."

Kalbim yavaşlıyor.*Rachele* eve getirdiğı ilk kız arkadaşı mıydı? Bu... ne, bir yıl önce miydi?

Alex, oturma düzeninin ilerleyişini kontrol etmek için omzunun üzerinden geriye bakıyor. Biraz dolu, bu yüzden gitarist ve vokalist alayı çalmaya hazırlanırken daha yakına eğiliyor. "Annem, akşam yemeğine ilk geldiğinde ona üç kez falan 'Macy' dedi."

"Oof," diyorum, "garip." Rachel'la tanıştığım için şimdi de sempati duyuyorum. O ilk karşılaşmayla ilgili daha pek çok şey anlam ifade ediyor.

Her neyse, dedi Alex bana gülümseyerek, sonunda sana liseden beri aşık olduğunu itiraf etti. Hayatına geri döndüğüne sevindim. Çabucak ellerini kaldırıp ekledi, "Sadece arkadaş olsanız bile. Tamam, şimdi susacağım." Dudağını ısıyor ve sonra aceleyle ekliyor, "Ve baban için gerçekten üzgünüm, Macy. Onu hatırlamıyorum ama annem onun gerçekten iyi bir adam olduğunu söyledi.

"Teşekkürler tatlım." Omuzlarına uzanıp sarılmak için onu kendime çekiyorum. "Hepinizi deli gibi özledim."

Gitarist basit, ıstıraplı bir başlangıcı tıngırdatarak başlarken kalabalığı bir sessizlik kaplar ve vokalist yavaşça JeP Buckley'nin "Hallelujah" versiyonuna başlar. Koridorun aşağısındaki ilk kişiler daha yaşlı bir çift, muhtemelen Else'nin büyükanne ve büyükbabası. Bayan Dina ve Bay Nick, aralarında Andreas ile koridordan aşağı inerken, onlar karşımızdaki bölümde oturuyorlar. Bayan Dina'nın gülümsemesi o kadar parlak ki nefesimi boğazımda hapsediyor ve gözlerimin yüzeyinde yaşların acısını hissediyorum. Bu sadece bir düğün değil - düğünlerde hep ağlamama rağmen. Bu şarkı, bu ortam, tüm dünyada en çok sevdiğim insanların kollarında olmak. Hatırlayabildiğim kadarıyla ilk kez yalnız hissetmiyorum.

Andreas, koridorun başında durmuş, gelini beklentisiyle izliyor. Bayan Dina, Alex'in yanında oturuyor ama kucağına uzanıyor, elimi tutuyor ve o kadar sıkı tutuyor ki sevgisini, kafa karışıklığını ve - her şeyden önce - o tek, titreyen dokunuşta rahatladığını hissediyorum.

Sırada nedimelerden biriyle Nick Jr. var. Şişmandı, babası gibi geniş göğüslü, annesi babası gibi uzun boyluydu. Sakal doluyken bölge savcısından çok oduncuya benziyor. Dürüst olmam gerekirse, onu köpekbalığı derisi içinde hayal edemiyorum.

Sonra George ve Liz, kol kola, hepsi kolay gülümsüyor. Mutlu yüzler ve kendinden emin adımların o kadar mükemmel bir birleşimiydi ki, kendimi sırtıırken, gözlerim dolarken yakaladım.

Alex bana bir mendil uzattı. "İki telli, iki yanımda." "Şşt," diye fısıldıyor Bayan Dina. "Sadece bekle. Yakında seni etkileyecek.

Nedense buna hazırlıklı değilim - Elliot'ın koridorda yürüyeceğini unutmuştum - ve onu, kolunda minyon, sarışın baş nedimeyle, toplanan konuklarla göz teması kurarkenki sakın gülümsemesi, mideme sımsıkı sarılmış duygulara bir darbe indiriyor. Sıcaklık ücretsiz kanar.

Çok iyi görünüyor.

Gülümsüyordu, boyu artık 1,80'in çok üzerindeydi, tenine göre rahattı. Baş nedimeyi mihrabın yanında bıraktıktan sonra bana baktı ve gözlerimiz birbirini tuttu.

Eski sevgilimi düşüneli saatler oldu ama Elliot'ı şimdi - sunakta ve smokini içinde - görmek, Sean'a karşı her şeyin ne kadar muazzam yanlış hissettirdiğini anlamamı sağlıyor. Ne kadar yanlış hissettirirdi*herhangi biri*ama Elliot.

Geri çekilerek sağdıçların başındaki yerini aldı ve müzik değişirken gözlerini benden ayırmayı başardı ve gitar, Elvis Costello'nun "She"sinin açılış notalarını tıngırdatmaya başladı.

Kalabalık duruyor. Gelini aramam gerektiğini biliyorum ama öne bakan tek kafam Elliot'a bakmaktan kendimi alamıyorum.

Dikkatimi hissedebildiğinden eminim, çünkü gözlerini kırıştırıyor, başını hafifçe çeviriyor ve gözlerimle buluşuyor. Orada bir

oradaki soru, şakacı bir şekilde bariz *Senin sorunun ne?*

Başka ne yapacağımı bilmiyorum, bu yüzden sadece kelimeyi söylüyorum *Evet. Evet seninim.*

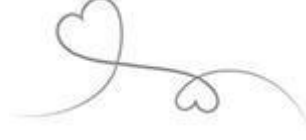
Evet,

hazırım.

Evet, seni

seviyorum.

Daha sonra

8 Aralık Cuma onbir

ye&go

GAh, bu kitap harika," diye fısıldadı Elliot sayfayı çevirirken.

İçten içe övdüm. Sonunda Bay Snobby McClassicspants, Wally Lamb'i okuyordu.

Karnıma doğru yuvarlanarak şiltenin üzerinde ona baktım. "Sana onu seveceğini söylemiştim."

"Yaptın," dedi. "Ben de."

Sonunda birlikte dolaba girmemize izin verildi - kapı açık - çünkü hava bizi dışarı gönderemeyecek kadar soğuktu ve babam bütün gün aşağıda fısıldaşmalarımızı dinlemek istemedi.

Son sınıf zaten tam bir çılgınlıktı ve Kasım ayının çoğu hafta sonu Berkeley'deki evinde üniversite başvuruları, SAT sınavları ve yüksek lisans tezleri için hazırlanarak geçirilmişti. Aynı şehirlerdeki okullara, hatta aynı kolejlere başvurmaya çalışıyorduk ve koordinasyon ihtiyacımızdaki yoğunluk, sürekli birbirimizi kontrol etmemize neden oldu. Bu, 15 haftadır Elliot'la gerçekten birlikte olduğum ilk hafta sonuydu ve bizi kapı açıkken bile birbirimize yaklaştıran, yaklaştıran ve yaklaştıran güçlü bir gizli akım vardı.

"Bana tapmalısın," dedim ona.

Gözlüklerinin üzerinden kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Evet."

sırıttım. "Ya da kölem ol."

"İsterim." Dirseklerini uzun baldırlarına dayayarak kitabı kapattı. "BENben" Artık tüm dikkati bende idi.

"Beni palmiye yapraklarıyla besle ve bana küçük sulu
üzümlerle besle." Sanki aramızdaki hava akışı durmuş gibiydi.
Elliot boğuk bir sesle, O kelimeyi bir daha
söyle, diye sordu. "bir sterlin."

"HAYIR."

"Minik."

Bıkkınlıkla içini çekti. Macy. "Üzüm."

Yorgun bir hırıltı çıkararak kitabına döndü. "Baş belası."

Sırıttım, dudaklarımı yaladım ve ona istediğini verdim: "Etlı."

Yukarı baktı, gözleri

karanlıktı. Kapı açık.

"Etlı," diye tekrar fısıldadım ve Aoor'a doğru sürünerek
boynumu öpmek için eğildi, gıdıklıyordu. Kıvrınarak kapıya
baktım. "Sen tam bir kelime ineğisin."

Dili boğazımın yolunu takip etti ve "Elini pantolonumun içine
koy" dediğinde gülümsediğini duydum.

Kıkırdadım ve sertçe fısıldadım, "Ne? Hayır. Babam kelimenin
tam anlamıyla altı metre uzakta."

Tam o sırada garaj yolunda araba motoru çalıştığında, lastikler
aşağı, aşağı, aşağı ve sonra gözden kaybolduğunda, gözlerimiz
aynı anda fal taşı gibi açıldı.

"Tamam aşkım. Sanırım altı metreden daha uzakta," diye
mırıldandım.

Elliot geri çekildi ve bana baktı, gözleri koyu ve etoburdu ve içimde bir şeylerin köpürmesine neden olan bir düğme gibi geldi. uzandım ve

1sonunda

1sonunda

elimi kotunun düğmelerinin üzerine koydum, gerçekten hissettiğimi hissettim

*Gerçekten*orada hissetmek istedim.

"Şimdi Ne?" BEN diye sordu. Bu öyleydi olay. *Bu oluyordu.* dokunuyordum. BT. O-BT. Elliot'ın kaşları saç çizgisine kadar kalktı. "Bilmiyor musun?"

"Emin değilim?" dedim, daha fazla soru sormadan ayrıldı.

gülümsedi ve ağzımı onun kiyle kapattı.

Aoor'a geri döndük, bacaklar ve kollar birbirine dolanmış, dudaklar dişlere karşı morarmış, dağınık, çaresiz ve tamamen mükemmel. Birbirimize yapmak istediğimiz her şey hakkındaki tüm zorunlu fiziksel mesafe ve tartışmalardan sonra ve ne zaman ve nasıl yalnız kalacağımızı asla bilmeden, bu küçük pencere avuçlarımıza düşen Umut Elması gibi geldi.

Bu duyguyu, midemde filizlenen ve yayılan, daha aşağı ve sıcak, beni duyularımdan uzaklaştıran ve tüm evrenimi bu bir duyuma ve ardından bir sonrakine indirgeyen bu ağrıyı hiç bilmemiştim. Ve ardından gelenleri istemek.

Gömleğim ameliyat oldu. Pantolonumun fermuarı açıldı ve soyuldu. Çıplak olsak bile bu yeni açlığı tatmin edecek kadar yakın olmayacağımızdan korkarak daha da yaklaştım.

Eğildi, boynumu, göğüslerimi yaladı ve sonra bana döndü, açgözlü dudakları önce benimkileri emdi, sonra tekrar göğsüme indi. Eli karnıma bastırdı ve parmaklarıyla iç çamaşırımın kenarını çekti.

"Çok hızlı?" diye sordu derin derin nefes alarak ve ağzının keşfettiği yerden beni göremese de başımı salladım.

memelerim.

"Hayır," dedim yüksek sesle. Çok yavaştı. Çok hızlı değil—çokyavaş.

Ateş her sinir ucunu yukarı aşağı çıtırdatıyordu ve tam olarak ne olduğunu bilmesem de daha fazlasını istiyordum.

"Kahretsin, Macy, ben... . . Bu delilik.İyüinanılmaz. Benim yanımdayken kendini deli hissediyorsun."

Güldüm çünkü Elliot'ın ender tutarsızlığı garip bir şekilde güven vericiydi ve sonra dudakları ağzımdaydı, kahkahamı yuttu ve kendi gülüşünü yaptı, eli göğsümü kavrayıp sıkarken dili benimkilerin üzerinde kaydı, güç bela nefes alabilmemiz nedeniyle seslerimiz boğuk çıktı.

Parmakları tekrar aşağı indi, kaburgalarımın üzerinden, göbeğimin üzerinden, pamuğun altından tam ihtiyacım olan yere kaydı ve aynı anda boğuk bir ses çıkardı ki ben anlaşılmaz bir şey sezdim. Kalçaları, tenimde kayan parmak uçlarıyla aynı ritmi arayarak üzerimde kaydı.

Bir Kıç sesiyle aşağı iniyor, iç çamaşırlarımı çekiştiriyor ve göbeğimi, kalçalarımı ve sonra benimkini yansıtan bir istekle neredeyse vahşi bir şekilde alt bölgemi öpüyordu. Altımda, kalçalarımın arasında titriyordu, omuzlarım tutuşum altında titriyordu ve üstteki ağırlığını kaçırmıştım ama ağzıyla her ne yapmaya karar vermiş olursa olsun, beni diğer tutarlı düşüncelerden uzaklaştırdı. Sıcak, yumuşak bir emiştire, elleri bacaklarımdaydı, başının etrafında kapanmak istiyormuş gibi görünmelerine, dilinin ve dudaklarının çılgınca hissine ve nefes alıp vermesine direniyordu. Kendime zar zor hayal ettiğim o şeyi yapıyordu.

Cildimi hayal bile edemeyeceğim kadar vahşice solumaya, ısırma ve öpmeye başladığımda tekrar yukarı çıktı, ama sonra, o an, bizimle başka türlü olamayacağını anladım.

"Üzgünüm," dedi. "Devam etmek istiyordum ama..." Gözlerini kapattı, alt dudağını ısırıp ve sanki kendini toparlamaya çalışıyormuş gibi inledi.

"Sorun değil, buraya gel." Ağırlığını üzerimde istiyordum. Onu vucudumun üzerinde süzölürken görmek ve ardından görüntüyü beynime yakmak istedim.

"Cidden geleceğimi düşünmüştüm," diye ekledi dudaklarıma doğru gülerek, ağzı hâlâ ıslaktı. *Ben* ve dokunuşunun ardında beni biraz çılgına çeviren bir aciliyet vardı.

Beklenmedik bir şekilde kemerini ittim ve sonra parmaklarım, ilmekleri çekerek ve büyüleyici bir düğmeyi teker teker çözerek işlevini hatırladı ve sonra ben pantolonunu dizlerinin altında çalıştırırken ellerim onun ince karnının çıplak derisini, dar kalçalarını, uyluklarının arkasındaki yumuşak kılları hissetti.

Üzerimde ağırdı, kalçama karşı sert ve kalındı ve onu ovmak isteyerek ona doğru eğildim. *Orası*.

"İstiyorum," diye başladım, ona uzandım ve onu buldum. Çıkardığı ses, onu elimde böylesine sıcak ve sert hissetmek, zihnimi pelte haline getirdi. "Sen istiyor musun?"

"Seks mi?" diye sordu, çılgınca başını salladı, gözleri kendinden geçmişti. "Evet. Evet. Evet. Yaparım, yaparım, yaparım, Macy, ama *Kahretsin*, ama herhangi bir korumam yok.

"Hap," diye soludum ve o kıpırdandı ve uyluğumun üzerinden kaydığını hissettim. Hiç yumuşak olmayan bir şey üzerinde pürüzsüz ve yumuşak bir cilt.

Elliot şaşkınlıkla çenesini kaldırdı. "Hap mı kullanıyorsun?"

Annemin kurallarından biriydi. Babam beni ekimde işe aldı."

Aramıza uzandı ve kendini bana sürttüğünde tamamen gitmiştim. "Emin misin, Mace? Bana bak."

Sesinin yumuşak nabzında, bakışlarımı onun olmak üzere olduğu büyüleyici yerden uzaklaştırdım. *içinde* aılıktan neredeyse kararımış ama aynı zamanda sabırlı ve bekleyen gözlerine.

"Lütfen," dedim. Çok iyi hissettirdi. Eğer beni böyle öpmeye devam ederse. . . "Eminim."

Aşağı baktı ve üzerime eğilip dirseklerini omuzlarıma dayamadan önce kendini doğru yere yönlendirdi. Bu, dünyadaki en doğal şeymiş gibi hissettirdi: Bacaklarım yukarı ve kalçalarının üzerinden kaydı, dudakları benimkileri buldu. Bir santim ilerledi. Henüz içeride değil ama *Orası*.

"Bu bir maraton olmayacak," diye homurdandı. Zar zor dayanıyorum.

"Sadece seni hissetmek istiyorum."

Bir santim daha ileri itti ama vücudumdaki duygu ve uyarım uyumu karşısında haykırdığım zaman durdu. Gözleri yüzüme perçinlendi ve sonra onu hızla -ve kabaca- içime çekmek için bacağıma kalçasına doladığımda kafasına geri döndü.

Keskin bir acıyla omzunu ısırdım, vücudu ağlamamı bastırıyordu. Elliot'ın kalçaları dikkatlice geriye ve sonra tekrar içeri kaydı ve ciddiyetle hareket etmeye, tekrar, tekrar, daha hızlı beni içeri ve dışarı çekmeye başladığında onun yırtıcı zevkini/acısını tekrar tekrar hissettim.

"İyi misin?" nefesi kesildi.

Boğuk bir "Evet"i

başardım. "Aman Tanrım,

ben..."

Kollarım ve bacaklarım etrafına dolanmış, gözlerimin sımsıkı kısılmasına karşı sımsıkı kenetlenmiş, vücudumun ona ihtiyaç duymasından çok kalbim onu içimde tutmak isterken onu kendime tuttum.

"Geliyorum," dedi nefes nefese ve sonra ellerimin altında salladı, düşerken nefesi omuzlarında yukarda ve sımsıkı tutulmuştu.

Bunun ona ne yaptığını hissettim. Her vardiyayı içimde hissettim.

Bir yerde bir yankıda ses duydum, ayaklar, bir ses. Arzu hala içimde yankılanıyor, bacaklarımın arasındaki keskin acıya karşı

sekiyordu.

Elliot'ın dokunuşu aniden gitti, o üzerimde olmadan vücudumun tüm ön kısmı soğuktu ve kendimi tuhaf bir şekilde, hemen boşlukta hissettim. Kafası karışmış halde, onun geriye doğru çabaladığını ve beni yukarı çektiğini fark ettim.

Macy? Babam aşağıdan seslendi. Ya da su altında, emin olamadım.

Elliot'ın yüzü üzerimde yüzerek odaklandı, alnı nemli, gözleri geniş, dudakları parlak kırmızı ve öpücüklerimden hâlâ ıslaktı. "Kalk Mace."

Farkına vararak, bir şekilde sesimi buldum ve boğuk bir "Evet, baba?"

Elliot pantolonunu yukarı çekti ve benim beceriksiz parmaklarım pantolonuma asılmaya çalışırken gömleğini başının üzerine fırlattı. Kalçamdaki parlak kan lekesini görünce duraksadım ve kotunun düğmelerini iliklerken gözleri benimkilere kısılan Elliot'a göz kırptım.

"İyi misin?" fısıldadı. Üst kattaki uzun koridorda ayak sesleri yankılandı.

"Evet." Zayıf, titreyen bacaklarımın üzerinde durup gömleğimi 1'e aldım, çekiştirdim ve tam babam içeri girerken ayağımla sütyenimi yastığın altına soktum.

Kapı eşiğinde durup manzarayı inceledi. Elliot köşedeki yastıkların üzerine atılmış, eskimiş kitabımı okuyordu. *Sevinç şans kulübü* gözlüksüz. Yüzü kıpkırmızıydı, nefesi düzensizdi. Kapının yanında durdum ve saçımın nasıl görüldüğü hakkında hiçbir fikrim olmadığını fark ettim, ama iyi olamayacağını hayal ettim. Elliot parmaklarını saç örgüme geçirmiş, örgümü ayırmış ve ellerini tekrar tekrar saçlarıma geçirmişti.

Vücudum hatırayla kasıldı. Babam

bana baktı ve gülümsedi.

"Merhaba," dedim.

Ve kredisine göre, basitçe "Hey millet" diye yanıtladı.

"Naber?" diye sordum nefes nefese kalmamaya
çalışarak.

"Mace, tatlım, üzgünüm ama bir saat içinde gitmeye hazır olabilir misin? Almak için kasabaya koşmam gerekti.faks, Her şeyden. Bu gece geri dönmeliyiz." Gerçekten özür diler gibi görünüyordu.

Burada iki gece daha geçireceğiz, diye düşündüm ama ezici bir hayal kırıklığı tüm bedenimi kaplarken bile parlak bir şekilde başımı salladım. "Sorun değil, baba."

Elliot'a el salladı, o da karşılık verdi ve sonra gitti.

Yavaşça döndüm. Elliot'ın gözleri kapalıydı, elleri yüzündeydi ve artık gevşemiş gibi görünmesine gerek kalmamıştı.

Ona doğru ilerledim, kucığına tırmandım, umutsuzca onun bana karşı hissetmesini istiyordum.

"Kahretsin, bu çok yakındı," diye fısıldadı.

Başımı salladım. Ayrılmak istemedim. Adrenalin bedenime hücum etti ve uzuvlarımın titremesine neden oldu. Onunla kıvrılıp az önce yaptığımız şey hakkında konuşmak istedim.

Başını çevirerek şakağımı öptü. Kanıyordun. olduğunu biliyorum. . . normal, ama sadece emin olmak istiyorum: Seni incittim mi?

Hem doğru hem de güven verici bir cevap bulmaya çalışarak tavana baktım. Beklediğimden fazla değil.

Dudakları benimkini buldu. Yavaş, dikkatli öpücükler ağzımda, çenemde, yanaklarımda belirdi.

"Toplanman gerek," dedi gönülsüzce, geri çekilirken. "Evet."

Ayağa kalktı, beni kaldırdı ve sonra yere indirdi. "Bu gece bana e-posta gönder?"

Başımı salladım. Hala titriyordum. Yaptıklarımız yüzünden. . . ve çünkü neredeyse bunu yaparken yakalanıyorduk.

Yüzümü iki elinin arasına aldı ve gözlerime baktı. "Öylemiydi . . . Tamam?"

"Evet." Sinirli bir kahkaha attım. "Demek istediğim . . . Kesinlikle tekrar yapmak istiyorum." Adrenalin beni hızlı ve kablolu hissettiriyordu.

"Tamam aşkım." Çılgınca başını salladı. "Tamam konuşalım mı? iyi misin?"

"Evet." Gülümsedim. "Sen?"

Kontrollü bir nefes verdi. "Eve gideceğim ve uzun bir duş alacağım ve babanın orada durduğu ve benim hala biraz zorlandığım an dışında her şeyi yeniden yaşayacağım."

Ona yaslandım, alnımı göğsüne yasladım. "Gitmek istemiyorum."

Dudakları başımın tacına değdi. "Biliyorum." Az

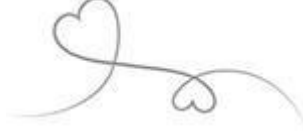
önce seks mi yaptık? sessizce sordum

Baş parmaklarıyla, ona bakmam için yüzümü eğdi. "Evet. Yaptık."

Öne eğildi, beni bir, iki kez, yumuşakça dudaklarımdan öptü ve ardından üçüncü, derin bir öpücük. Sonunda geri çekildi, burnumun ucunu öptü ve dolaptan dışarı çıktı.

Merdivenlerden aşağı inen ayak seslerini duyduğumda, daha önce hiç konuşmamış olmamızın ne kadar tuhaf ve harika olduğunu düşündüm.*seni seviyorum*. Ve buna ihtiyacımız yoktu.

Şimdi

pazar&y, 31 Aralık

D Aynı anne babadan doğmamıza ve aynı evde büyümemize rağmen, Andreas ve ben bundan daha farklı olamazdık," diyor Elliot, düğün kadehini açıp bir elini smokin pantolonunun cebi. Geniş masaların, ışıkların ve mum ışığının önünde duruyor, ağzında minik bir sırıtış var.

"Ben çalışkandım, o... ." Elliot kaşını kaşıldı. "Eh, atletikti."

Misafirler bilerek gülerler.

"Ben takıntılıydım, o özensizdi." Başka bir minnettarlık gümbürtüsü. "Latince öğrendim; öncelikle homurdanarak ve kaşlarını çatarak iletişim kurdu. Bunun üzerine, gerçek kahkahalara katıldım. "Ama bizi tanıyan herkes, önemli bir ortak noktamız olduğunu bilir." Elliot sanki kendine hakim olamıyormuş gibi yan yan bana kısaca baktı ve sonra tekrar Andreas'a döndü. "Sevdiğimiz zaman, iyilik için severiz."

Odada duygusal bir mırıltı dalgalanıyor ve kalbim ılık bir bal birikintisine dönüşüyor.

Andreas, Else ile yirmi sekiz yaşındayken tanıştı. Elbette, daha önce kız arkadaşları olmuştu ama bunun gibisi yoktu. Bir Cumartesi günü annemle babamın evine girdi ve fiziksel olarak rüzgardan savrulmuş görünüyordu. Gözleri kocaman, ağzı açık olan Andreas, normal, çok temel kelime dağarcığında konuşma yeteneğini kaybetmişti. Kahkahalar yeniden yükseliyor, sevinç içinde. "Onu akşam yemeği için eve getirdi ve sen onun

İngiltere kraliçesini davet etti.” Elliot annesine gülümsedi. Anneme ne pişireceği konusunda dırdır etti. Sürekli Niners maçı oynamaması konusunda babama dırdır etti. Kafka'dan alıntı yapmak ya da yeşil fasulyemle sihir numaraları yapmak gibi tuhaf şeyler yapmamak konusunda dırdır etti. Ya da kendi yatak odasını hiç gönüllü olarak temizlememiş bir adam için bu titiz davranış dikkate değerdı.”

Gülümsemem yüzüme genişçe yayılıyor; baş döndürücü, aşk hastası bir fay hattı.

“Ve o zamandan beri her gün aynı derecede dikkatli, sadık ve özverili.   veya dört yıl, senin daha derinden aşık olmanı izledim. Else'nin Andreas için çok uygun olduğunu söylemek yetersiz kalır. Görünüşe göre mankafaları seviyor.” Kahkaha "Ve görünüşe göre o da bizi yeterince seviyormuş.”

Elliot ağabeyine ve yeni baldızına sıcak bir şekilde gülümseyerek kadehini kaldırdı. "Yoksa, ailemize hoşgeldin. Hiç sessiz olmayacağına dair söz veremem ama asla eve bize geldiğın zamanki kadar seilmeyeceğine söz verebilirim.

Alkışlar çınlıyor, bardaklar tıkırtı. Elliot ikisine de sarılmak için eğildi ve sonra yanındaki yerine döndü.

Masanın altından elimi tutuyor. Onun titriyor. "Bu harikaydı," dedim ona.

Boştaki eliyle somon balığından bir ısırık alırken gülümseyerek eğiliyor. "Evet?"

Eğilip dudaklarımı yanağına bastırıyorum. Cildi şimdi en yumuşak zımpara kağıdı gibi sıcak ve biraz pürüzlü. Dışlerimi göstermemek ve onu en ufak bir parça ısırarak için yapabileceğim tek şey bu. "Evet."

Dudaklarım ondan uzaklaştığında, ikiz ruj yaprakları bıraktılar. Uzanıp isteksizce baş parmağımla lekeyi siliyorum. Orası hoşuma gitti. Elliot yemeye devam ediyor, ben onun için yaygara koparıırken bana gülümsüyor ve hayatım boyunca kendimi hiç bu kadar mutlu bir şekilde birinin karısı gibi hissetmemiştim.

Bu duygu köpüklü, tıpkı bir içkiden sarhoş olmak gibi - boğazdan mideye giden yolu ısıtma şekli. Ama burada, *her* şey sıcak hissediyor Elini avucumun içine daha yakına, dizime, kalçamın üstüne çektim. Çatalını ağzına götürürken durup bana kurnazca gülümsedi ama sonra lokmayı alıp çiğnedi ve Andreas omzuna hafifçe vurunca dinlemek için soluna eğildi.

Müzik 1. dans için başlar ve Andreas ve Else ayağa kalkar, odanın ortasına doğru hareket eder, DJ herkesi çağırmadan önce yalnızca birkaç bar boyunca solo dans eder. Ve sonra Bayan Dina ve Bay Nick oradalar ve sonra Else'nin ailesi de. Elliot bana baktı, bariz bir soruyla kaşını kaldırdı. . . ve işte başlıyoruz.

Beni Aoor dansının merkezine yakın bir noktaya götürüyor ve bir koluyla belime dolayarak tam ona yaslanana kadar beni çekiyor: göğüs göğüse, mide mideye, kalçalar kalçalara.

Sallanıyoruz. Gerçekten dans etmiyoruz bile. Ama yakınlığımız bedenimi ateşliyor ve bunun ona ne yaptığını da hissedebiliyorum. Tam karşımda, yarı sertti, duruşu hissettiği açlığı açığa vuruyordu.

Ben de daha yakın istiyorum. Bir eli omzunda, diğer eli boynunda, sonra -yavaşça- saçlarında dolanıyor. Elliot birleşen ellerimizi göğsüne bastırdı ve sonra eğilerek yanağını benimkine bastırdı.

"Seni seviyorum" diyor. "Vücudumun sana tepkisini engelleyemediğim için üzgünüm."

"Sorun değil." "Ben de seni seviyorum" diyemeden önce kalp atışlarımın on beşini sayıyorum.

Buna nefesini keserek, omuzlarında hafif bir titremeye tepki verdi - bunu söylediğimi ilk kez duyuyordu.

"Siz yapıyorsunuz?"

Başımı salladığımda yanağım onunkine sürtünüyor. "Ben her zaman yaptım. Bunu biliyorsun."

Dudakları kulağıma o kadar yakın ki, "Öyleyse beni neden terk ettin?"

Yaralandım, dedim ona. "Ve sonra kırıldım."

*Şimdite*pkı verir. Ayakları Aoor'da durur. "Ne parasızSen?"

"Bunu burada konuşmak istemiyorum."

Geri çekiliyor, sanki orada iletilen farklı mesajlar varmış gibi gözleri benimkilerin arasında gidip geliyor. "Ayrılmak istiyor musun?"

Bilmiyorum. ben ayrılmak istiyorum . . ama konuşmak değil. "Ne zaman istersen," diyorum.

"Daha sonra 1ne." "Nerede?"

Herhangi bir yer. Tek bildiğim, onunla yalnız kalmaya ihtiyacım olduğu. Bu huzursuz, zorlayıcı şekilde gerek. BEN*istek*onunla yalnız kalmak.

İstiyorum0.

"Nereye gittiğimiz umurumda değil." Diğer elimi göğsünden yukarı, boynuna ve saçlarına kaydurdım. Elliot ne yaptığımı anlayınca nefesi kesildi: beni öpmesi için onu aşağı çekiyorum.

Dudakları ateşler içinde dudaklarıma değişiyor, elleri yüzümü avuçlamak için hareket ediyor, sanki öpücüğüm narin, can alıcı bir şeymiş gibi beni kendine yakın tutmak için.

Onun öpücüğü acı verici bir duadır; ondan bağıllık yağar. Alt dudağımı, üst dudağımı emiyor, ben geri çekilmeden önce başını daha fazla ve daha derine eğerek ona küçük bir Aicker ile nerede olduğumuzu ve kaç kişinin fark ettiğini hatırlatıyor.

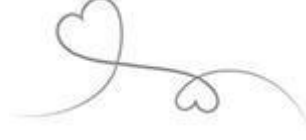
Elliot onları umursamıyor. Elim tuttu ve beni ışıklı dans Aoor'un merdivenlerinden aşağı bahçelere götürdü.

Ayakkabılarımız ıslak çimlerde hışırdıyor. Onun peşinden koşarak elbisemi 1'ime kadar çekiyorum.

Patikanın daha derinlerine, karanlığa gidiyoruz, tek duyduğum

böceklerin vızıltısı ve yaprakların arasından esen rüzgarın dalgalanması. Sesler arkamızdaki ışığın içinde kayboluyor.

Daha sonra

31 Aralık pazar on bir

ye&go

Donun için bir Aute şampanya ve benim için şüpheli bir şekilde zencefilli gazoz gibi kokan bir Aute şampanya tutan reklam yanımda belirdi.

"Bir bardak içki bile yok mu?" diye sordum, kaşlarımı çatmış gibi yaparak. "Bu parti berbat."

Babam, dikkatini odanın her yerine etkileyici bir şekilde çekerek bunu adım adım karşıladı, çünkü bu parti, oldukça açık bir şekilde, berbat değildi. Palace Hotel'deki Garden Court'taydı ve mücevher damlatan güzel insanlarla doluydu.

-neyse ki- şaşırtıcı derecede canlı. Tüm oda binlerce, hatta belki bir milyon minik beyaz ışıkla dekore edilmişti. Yeni yılı bir takımyıldızın kalbinde geçiriyorduk. Elliot'tan uzakta olmama rağmen tam olarak şikayet edemiyordum.

Gece yarısına sadece birkaç dakika kalmıştı ve kalabalık etrafımızda yoğunlaşıyor, yeni yıl zili çalmadan önce herkes bir şeyler içebilsin diye bara daha da yaklaşıyordu.

Kolumun altına sıkıştırdığım debriyajım titremeye başladı. Başımı sallayarak bana izin veren babama baktım ve koridora çıktım.

Telefonuma baktım. Onbir 1fty-1ve. Elliot beni arıyordu.

Hey, dedim nefes nefese.

Selam Mace. Sesi kalın ve mutluydu.

Gülmemek için dudağımı ısırđım. "Birkaç kokteyl içtik mi Bay Petropoulos?"

"Bir yada iki." O güldü. "Görünüşe göre hafıf sıkletim."

"Çünkü sen içki tiryakisi değilsin." Sessiz koridorda daha derine inerek oradaki duvara yaslandım. Partiden gelen yaygara bir dizi arka plan gürültüsüne dönüştü: sesler, bardakların şingirtısı, müzik. "Neredesin?"

"Parti." Sustu ve arka planda bir uğultu duydum, uzaktan bir kapı zili sesi. "Şey. . . birinin evi."

" 'Biris'i'?"

Tereddüt etti ve diğer hatta duyabildiğim hava alımıyla, onu tutma şekliyle, neyin geldiğini anladım. "Christian'ın."

Bir süre sessiz kaldım. Christian hakkında, onun etkisinden biraz rahatsız olmama yetecek kadar şey biliyordum. Christian ortalıktayken işler her zaman çok çılgına dönmüştü, en azından Elliot böyle anlatmıştı. "Ah."

Alçak ve yavaş bir sesle, "Bana 'Ah' deme, küçük hanım," dedi. "Bu bir ev partisi. Büyük bir evde çok sayıda insanın olduğu bir parti."

"Biliyorum," dedim derin bir nefes alarak. "Sadece dikkatli ol. Eğleniyor musun?"

"HAYIR."

Buna sırtarak "Başka kim var?" diye sordum.

"İnsanlar," diye mırıldandı. Brandon. Hristiyan." Bir ara. Emma. Midem kasıldı. "Okuldan diğer insanlar," diye ekledi hemen.

Arka planda bir şeyin düştüğünü ve çarptığını duydum, Elliot'ın sessizce "Ah, dur" ve o daha sessiz bir yere taşınmadan önce bir kızın adına gülen bir kız. "Ve bilmiyorum, Mace.*sen* burada değil. Bu yüzden kim olduğu umurumda bile değil."

Sıkıca güldüm. Bu çağrı, birlikte bira içtiğimiz, yurt odalarımız ve saatlerce baş başa kaldığımız bir hayata doğru bir itiş gibi geldi. Geleceğimizin yaklaşmakta olduğunu hissettim, dalga geçiyordum.

Cazip.

"Nerede*Sen*?" O sordu.

"Glitzy gece partisindeyim."

"Doğru doğru. Siyah

kravat.*Toplum*"

Omzumun üzerinden geniş balo salonuna baktım. "Etrafımdaki herkes dövüldü."

"Berbat geliyor."

"Kulağa senin partin gibi geliyor," diye karşılık verdim, odanın öbür ucundaki güzel bir sarışınla konuşan babamı izlerken. "Babam iyi vakit geçiriyor gibi görünüyor."

"Süslü bir şey mi giyiyorsun?"

Parıldayan yeşil elbiseme baktım. "Evet. Yeşil payetli bir elbise. Deniz kızı gibi görünüyorum."

"Disney prensesi gibi mi?"

Güldüm. "HAYIR." Elimi karnımda gezdirerek, "Ama bence hoşuna gider," diye ekledim.

"Kısa mı?"

"Tam olarak değil. Diz boyu?"

"Sıkı?"

Dudağımı ısırarak sesimi alçalttım. Gereksiz yere, kesinlikle: parti kükredi. "Olumsuz*deri*-sıkı. . . . ish."

"Eh," diye homurdandı. Benimle kot pantolon ve sweatshirt giymeyi tercih etmez miydin? Kucağımda?"

Eksik 1 litresine kıkırdadım. "Kesinlikle."

"Seni seviyorum."

Bu sözlerin sesiyle gözlerimi kapatarak donakaldım.

Tekrar söyle, diye düşündüm ve sonra hemen, bunu gerçekten böyle mi itiraf etmesini istediğimi merak ettim: Sarhoşken -bildiğim kadarıyla ilk kez- ve kilometrelerce uzakta.

"Ediyorum," diye homurdandı. "Seni çok seviyorum lanet olası. BEN*louesen* ve ben seni arzuluyorum *veistek*Sen. Seni sonsuza kadar birlikte olmak istediğim kişi olarak seviyorum. Ben sadece . . . Macy? Benimle evlenir misin?"

Zaman durdu. Gezegenler hizalandı ve sonra birbirinden ayrıldı. Yıllar geçti. Etrafımdaki sesler, müzik ve bardakların şingirtısı bir anda yok oldu ve tek duyabildiğim onun yapmacık teklifinin yankısı oldu.

Konuşmadan önce birkaç ses arasında kekeledim.

Maalesef, "Ne?" tutarlı bir şekilde çıkan ilk şeydi.

"Kahretsin," diye inledi. "*Bok*, Bunu tamamen mahvettim. Elliot. . . ?"

"Beni görmeye gelir misin? Benimle evlenmeni istemek istiyorum. Şahsen."

Odaya baktım, kalbim göğsümde yanan bir şimşek gibiydi. "BEN . . . El . . . Bu gece gelebileceğimden emin değilim. Bu çok büyük."

"BT*dır-dir*büyük. Ama bu gerçek.

"Tamam aşkım. Seni dinliyorum." dedim gözlerimi kapatarak. Bana beni sevdiğini söyledi ve bir konuşmada onunla evlenmemi istedi. Üzerinde*telefon*. "Bu sadece . . . Babamın onca sarhoş insanla yola çıkmama izin vermesine imkan yok."

O kadar uzun süre sessiz kaldı ki aramayı kaybetmediğimden emin olmak için telefonuma baktım.

"Elliot?"

"Severmisin *Ben*?"

Nefes verdim, göz yaşlarımı sildi. Bu sohbeti böyle istemiyordum - meselemizi böyle tartışmak istiyordum. *gelecek* - ama işte, benim yüzümden böyle olmasını talep ediyordu. "Yaparım bilirsin. Bunu telefonda yapmak istemiyorum."

"Bilmiyorum, ama ne demek istediğimi anlıyor musun? Yapıyor musun *istek* benimle evlen? Bunu sonsuza kadar yapmak ister misin? Goat Rock'ta, kütüphanede, her yere yürümek ve seyahat etmek. Bana dokunmak ve benimle olmak ve ağzım senin üzerindeyken uyanmak mı istiyorsun ve sana orgazm vermemi mi istiyorsun yoksa . . . Kahretsin, sahip olduklarına dikkat et ya da her neyse? Benimle yaşamayı mı yoksa benimle evlenmeyi mi düşünüyorsun?"

"O-"

"Ben," dedi nefessiz bir telaşla. "Her zaman yaparım, Macy."

Neredeyse konuşamıyordum, nabzım o kadar şiddetliydi ki. "Benim de yaptığımı biliyorsun."

"Bu gece bana gel, lütfen, Macy, lütfen."

Gürültücüler üflemeye başladı ve başımın yukarısında bir yerlerdeki görünmez kaplardan konfeti yağdı, ama tek duyduğum hattın çıtırtısıydı.

"Gelecek hafta sonu geleceğim, tamam mı?"

İçini çekti: sese gömülü bir ağırlık evreni. "Söz veriyor musun?"

"Elbette söz veriyorum." Odanın karşısına baktım ve babamın yüzünü aydınlatan ender geniş bir gülümsemeyle bana doğru yürüdüğünü gördüm. Telefonun diğer ucundan gürültü doldu ve

artık Elliot'ı zar zor duyabiliyordum.

Macy mi? seni duyamıyorum! Burası çok gürültülü."

"Ell, git iyi eğlenceler ama dikkatli ol, tamam mı? Gelecek cumartesi bana Yeni Yıl öpücüğümü verebilirsin.

"Kay." Durdu ve ne söylememi beklediğini biliyordum ama bunu telefonda söylemeyecektim. Özellikle de bağırarak zorunda kaldığımda ve onun bunu hatırlayıp hatırlamadığından bile emin olmadığım zamanlarda.

"İyi geceler," dedim. Sessizleşti ve ben de telefonu kulağıma götürmeden önce kısaca baktım. "Ell?"

"Gece, Mace."

Hat ölü olarak tıklandı.

O telefon görüşmesinden sonra parti hakkında tek bir şey anlatabileceğimi sanmıyorum. Babamla kucaklaşıp dans ettikten sonra, etkinlik odasının dışındaki koridorda yaklaşık yarım saat yürüdüm.

O konuşma için Elliot'la birlikte olamamaktan nefret ediyordum.

Bu muazzam çizgiyi aşmış olmamızdan, kendimize bir gelecek -dolabın dışında, gerçek dünyada, gerçek bir ilişkiyle- kabul etmiş olmamızdan ve onun benden kilometrelerce uzakta ve sarhoş olmasından nefret ediyordum.

İyi geceler derken sesinden nefret etmiştim.

"Macy, neden buradasın?" Babam sordu. Bana doğru gelirken ayakkabıları mermere çarptı ve partinin uğultusu tenime soğuk su dökülüyormuş gibi geldi. "Ayrılmak istiyorsun?"

Ona baktım, başımı salladım ve gözyaşlarına boğuldum.

Babam keskin bir dönüş yaparak, "Sorunu anlamıyorum," dedi. Gerçekten ayık olduğundan emin olmak için ona baktım. Onu içerken görmemişim ama benim kadar akli başında görünüyordu.

keçe. "Elliot'la güzel bir konuşma yaptın ve buna mı üzüldün?"

"Aramanın nasıl bittiği hoşuma gitmedi," diye itiraf ettim. "Beni gerçekten orada istediğini hissettim."

"Orada olduğundan çok evde olduğunun farkındayım ama siz ikiniz hep böyle yaptınız. Stres nedir?" Babam sordu, her zaman mantıklıydı. Adil olmak gerekirse, tüm ayrıntılara sahip değildi. Elliot'ın beni sevdiğini söylediğini ona söylemedim. Ona kesinlikle Elliot'ın evlenme teklif ettiğini söylemedim.

"Sadece hissettim. . . garip."

Elliot'ın aksine, babam nadiren baskı yapardı.

Yirmi dakikalık sessizliğin ardından, babam garaj yolumuza girdi ve arabayı yavaşça kapattı. Bana dönerek sessizce, "Anlamama yardım et," dedi.

"O benim en iyi arkadaşım," diye başladım gözyaşlarımın boğazımda düğümlendiğini hissederek. "Üniversite için ne yaptığımızı ve bundan sonra -hayatlarımız sadece hafta sonu gezileriyle noktalanmadığında- ne yapacağımızı düşündüğümüzde ne olacağı konusunda ikimiz de gerginiz sanırım. Bu gece aramanın bitiş şekli kötü hissettirdi ve aramızda kötü bir şey olursa ne yapacağımı bilmiyorum. Sessizce çalışan arabanın gösterge paneline bakarak oturdum. "Bazen onu kaybetme konusunda endişelenmeme gerek kalmaması için sadece arkadaş mı olmamız gerektiğini düşünüyorum."

Babam düşünürken dudaklarını büzdü. "Yani o senin Lais'in."

Annemin adını duyunca gözlerim yeniden yaşlarla doldu. Yıllardır bunu söylediğini duymamıştım.

"İkiniz de gençsiniz ama... . . eğer *odır-diro* kişi senin için," diye devam etti babam, "sadece arkadaş olamayacaksın. Ona her şeyi vermek, onu her şekilde sevdiğini göstermek isteyeceksin."

Gözyaşları döküldü, yanaklarımdan aşağı aktı.

Bana bakmak için dönerek, "Onunla ne kadar zaman istersem alırım," diye fısıldadı. "Bulabildiğim her şeyi alırdım. Gitmiş olması hala canımı yaksa da, onu sevdiğim için bir an bile pişmanlık duymuyorum.

Başımı salladım, boğazım sıkıydı. "Daha şimdiden ondan ayrı çok zaman kaybediyormuşum gibi hissediyorum."

"Her zaman böyle olmayacak."

"Bu gece arabayla gelebilir miyim?" Ona sordum.

Uzun, sessiz bir vuruş için bana baktı. "Sen ciddisin?"

"Evet."

Gözlerini kapatarak birkaç derin nefes aldı. "Dikkatli olacak mısın?"

Uzuvlarıma bir rahatlama geldi. "Söz veriyorum."

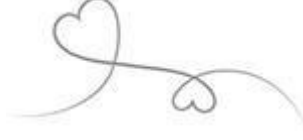
Babam, garaj yolumuzun ön camından, bu yeni arabanın hemen yanına park etmiş eski arabasına baktı. "Bu sabah Volvo'yu doldurdum. Alabilirsin."

Kollarımı ona dolayarak konsolun üzerine eğildim.

"Oraya varır varmaz beni arayacak mısın?"

Boynuna doğru başımı sallayarak söz verdim.

Şimdi

pazar&y, 31 Aralık

VE Iliot sıkı bir zeytin ağaçlarının arasında durup bana bakmak için döndü. Bu kadar uzakta cırcır böceklerinin sesi sağır edici; düğün partisi uzak bir vızıltı. Yarım mil yürüdüğümüzü hayal ediyorum
uzakta, bakımlıdan tozluya ve tarım arazisine giden geniş bir patikadan aşağı.

Yüce İsa, nereden başlayalım?

BEN dokunmakla başlamak istiyorum.

Okelimelerle, açıklamalarla ve özürlerle başlamak isteyebilir - benimki *VE* onun. Hala ona söylemem gereken çok şey var.

Göğsü nefesinin gücüyle inip kalkıyor ve kendi ciğerlerim sanki içimde havayı çekmek için çırpınıyor.

Bir şey söylemesini bekledim ama onun yerine önümde diz çöktü, kollarını kalçalarımın doladı ve yüzünü karnıma bastırdı. Bir an donakaldım, başının tepesine baktım, omuzlarının titremesini anlamlandırmaya çalıştım.

Ağlıyor.

"Hayır, hayır," diye fısıldıyorum. Ellerimi saçlarına götürdüm, yüzünü bana doğru eğdim ve kendimi alçalttım, onu bir ağaca doğru ittim, yüzü benimkinin tam karşısına gelene kadar üzerinden sürünerek geçtim, o kadar yakın ki bulanık. O kadar yakın ki, görebildiğim tek şey o. ben kaydırırım onun

gözlüklerini alnının üzerine kaldırıp yüzünü kapatarak onları yakındaki çimenlerin üzerine dikkatlice yerleştirdi.

"Biz ne yapıyoruz?" O fısıldar.

"Seni özledim." Eğilip boynunu, çenesini öpüyorum.

Beni omuzlarımdan geri çekti ve elmacık kemiğinden aşağı akan iki iri gözyaşını izledim. "Sana bir daha asla dokunmayacağımı sandım."

"Ben de öyle düşündüm."

Alt dudaklarını ısıyor, gözleri kocaman. "Bana verdiğin her şeyi alacağım. Bu acınası mı?"

Eğildim, dudaklarım onunkine değdi, tıraş losyonunun temiz kokusunu, keskin çimen kokusunu içime çektim, tüm bunlar için bilinçli kalmak için oksijene ihtiyacım vardı.

Ağız benimkine karşı açıldı ve keskin bir nefes alarak doğrulup elleriyle çenemi tekrar kavradı. Acilen daha fazlası için geri geliyor, başını yana yatırıyor, ısıyor ve emiyor ve benim daha derine, daha fazlasına ihtiyacım var. Hepsine ihtiyacım var. İnemeleri dudaklarım, dişlerim ve nefesim tarafından susturuluyor. Elleri elbisemin altından gelip belime doğru iterken, ben de papyonu çözüp gömleğinin düğmelerini çözüyorum.

Soğuk parmaklar uyluğumun içine doğru kaydılar. Göğsü ellerimin altında o kadar sıcaktı ki, avuçlarımı köprücük kemiğinin üzerinden karnına doğru kaydırarak her santimini hissetmek istedim.

İç çamaşırlarımın üzerinden beni yokladığında bazı anlaşılmaz sözler homurdandı. Sonra parmaklarını göbeğime kaydırarak, dikkatlice dantelin içini kazdı ve onu dizlerime kadar iterek galaksideki her şeyden çok dokunuşuna ihtiyaç duyduğum yere erişmesine yardım ettim.

"Benim için böyle ıslak mısınız?" diye sordu, yüzüme bakmak için geri çekilerek. Parmaklarını içime bastırıyor, baş parmağını okşuyor. "BuBen?"

Başımı salladım ve inançsızlığı bulaşıcıydı; her dokunuşu güçlendiren, onunla birlikte hareket etmemi sağlayan, o bana dokunurken onu ısırmamı sağlayan şey. Vücudumu dar bir sarmal merdivenden yukarı gönderen şey, tek bir hedef, tam orada, sadece iki vuruş daha yüksek. İki tane daha.

"Ell."

"Evet."

"Geleceğim."

Gülümsemesi tek kelimeyi büküyor:

"İyi." Onu, kemerini, fermuarını
arıyorum.

"Bekle," diyorum bedenime. "Tanrım, yaklaştım."

Beklemek.

Devam etmek. Beklemek.

Geri çekilip yüzüme baktığında yaptığı işi bırakmıyor.
"İstedığınız . . . ?"

Parmak uçları üzerimde kayıyor, daha sıkı, daha hızlı.

Beceriksizce, onun yoğun ısınısını hissederek, elimi etrafına kapatarak, orada olacak şekilde kıpırdandım, onu yukarı doğru eğerek, benimle ıslatmasını sağladım.

İçine batarken inledi ve ses bana eski ve vahşi bir yerden çarptı.

Onun kabartması - kalın ve aç, sonunda derinlerime girip çıkıyor - eriyen bir yıldız, kan dolaşıma 1 alev yayıyor. Gelmek istemediğini, asla gelmek istemediğini, asla durmak istemediğini söyler. Zaten keskin kenardayım ve anlık, çılgın sikişmemiz beni bir dizi pürüzlü hamle yoluyla oraya götürüyor. O yukarı, ben yukarı.

Cırcır böcekleri ve Elliot, içimden kopan keskin, acı verici çığlıklar üzerine sustular.

Ardından gelen sessizlikte, dudaklarımın boğazıyla buluştuğu yerde nabzının ritmini hissedebiliyorum. Ama sonra elleri

çeneme geldi.

yüzümü onunkine doğru eğerek.

"Evet?" O fısıldar. Ağırlığını içimde hissederek ellerine başımı salladım. "Tanrı'nın kutsal annesi," diyor bir öpücükle, "bu gerçek değil."

Her şey, benim kalçalarımın onunkiler üzerindeki minik hareketlerine ve yumuşak, emen öpücüklere kadar daralıyor. Zar zor hareket ediyorum. Sadece sallanıyor, sıkıyor. Bu, bana yakın olduğunu söyleme şeklini beklemediğim anlamına geliyor.

Soruyu dudaklarına bastırdım: "Durmamı ister misin?"

"Yalnızca bir şey kullanmıyorsan." Dili benimkiyle buluşuyor ve inliyor. "Macy, tatlım, çok yaklaştım."

Ağabeyinin düğününde, bahçelerde bir yerde, hâlâ çoğunlukla giyinik halde seviştiğimiz gerçeğinin neden bu an olduğunu anlayamıyorum. Ama Elliot geldiğinde, elbisemin ezilmiş ipeğinde değil, ellerini ve serin, nemli havayı tenimde istiyorum. Birbirimize her dokunduğumuzda, çoğunlukla giyiniktik.

Arkama uzandım, fermuarı açtım, askıları omuzlarımdan ittim ve hızla küçük askısız sütyenimi çıkardım. Elbisem belime kadar düşüyor.

Ağzı ve onay sözleri oradaydı - benim sıcaklığım ve tatlılığım için, göğüslerimi dilinde hissetmek için. Karnımda kolalı gömleğinin sıyrığı var ve içimde tırmandığını hissediyorum, yaptığı nazık hareketten daha fazlasına ihtiyacı olduğunu hissediyorum ve elleri göğüslerimi kavrayarak açık ağzı için tutuyor.

Yine bir kreşendoyuz, şimdi daha hızlı, onun üzerine zıplıyorum üç,

ah

dört 1ve altı kez

"Fuck."

Beni ısıtıyor,
vahşi.

"Evet."

Elliot, demir tutuşu kalçalarımın düştüğünde beni hareketsizleştirdi ve ağzı açık, dişlerini göğsümde göstererek bana doğru çekildi.

Bir iz bırakacaktır.

Ama işini bitirdikten sonra bile dişlerini ileri geri sıyrıyor, diliyle dar zirveyi okşuyor ve nazik saldırı bölgesini yatıştırıyor. Hâlâ nasıl kasıldığını hissediyorum. Nefesleri göğsüme karşı sıkı hava puPları gibi.

Parmaklarım saçlarını karıştırıp onu bana tutuyor. Elleri etrafımda kayarken, sırtımı kavrayıp beni ona sıkıca bastırırken tüylerimin diken diken olduğunu hissettim.

O benim içime girdi.

oHala içimde. Az

önce ne yaptık?

Ve onsuz nasıl bu kadar uzun süre kaldım?

Onunla sevişmek birdenbire hava, su ve sıcaklık gibi hayati bir duyguya kapılır.

Beklenti içinde yüzünü benimkine çevirdi ve bu yeni, tembel rahatlamada ağzımın onunkiyle buluşması için sadece küçük bir kayma.

Hem tanıdık hem de yabancı. Sakallı derisi daha sert, dudakları daha güçlü. İçimde, biliyorum, o daha kalın.

Smokinini mahvetmekten endişe ederek ona doğru ilerlemeye başladım ama beni sabit tuttu, kalçaları benimkine değdi. Henüz değil, dedi ağzıma doğru. "Burada kalmak istiyorum. Hala bunun olduğuna inanmıyorum."

"Ben de değil." Dilinin tembel hareketlerinde, daha derin öpücüklerle dönüşen minik öpücüklerinde kayboldum.

"Tekrar yapmak
isteyebilirim." Gölüyorum.

"Ben de."

Ağzını boynuma yaklaştırıyor, sol eli göğsümü avuçlamak için yukarı çıkıyor.

"Aynı anda yeni ve eski biriyle seks yapıyormuşum gibi hissetmem tuhaf mı?" diye başladım.

Bu onu güldürdü ve eğilerek göğsümü öptü. Arkasına yaslanarak, "Daha da tuhaf bir şey öğrenmek ister misin?" diye fısıldıyor.

Gözlerim kapanıyor. "Her şeyi bilmek istiyorum."

Ve on yıldan fazla bir süredir ilk kez, gerçekten yapıyorum.

Senden başka biriyle birlikte olmamdan yıllar önceydi. Ben olana kadar birlikte olduğum tek kadın sendin. . . iyi, uzun zamandır."

Sözleri, cinsel sisimin boş duvarına çarptı ve sonra üzerime bir karanlık gibi korku çöktü.

Seni hayatım boyunca sevdim, diye devam etti Elliot, dudaklarını köprücük kemiğimde gezdirerek. Yavaşça gözlerimi açıyorum ve bana bakıyor. "En azından aşk, seks ve kadınları düşündüğüm andan itibaren."

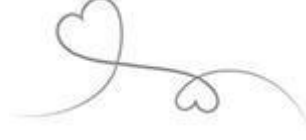
O hala içimde.

Gölümsüyor ve ay ışığı çenesinin keskin açısını yakalıyor. "Hiç kimseyi seni istediğim gibi istemedim. Fiziksel olarak başka birini istemem uzun zaman aldı.

Bir kasırganın gözünde olmak gibi bir şey. Etrafımda bir şeyler oluyor ama kafamın içi çok sessiz.

Sessizliğim üzerine gözleri önce genişledi, sonra kapandı. "Aman Tanrım. Ne dediğimi yeni fark ettim."

Daha sonra

1 Ocak Pazartesi on bir

yıl &go

JRichmond Köprüsü'nün hemen yanında Elliot'ı aradım, telefonun çaldığını ve çaldığını hoparlörden dinleyerek sonunda sesli mesaja geçtim. Araba yolculuğumun yaklaşık on dakikasında aklıma geldi ki

Christian'ın kasabanın neresinde yaşadığını bilmiyordum ve Elliot'ın orada ne kadar kalacağını da bilmiyordum. Artık sabahın birini geçiyordu - evde, yatağında bile olabilirdi ve evin geri kalanını uyandırmadan ona ulaşamazdım.

Otoyol 101 önümde karanlık uzanıyordu, başka bir arabanın ara sıra yanan arka lambalarıyla nokta nokta. Bunun dışında boştu, sürücü yığınları noktalı küçük kasabaların etrafındaki otobana biniyor ve gidiyordu: Novato, Petaluma, Rohnert Parkı . . . Santa Rosa'da tekrar aramayı denedim ve bu sefer tanımadığım bir erkek sesi cevap verdi.

"Elliot'ın telefonu." Arka planda sarhoş ve boğuk bir gürültü duyuldu.

Rahatlama ve tahrişin ekşi bir karışımı içimi burktu. Saat neredeyse sabahın ikisiydi ve o -ya da en azından telefonu- hâlâ partide miydi?

"Elliot buralarda mı?" Diye

sordum. "Kim arıyor?"

duraklattım. "Cevap veren kim?"

Adam derin bir nefes aldı ve sert bir cevap verdi, sanki bir şeye dev bir darbe yemiş gibi. "Hıristiyan."

"Christian," dedim, "bu Macy."

Uzun, kontrollü bir nefes verdi. "Elliot'ın Macy'si mi?" Arkadan biri keskin bir "Dostum" dedi.

"Evet," diye onayladım, "kız arkadaşı, Macy."

"Kahretsin." Hat sessizleşti, muAed, sanki orada biri elini tutuyormuş gibi. Geri döndüğünde, "Elliot burada değil" dedi.

"Telefonunu almadan eve mi gitti?" Diye

sordum. "Hayır."

Kafam karışmış bir şekilde, "Eve gitmediğini biliyorsan, nasıl orada yok?" diye bastırdım.

Macy. Yavaş, sarhoş bir kakhaha ve ardından, "Bunu takip edemeyecek kadar sarhoşum."

"Tamam," dedim sakince, "bana adresini verebilir misin?"

Rosewood Drive'daki bir adresi tıngırdatarak ekledi, "Soldan ikinci ev. duyacaksın."

Arka planda birisi, "Chris," diye itiraz etti, "*yapma*" Christian alçak sesli bir kakhaha daha attı. "Ne halt umurumda?" Ve sonra telefonu kapattı.

Christian'ın evi yeniydi ve bu nedenle Zanaatkar-mütevazı Healdsburg için büyüktü, bir tepenin üzerine kurulmuştu ve bir bağa bakıyordu. Haklıydı: Onun sokağına döner dönmez sesini duyabiliyordum. Arabalar, kaldırıma doğru dağınık bir şekilde yayılarak uzun garaj yolunda sıkıştı. Birkaç ev aşağıda, caddenin 1. boş kısmına park ettim. PuPy ceketimin fermuarını elbisemin üzerine geçirirken topuklarımı arabada unuttum.

bagajdan biraz Aip-Aops aldı ve tepeye geri döndü.

Kapıyı çalmaya zahmet etmek bile aptalca geliyordu. Kapı hafif aralıktı, gürültü geliyordu, bu yüzden evin geri kalanının durumu göz önüne alındığında paradoksal bir şekilde düşünceli görünen geniş bir ayakkabı yığınının üzerinden geçerek içeri girdim. Aat'ın neredeyse her yüzeyinde teneke kutular, şişeler ve çıtçıtli eklem yerleri vardı. Koridorun sonundan yüksek sesli müzik ve televizyon savaştı. Oturma odasındaki kanepede iki adam kendinden geçmişti ve üçüncüsü elinde bir oyun kumandasıyla oturmuş oynuyordu.*Görev çağrısı.*

"Elliot'ı gördün mü?" diye sordum.

Adam başını kaldırdı, mutfağa baktı ve sonra omuz silkti.

mutfağa yöneldim.

Oda çok büyüktü ve tam bir felaketti. Blender içecekleri denenmiş ve terk edilmişti. Sağlam bir mermer adada bira kutuları piramidi, kırık cipsler, salsa lekeleri ve M&M's izlerinden oluşan bir çelenkle çevriliydi. Lavabo lekeli cam eşyalarla ve uzun bir nargileyle doluydu.

"Yukarıda," dedi biri arkamdan. Döndüm ve Elliot'ın masasındaki fotoğraflardan Christian'ı tanıdım. Uzun boyluydu - Elliot kadar uzun değil ama daha geniş, sakıncalı bir keçi sakalı ve Chico State Wildcats tişörtünde bira lekesi var. Gözleri kan çanağına dönmüştü ve neredeyse siyaha dönmüştü. Yanındaki başka bir adam, hasta olacakmış gibi gözlerini iri iri açarak bana baktı. Brandon'dı.

Elliot'ın en iyi iki arkadaşı.

"Üst katta?" Tekrarladım. Christian başını sallayarak çenesini kaldırdı ve kürdanı ağzının bir yanından diğerine yuvarladı.

Mutfaktan çıkıp yukarı çıkmak için arkamı döndüğümde beni takip eden Brandon, "Gerçekten bitkin durumda," dedi. sesi büyüdü

ayağım 1. basamağa çarptıkça giderek aresizleşiyorum. Macy, yapmazdım. Sanırım hastaydı."

"O zaman onu eve gtrecekđim." Bana bile sesim tonozlu merdivenlerin uzak köşelerindeki hoparlörlerden yansıtılıyormuş gibi boş, teneke gibiydi.

"Onu eve getirecekđiz." Brandon nazik elini dirseğime sardı. "Bırak uyusun."

Nabzım boğazımda, şakaklarımda atıyordu. Ne yapacağımdan emin değildim. . . ama hayır, bu pek doğru değil. Sanırım biliyordum. Christian'ın kısa ve z sırtıtışını ve Brandon'ın uğultulu kaygısını anladım. Geriye dönüp baktığımda, oraya gitmek için ileri görüşlü müydüm, yoksa öyle miydi, bilmek zor.*müstehcen.*

Brandon, "Eve giderdim, Macy," diye yalvardı. "Uyandığında, seni aramasını sağlayacağım."

Sesi arka planda bir uğultu olarak devam etti, beni merdivenlerden yukarı ve koridorun en sonundaki tek kapalı kapıya kadar takip etti. İçeri girdim ve durdum.

Dağılmış yatağın kenarından uzun bir bacak sarkıyordu. Elliot'ın ayakkabıları hâlâ üzerindeydi, hlbağlı, ama kot pantolonu ve boxer'ı dizlerinin altındaydı ve gömleği koltuk altlarının altına itilmiş, göğsünün çizgilerini ve göbeğindeki koyu renkli kılları ortaya çıkartıyordu.

Brandon haklıydı: Elliot kendinden geçmişti.

Ama gövdesinin üzerinde çıplak yatan Emma da yleydi. Brandon'ın göğsüne doğru bir adım geri attım. "Aman Tanrım," diye fısıldadım.

Kalp kırıklığını daha önce de biliyordum ama bu farklı bir histi, tıpkı içerideki kanlı organa tutturulmuş yanan bir kibrit gibi, kurumasını, kömüre dönüşmesini, alev almasını sabırla beklemek

gibi.

Seni çok seviyorum.

Seni seviyorum ve seni arzuluyorum ve istiyorum.

*Foreuer ile birlikte olmak istediğim kişi
olarak seni seviyorum. Benimle evlenir
misin?*

"Aman Tanrım."

Brandon ellerini omuzlarıma koyarak, Macy, gerçekten düşündüğün gibi değil, dedi. "Lütfen bana güven."

"Onunla seks yapmış gibi görünüyor," dedim duygusuzca, onu omuz silkerek. Manzara beni ne kadar korkutsa da, gözlerimi alamıyordum. Emma horlarken ağzı onun göğsünde açıktı. Elliot'ın aleti kalçasından gevşekçe sarkıyordu.

Onu daha önce hiç çıplak görmemiştim, asla sadece... .

.baktı. Brandon endişeyle kıpırdandı. "Bu o, Macy. Elliot yapmazdı..."

Ah, kahretsin, dedi Christian yanıma gelerek. "İyi görünmüyor, Ell."

Bir soru olarak yorumlamış gibi görüldüğü bir nefes nefese, boğulma sesi çıkardım.

"Hayır, onların bir geçmişi var. Sadece . . . Bırak gitsin, dedi Christian ve sonra gürleyen bir geçirmeyle tuttu ve birinci yumruğıyla göğsüne yumruk attı. "Aslında bir şey değil. Sadece bazen dalga geçiyorlar.

Döndüm, koridorda yanlarından hızla geçtim, ayaklarım el yordamıyla merdivenlerden aşağı indi, mutfaktan geçtim ve sonra ön kapıdan çıkıp nefes alamıyormuş gibi görüldüğüm soğuk, katı havaya ulaştım. Nefes almaya çalıştım ama diyaframa defalarca yumruk yemiş gibiydim.

Yeni Yıl sabahı saat iki buçuktu ve yoldaki en ayık ama en az güvenli sürücü bendim. Gözyaşlarından oluşan bir duvarın içinden, dar tepeden yukarı ve garaj yolunun çakıllı yokuşundan aşağı zikzaklar çizerek, dolambaçlı yolda beceriksizce ilerledim. Ön cama doğru bağırdım ve neredeyse bir avuç dolusu

Çünkü kendi hafızama neredeyse inanamıyordum. İkiisi orada yatıyor.

Ön basamakları zıplayarak çıkarken Elliot'ın evine bakmadım, orada olmadığını bilmeme rağmen kapıyı yumruklayıp aşağı gelmesini istemekten korktum.

O anda pek bir şey bilmiyordum ama Berkeley'e tek parça halinde dönemeyeceğimi biliyordum.

Evin içi buz gibiydi. Odunlar arka palette düzgün bir şekilde istiflenmişti -bir ateş yapabilir, midemdeki gıcirtıyı yatıştırmak için yiyecek bir şeyler yiyebilirdim- ama zar zor kanepeye ulaşabildim. Rahat koltuğun arkasından bir battaniye çekip Aoor'a kıvrıldım.

Dürüst olmak gerekirse, vücudumun sağ tarafı boyunca uzanan soğuk Aoor hissinden başka bir şey hatırlamıyorum. Sanırım beynim hemen kapanmış olmalı. Kendimi koruma içgüdüm, artık onun çıplak kalçalarını görmemi, onun göbeğine bastırıldığı tanıdık dokunuşu görmemi istemiyordu. Aklımın koruyucu bir parçası, o odanın yoğun kokusunu -bedenlerden, terden, biradan ve seksten oluşan bulutu- ya da Christian'ın onların mahrem geçmişlerine gelişigüzel atıfta bulunmasını istemiyordu.

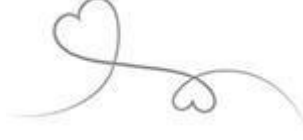
Ama haklı mıydı? Bütün hafta boyunca ve hayatlarının çoğunda böyle miydi? Emma ve Elliot gelişigüzel bir şekilde takılıyorlar, günlerinin sıkıcılığını birbirleriyle mi dolduruyorlar? Yapacak başka bir şey olmadığında asmak için birbirlerine mesaj atmak. Parkta takılmak çünkü - neden olmasın? Elliot'ın beni sevdiğinden hiç şüphem yoktu - sevdiğini biliyordum, bunu iliklerimde hissettim - ama zamanın ancak üçte birinde oradaydım ve diğer üçte ikisinde Emma vardı. Tüm yıl boyunca okulda her gün: erişilebilir, kullanışlı, tanıdık.

Gerçek Elliot'ın kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Elliot'ım yalnızca belirli günlerde, yalnızca kütüphane dolabımızın sınırlarında vardı.

*Onu hiç tanımıyorum. Onu hiç tanımıyorum.*Rüyalarımдан geçen korkunç düşünce buydu - rüyalar

bir otobüste onunla karşılaşmak ve onu tanıyamamak, koridorda yanından geçmeyi hayal etmek ve bir şekilde önemli bir şeyi kaçırdığım ama ne olduğunu bilmediğim rahatsız edici yankısını hissetmek.

Şimdi

pazar&y, 31 Aralık

BEN Elliot'ın vücudu benimkinden kayarken göğsümün sıkıştığını hissederek kalçalarımı yukarı kaydırıyorum. Altıma çekildiğini hissettim, gözlerinde biz sustukça artan bir acıyla dolmuştu.

"Ne olduğunu açıklamama asla izin vermiyorsun," diyor.

gözlerine bakamıyorum Bundan çok daha derine iniyor, ama bu ayrıntılar şu anda küçücük görünse de, başlamamız gereken yerin burası olduğunu biliyorum. "O gece beni sevdiğini söyledin," diye hatırlattım ona, "ilk kez."

Hevesle başını salladı.

"Biliyorum." "Benden

istedine *evlenmek* Sen."

Elliot koluma uzanıp parmaklarını bileğimde dolaştırdı. Ciddiydim. Bir yüzüğüm vardı.

Ona şok içinde bakıyorum. "Evet deseydim, yine de Emma'yı becerir miydin?"

"Tamam aşkım." Ayağa kalkıyor, pantolonunu yukarı çekiyor, kemerini bağlıyor. "Tamam aşkım." Gömleği bol sallanıyor, saçlarım parmaklarımdan dağınık kalıyor. Elliot arkadan ay ışığı ve partinin uzaktaki parıltısıyla bana bakıyor. Gözlüğünü almak için eğilerek takıyor. "Bu hikayeyi kafamda sana kaç kez anlattığımı biliyor musun?"

"Muhtemelen, gördüğümü görmemiş gibi davranmaya çalıştığım kadar çok kez."

çömelir. "Birkaç gün sonrasına kadar ne olduğunu bilmiyordum."

"Ne?"

"Christian'a beni geri aramadığından bahsettim ve 'Muhtemelen Emma'yı senin üzerinde çıplak gördüğü için' dedi."

göz kırpıyorum. Görüntüyü hala çok net görüyorum.

"Ve bunun en kötü yanı," dedi sessizce, "o söyleyene kadar, onunla birlikte olduğumu bilmiyordum.*Emma*. Sabah yoktu."

Bunu iki, üç, dört nefes için sindirmem gerekiyor. Pantolonun dizlerinde uyandın, Ell. Bu seni anlamadı mı?"

"İşte çözemediğim kısım bu," diye fısıldıyor. "Kafamda sen vardın. Kafamın içinde,*Sen* partiye geldi,*Sen* beni Chris'in yatağında baygın halde buldu. Kafamın içinde,*Sen* üzerime indi, üstüme çıktı. O gece Emma ile seks yaptığımı hatırlamıyorum. ile seks yaptığımı hatırlıyorum*Sen*"

"Kendini duyabiliyor musun?" Ağzım açık ona bakıyorum. Göğüs kafesimin içinde, kalbim kelimelerle gümbür gümbür gümbürdüyor*üzerime düştü*. Ben onu hiç aşağılamadım ama o yaptı? "Arka planda çılgık atan saçmalık ölçeri duyuyor musunuz? Bana Emma'yla seviştiğin gece öyle olduğunu düşündüğünü söylüyorsun.*Ben*?"

Elliot elini saçlarından geçirerek homurdandı. "Kulağa ne kadar çılgınca geldiğinin farkındayım. O zamanlar bile gecenin parçalarını bir araya getirememiştim ve on bir yılı anlamlandırmak için harcadım. Çok sarhoştum, Mace. Ağzının üzerimde hissettiği hisle uyandığımı hatırlıyorum. Saçlarına dokunduğumu, seninle konuştuğumu, cesaretlendirdiğimi hatırlıyorum. Ve geriye dönüp baktığımda, hala görüyorum*senin* üzerime tırmandığında yüzüyle yüzleşti."

Başını sallıyor, gözlerini sımsıkı kapatıyor ve bunu söylediğinde, Brandon'ın ne söylemeye başladığını hatırlıyorum, nasıl olduğuyla ilgili bir şey.*Elliot yapmazdı.*

"Uyandım," diye devam etti, "ve bir an müthiş bir utanç duyduğum çünkü Chris'in yatak odasının kapısı açıktı ve birkaç kişi ortalıkta ortalığı temizliyordu. Sikim dışarıdayken yapayalnızdım. Sana nereye gittiğini sormak için mesaj attım. İki gün, kız arkadaşım ile bir partide sarhoş seks yaptığımı düşünerek bazı şeyleri kabul ettim. Bu kadar sarhoş olduğum için bana kızdığını ya da utandığını düşündüm ve bu yüzden aramadım.

Dır-dir *Bu* onun gerçeği - sessiz, yürek burkan bir hata mı? Bir parçam olayların bu versiyonu için ağlıyor, buna o kadar çok inanmak istiyor ki dişlerimi sıkıyor. Diğer yanımda, sarhoş bir yanlış anlaşılmanın bu küçük iniltisinin her şeyi çözdüğünü haykırmak istiyor. Kasıtlı bir şey olmalıydı, bir şey *kocaman*. Sonrasında gelenlere layık bir şey.

"Açıklamama izin verseydin... ." dedi sessizce, şaşkınlıkla bana bakarak. "Seni aradım ve tekrar-"

"Senin yaptığını biliyorum."

Elliot'ın aylarca günde birkaç kez aradığının farkındaydım. Daha sonra eski e-posta hesabımı hiç kontrol etmedim, ancak kontrol etmiş olsaydım muhtemelen orada da çok sayıda okunmamış mesaj olurdu.

Pişmanlığının büyük olduğunu biliyordum. Ama sorun bu değildi.

"Berbat ettim," diyor, "ama Macy, bu ne kadar kötü olsa da -ki kötü olduğunu biliyorum- buna gerçekten değdi mi?" Aramızda işaretler yapıyor. "Seni sadece yapmak için gerçekten yeterli miydi? . . Beni bırak? Sonrasında her şey? benimle konuşmamak için-*senin* Tekrar?"

Yığınlardan sözcükleri kopararak ve onları cümle haline getirerek düzenleyip yeniden düzenleyerek ona bakıyorum. Emma olayı artık çok küçük geliyor. Sadece 1. domino taşıydı.

"Bizim derin, sarsılmaz bir güvenimiz vardı, biliyorsun - ve sen bunu yıktın, kırdın - ama mesele bundan ibaret değil. Onun . . . benim. Ben de oldum.

Açıklama yapma şansını hak etmediğimi mi düşünüyorsun? diye sordu tutarsızlığımı yanlış anlayarak, bastırılmış duygu onun

sesi sıkı

Bir cevap beklediğini söyleyebilirim. Ve cevap evet, elbette açıklama şansını hak etti. Tabii ki yaptı. Alternatif bir gerçeklikte, beni o gün daha sonra arayacak ve ben de cevap verecektim.

“Seni sevdim” diyor. "Sahibim*Her zaman*Seni sevdim. Benim için senden başka kimse olmadı, bunu biliyordun.”

Sözlerimi karıştırıyorum: “Gerçekten kötüydü. . . kötü bir geceydi—”

"BEN*Bilmek*kötüydü, Mace.” Sesi giderek sertleşiyor, neredeyse inanamıyormuş gibi. “Birbirimizin ilk aşkıydık, ilk cinsiyetiydik, birincisiydik.*her şey*. Ama hadi. Bu bir yere serme, sürüklenme 1 gece. Bu değil. . . on yıldır ortadan kayboluyor.”

"Sadece bu değildi." Kalbim ve ağzım, aslında bunu şu anda yapamayacağımız konusunda hemfikir görünüyor.

Kulaklarımda asfalta çarpan metal gıcırıltıları. Gözlerimi kapatıyorum, kafamı temizlemek için sallıyorum.

"Nasıl olduğu hakkında bir fikrin var mı?" diye sordu, anlaşılmaz Auster'ım karşısında şimdi daha da hüsrana uğrayarak. “Her gün uyandım ve o günün seni tekrar göreceğim gün olup olmayacağını merak ettim. Ve yapsaydım, nasıl giderdi? Seni çok özledim. Yirmi dokuz yaşındayım ve başka bir kadını hiç sevmedim. Bana gözlerini kırpmadan bakıyor. "Ve birlikte olduğum her kadın ne yazık ki onlar için bunu biliyor."

Konuşmak için ağzımı açıyorum ama hiçbir şey çıkmıyor. Bana şaşkın şaşkın bakıyor.

"Rachel'ın benim ne kadar berbat biri olduğum konusunda ne demek istediğini bilmek ister misin? Pekala, işte bir örnek: Sen gittikten sonra üzerime ilk inen kişi, ben lanet bir manyak gibi yıkılırken orada oturmak zorunda kaldı.*KAFA*”

"Üzgünüm." Yüzümü kapatıyorum, nefes alıyorum, nefes veriyorum. Annemin listesindeki yirmi yedinci madde bana nefes almamı hatırlatmak içindi. Stresli olduğumda on kez girip çıkıyorum.

Bir . . .

İki . . .

"Ben de üzgünüm. Bunu istiyorum," diye fısıldadı.

"İstiyorum*Sen*"*Üç . . .*

Ben de seni istiyorum, Bence.Ama sana Emma'nın en önemsizi olduğunu nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum. Başka bir kadının sana kelle vermesi işin en küçüğü..

"Konuş benimle, Mace," diye ısrar ediyor. "Lütfen."

tur. . .

çok...

"Seni istiyorum," diye tekrarlıyor ve sesi tuhaf bir mesafe taşıyor. "Ama belki de yapmamam gerektiğini şimdi anlıyorum."

altı . . .

otururlar . .

On yaşına geldiğimde, ellerimi indirdiğimde artık titremiyor. Ama Elliot'ın gitmesini beklemediğim için uzaklaştığını hiç duymadım.

Karanlık gecede, dış verandadaki resepsiyon, şampanya bardaklarının arasından geçen mum ışığından fırlatılan küçük ışıklar ve yıldızlardan oluşan bir fener gibidir. Düzenli aralıklarla yerleştirilen ısı lambaları, gece soğukunda, yavaş dans eden çiftlerin etrafında nemli havanın bükülmesini sağlayacak kadar sıcaktır.

I 1. George, Aoor dansının solunda, çoktan kesilip paylaşılmış olan düğün pastasının yanında. Yanakları kırmızı, gülümsemesi geniş, gözleri mutlu sarhoşluktan sulu.

"Topuz!" diye bağıyor, beni hantalca kucaklıyor. "Kardeşim nerede?"

"Ben de sana aynı şeyi soracaktım."

Uzanıp saçımdan küçük bir dal kopardı ve *İyi tanrı* Elliot'la yattıktan sonra bahçeden çıkarken nasıl görüldüğüme dair hiçbir fikrim olmadığı şimdi aklıma geliyor.

George sırtıyor. "Benden daha iyi bir fikriniz olduğundan şüpheleniyorum."

Liz sarhoş kocasına sırtarak yanına gelir. Macy! Vay, bakıyorsun. . " Anlayış gözlerine giriyor ve kahkahalar atıyor. "Elliot nerede?"

George, "Zamanın sorusu," diye mırıldandı.

"Ben tam buradayım."

Döndük ve onun hemen yanında, yarısı bitmiş bir kadeh şampanya tuttuğunu gördük. Yanağında, dudaklarımda hissettiğim sıcak Aush gitmişti. Onun yerine solgun bir bakış, bir kaş çatma. Kravatı yok, gömleğinin yakası açılmış ve hem kir hem de rujla lekelenmiş. Şimdi ona baktığımızda, ne yaptığımız iki kat daha açık.

Burada konuşacak daha çok şey olduğunu gözlerimle anlatmaya çalışarak ona gülümsedim ama artık bana bakmıyordu. Aute'yi dudaklarına yaklaştırıp kalanını da yere indiriyor, yoldan geçen bir garsonun tepsisine koyuyor ve sonra, "Macy, seni moteline bırakmamı mı istedin?"

Şok, soğuk bir dalganın içimden geçmesine neden oluyor. George ve Liz sessizce giderler ve sonra ikinci el mortilasyon sisi altında uzaklaşırlar. Gitmemin istendiğini anladığımda kalbim bir trampet sesiyle zilin çarpmasına neden oluyor.

"İne," dedim ona, "Bir Lyft alabilirim."

Başını sallıyor. "Serin."

Bir adım atıp ona uzandım ve sanki çamura bulanmış gibi kaşlarını çatarak kolundaki elime baktı.

"Yarın konuşabilir miyiz?" Soruyorum.

Yüzü buruştu ve bir kadeh şampanya daha aldı ve garsonun bana bir şampanya ısmarlaması ve benim reddetmem için geçen sürede bunu içti. Endişeli garson kaçmadan önce Elliot bir tane daha kaptı.

"Tabii yarın konuşabiliriz," dedi bardağı sallayarak. "Hava hakkında konuşabiliriz. Belki de en sevdiğimiz pasta türü? Ya da—oh— henüz bir Güveç tenceresinin düdüklü tencereye göre avantajlarından bahsetmedik. Bunu yapabilir miyiz?"

"Yani başladığımızı bitirelim," diye fısıldadım, birkaç aile üyesinin dikkatini çektiğimizi fark ederek. "Daha bitirmemiştik."

Alex, geniş, endişeli gözlerle uzaktan bizi izliyor.

Değil miydık? Büyük 1nale'ye sahip olduğumuzu sanıyordum. En iyi olduğun şeyi yaptın," dedi acımasızca gülümseyerek. "Sen kapat."

"Yürüdün," diye karşılık verdim.

Sertçe gülüyor, başını sallıyor ve bir mırıltı halinde yankılanıyor, "*BEN*yürüyerek uzaklaştı."

Yumuşayarak, "Yarın . . . uğrarım."

Elliot bardağı kaldırdı, dört yudum yuttu ve elinin tersiyle ağzını sildi. "Elbette, Macy."

Sabahın birinde, gökyüzü karanlığında lanetli hissediyor. Eski yazlık evimin verandasına tırmandım ve tahmini olarak bozuk olan basamağı atladım. Yüzüğümdeki uzun süredir görmezden geldiğim anahtarı kullanarak ormandan bile daha soğuk olan içeriye girdim; yalıtım, soğuğu koyu renkli sıva duvarlarda depolar. Giderken ışıkları yakıyorum ve odun sobasında küçük bir ateş yakmak için diz çöküyorum.

Açıkçası, son on yılda sadece bir kez burada olsaydım, kesin tarihleri hatırlamam gerekirdi ama hatırlamıyorum. Tufts'taki ikinci yılım için ayrılmadan önce sadece bir, belki iki hafta olduğunu biliyorum ve meraklı tatilcilerin bir şey almalarını önlemek için geceleri eşyalarımızı gözden geçirmek ve tüm değer verdiğimiz şeyleri kilitleyebileceğimiz dolaplara taşımak için geldik. O gecenin hatırası, sisin içinden süzülen sulu bir renk bulanıklığı gibi geliyor.

Üst katta, yüzüğümdeki diğer anahtarları gözden geçirdim, daha küçük olanı buldum ve babamın dolap kapağındaki kilide kaydardım. Pürüzlü adımlarla giriyor, yarı yolda yapışıyor ve paslı bir itirazla tıklayıp dönmeden önce küçük bir kıpırdatmayı gerektiriyor.

Dolabından gelen küflü havayla birlikte açıldı ve kokuyla farkındalığım birleştiğinde midem bulandı: Bunların çoğunu dışarı atmam gerekecek. Burada birkaç gömlek ve pantolon bulunduruyordu. Yürüyüş botları, Ay-1shing yelek. En üstteki rafta fotoğraf albümleri var, dördüncü sınıfta yaptığım bir doğum dioraması. Annemden mektuplar. Ve arkada şüpheli dergiler yığını.

Kapı çerçevesinden aşağı kaydığımı fark edemedim kışım Aoor'a çarptı. Küf kokusunun altında, eşsiz kokusu vardır.0: Danimarka sigaraları, tıraş losyonu, çamaşırların parlak keten kokusu. Askıdan bir gömlek çıkardım - dağınık bir şekilde; tel çubuğa dolanır ve aşağı inerken kapıya çarpar. Aannel'i yüzüme bastırarak nefes alıyorum, hıçkırıklar içinde boğuluyorum.

Uzun zamandır böyle hissetmemiştim. Ya da belki bu özel duyguyu hiç hissetmedim: Benistekağlamak. Kesinlikle ağlamak istiyorum. Yüksek tavanlarda yankılanan ve gövdemi sallayarak beni öne doğru kıvrıran bu korkunç ulumalara izin vererek ona tam erişim izni verdim. Sümük, tükürmek: Ben bir karmaşayım. Onu tam arkamda hissediyorum ama olmadığını biliyorum. Ona

seslenmek, kahvaltıda ne olduğunu sormak istiyorum. Ayak seslerinin eşit ahengini, okurken gazetenin kesik kesik şakırtılarını duymak istiyorum. Tüm bu içgüdüler, yüze o kadar yakın yaşıyorlar ki, çarpıp örölüyorlar.

olasılık dokusu aracılığıyla. Belki *odır-dıraşağıda*, okuyor. Belki de duştan yeni çıkmıştır.

Canınızı yakan bu küçük hatırlatıcılar, düşündüğünüz o küçük anlar - bırakın ona sesleneyim. *Ah doğru. O öldü.* Ve nasıl olduğunu merak ediyorsun, canın yandı mı, beni burada Aoor'unda sırlıklam, hıçkırma hıçkırma ağlayan bir su birikintisinde görüyor mu?

Bu, torrenti kesintiye uğratan tek şey, boğazımdan kalın bir kahkaha kopartıyor. Babam beni dolabının içinde böyle ağlarken görseydi, yavaşça yere çömelmeden ve uzanıp elini nazıkçe kolumdan aşağı indirmeden önce kafası karışmış bir şekilde yere bakardı.

"Ne var Mace?"

"Seni özledim," diyorum ona. "Hazır değildim. Sana hâlâ ihtiyacım vardı. Şimdi alacaktı. "Ben de seni özledim.

Benim de sana ihtiyacım vardı.

"Yaralandın mı? Yalnız mısın?" Kolumu burnumun üzerinden geçiriyorum. "Annemle misin?"

Macy.

Gözlerimi kapatıyorum, daha çok gözyaşının şakaklarımdan saçıma doğru aktığını hissediyorum. "Beni hatırlıyor mu?"

Macy.

"Biriniz bir kızınız olduğunu hatırlıyor mu?"

Kendimde değilim, olmadığımı biliyorum ama bu şekilde bulunmamdan da utanmıyorum, özellikle de babam tarafından. En azından bu şekilde ne kadar sevildiğini görecektir.

Güçlü kollar bacaklarımdan altından, sırtımdan geliyor ve küf ve babam sisinden kalkıp koridora taşınıyorum.

"Üzgünüm," diyorum tekrar tekrar. "Aramadığım için üzgünüm. Üzgünüm baba. Bu benim hatam."

O yatağıma oturduğunda ben hala kucağındayım. O çok sıcak, çok sağlam.

Yıllardır bu kadar küçük
olmamıştım. "Mace, tatlım, bana
bak."

Görüşüm bulanık ama yüz hatlarını kolayca
seçebiliyorum. Yeşilimsi-altın gözler, siyah saçlar.

Baba değil, Elliot. Hâlâ smokini içinde, gözlüğünün
arkasından gözleri kan çanağına dönmüş.

"İşte buradasın" diyor. "Bana geri gel. Nereye gittin?"

Kollarımı boynuna doladım, onu daha yakına çektim ve
gözlerimi sımsıkı kapattım. Üzerindeki otların, zeytin ağacının
kabuğunun kokusunu alıyorum. "Sensin."

"Benim."

Onun da benim özüme ihtiyacı var.

"Üzgünüm, Ell. Aramayı unuttuğum için her şeyi mahvettim."

Işıkların açık olduğunu gördüm, diye fısıldadı. "Geldim ve
seni böyle buldum. . . Macy Lea, bana neler olduğunu anlat.

"Bana ihtiyacın vardı ve ben orada değildim."

Sessizce gidiyor, başımın tepesini öpüyor. "Topuz . . ."

Sana daha çok ihtiyacım vardı, dedim ve yeniden hıçkırığa
başladım. "Ama seni nasıl affedeceğimi
bulamadım."

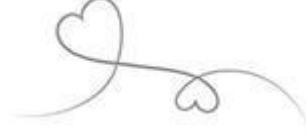
Elliot saçımı yüzümden çekiyor, gözleri arıyor. "Tatlım, beni
korkutuyorsun. Benimle konuş."

"Senin hatan olmadığını biliyordum," dedim boğularak, "ama
o kadar uzun süre öyleymiş gibi geldi ki."

Gözlerinin karışmış yaşlarını görüyorum. "Ne yapıyorsun
anlamadım. . ." Sesi çatlarken bir eli saçımda beni göğsüne çekti.
"Lütfen bana neler olduğunu anlat."

Ben de öyle.

Daha sonra

1 Ocak Pazartesi on bir

yıl &go

BENkapının sert çarpmasıyla, girişteki fayanslar boyunca ayak seslerinin çarpmasıyla uyandı.

Macy?

İnledim, boynumu tuttum ve tam babam köşeyi dönüp oturma odasına girerken doğruldum. Bir babanın ilk varsayımı onun içini titretti ve çömelerek yanıma koştu.

"O sana zarar verdi mi?" Aksanı kelimeleri bir öfke yumağı haline getirdi.

"HAYIR." Yüzümü buruşturarak gerindim. Hatırlamak Midem eridi. "Aslında evet."

Babamın elleri, omuzlarımda ve kollarımda dikkatli bir yürüyüş yaparak ellerimi ellerinin arasına aldı. Avuç içlerimi çevirip inceledi ve başparmak uçlarını ellerimin ortasına bastırdı.

O dokunuşu dün gibi hatırlıyorum. 1

parmak bağladık.

Farkına varma sisi bastırdı ve kulübede olduğumu fark ettim ve babam da buradaydı - dondurucu soğuk sabahta, evden yetmiş milden fazla uzakta. "Burada ne yapıyorsun?"

Bana yumuşak kenarlı sert bir bakış attı. "Buraya sağ salım vardığını söylemek için beni hiç aramadın. Telefonuna cevap vermedin."

Ona doğru eğilerek, geniş göğsüne doğru, "Üzgünüm," diye mırıldandım. "Çalıştırdım."

Endişeli bir sesle içini çekti. "Ne oldu,*benim küçük çiçeğim?*"

"Bir hata yaptı," dedim ona. "Büyük bir tane."

Babam gözlerimle buluşmak için geri çekildi.

"Başka bir kız."

Başımı salladım ve Elliot'ın çıplak vücudunu hatırladığımda derin bir hıçkırık kaçtı. . . orada yatıyor yayılmış.

Babam yavaşça nefes verdi. "Bunun olacağını görmedim." "Bu ikimiz yapar."

Kalkmama yardım etti, koruyucu kolunu omuzlarıma doladı. "Bu hafta sonu Volvo'yu almaya geleceğiz."

Bu hafta sonu Volvo'yu almaya geleceğiz.

Başına ne geldiğini merak ediyorum.

Babam dev bir elini direksiyonda tuttu, diğeri parmaklarıma doladı.

Her 1 saniyede bir bana baktı, şüphesiz annemin listesinin kontrol panelinde olmasını diledi. *İlk kez bir erkek onun kalbini kırduğında.* . . tavsiye. Nereden yapacağımı biliyordum. Otuz iki numara.

Gözleri endişeliydi, kaşları çatılmıştı. . . Elliot'la olanlardan nefret etsem de, babamın üzerimdeki ilgisinin sıcaklığını, elinin güven verici temasını, sessiz sorularını seviyordum - akşam yemeğinde ne istiyordum? Sinemaya gitmek mi yoksa evde kalmak mı istiyordum?

Ama bana olan ilgisi, yolda olmadığı anlamına geliyordu.

Arabayı gördüğünden bile emin değilim. Rampadan birleşen ve şimdiden çok hızlı giden mavi bir Corvette idi. Altmış, belki de yetmiş. Yavaş şeritte önümüzü kesti ve önümüzde duran on sekiz tekerlekli araçla aramızda daralan boşluğa gıcırdayarak girdi. Corvette'in lastikleri patinaj yaptı, arka tarafı yana doğru sarsıldı ve tam orada fren lambaları parlak kırmızı yandı. Hemen önümüzde.

Çok geç olmadığı bir nokta var mıydı? Kendime hep sorduğum şey buydu. Bozuk bir “Baba!”dan daha fazlasını iletebilir miydim? ve sivri bir parmak?

Tanıklar polise, her şeyin 15 saniyeden daha kısa sürede olduğunu düşündüklerini, ancak hafızamda sonsuza kadar ağır çekimde olacağını söylediler: Hala babamın endişeli gözlerini üzerimde hissediyorum, Corvette'in değil. Bu yüzden frenlerine bile dokunmadı. Sağır edici bir metal şangırtısıyla o kadar hızlı ilerledik ki vücutlarımız öne doğru fırladı, hava yastıkları patladı ve bir an için her şeyin yolunda olduğunu düşündüm. Etki bitmişti.

Ancak henüz inmemiştik. Bunu yaptığımızda, sürücü tarafının asfalta çarptığı bir çürüktü, altı metrelik kıvılcımlar saçan bir metaldi. Yanlarımızda durduk. Alnım direksiyon simidinin yanında sona erdi. Oturduğum yer babaminkini ezmişti, o hâlâ üzerindeydi.

Daha sonra, diğer sürücünün Santa Rosa Junior College'dan bir öğrenci olduğunu öğrendim. Adı Curt Anderssen'di ve boynunda hafif bir sıyrıkla uzaklaştı. Emniyet kemerinden değil - kemer bile takmıyordu - ama yolcu koltuğunun kumaşından, arabası üç şeritli trafikte yanlamasına dönerken fırlatıldığı yer.

Curt ilk başta bilincini kaybetmişti sanırım ve etkinliğin çoğu arabamızın çok daha ürkütücü gerçekliğine odaklanmıştı. Curt dışarı çıktığında kolum kırık bir şekilde sedyedeydim, aklı başından gitmiş ve şok olana kadar hayatta kalmasına gülüyordum.

önündeki olay yerine ve polisin ellerinde kelepçeleriyle ayık hale geldi.

İnsanların sevdikleri birinin ölümü söylendikten hemen sonra ne olduğunu hatırlamadıklarını söylediklerini duydum ama ben her şeyi hatırlıyorum. Kırık kolumun yanımda bir kemik çuvalı gibi sallandığını çok net hatırlıyorum. Derimi tırmalamak, koşmak isteme hissini hatırlıyorum, çünkü koşmak sağlık görevlilerinin bana söylediklerini bir şekilde geri alırdı.

Evet, gitti.

Tatlım, sakinleşmene ihtiyacım var.

Ben çok üzgünüm. Seni Sutter'a götüreceğiz tatlım. Bir doktora ihtiyacın var. Nefes almalısın.

Tekrar tekrar onu geri almalarını, daha fazla kalp masajı yapmalarını, onu canlandırmama izin vermelerini istediğimi hatırlıyorum.

"Beklemek."

Macy, nefes almaya çalışmana ihtiyacım var. Benim için nefes alabilir misin?" "Konuşmayı kes!" Çığlık attım. "Herkes konuşmayı kessin!"

Bir fikrim var: İşe başlayabiliriz.

Arabaya geri dönelim, eve geri dönelim. Düşünmek için bir saniyeye ihtiyacım var.

Bu gece orada kalacağız.

Ya da hayır, daha geriye gidelim.

İlk etapta aramayı unutmayacağım.

Diğer kalp kırıklığına geri dönmek istiyorum, buna değil.

Bugün driue için iyi bir gün değildi. Bugün yarışsak, herkesi kaybederim.

Bugün kazanırsak, artık bir kız olmayacağım.

Otoyolda koşarken sedyeden beceriksizce yuvarlandığında
polis memurlarından biri beni kolayca yakaladı.

ışıklardan, gürültüden ve arabadaki babamın korkunç dağınıklığından uzağa. Polisin kırık kolumun farkında olarak arkamdan kollarını bana nasıl sardığını, ben buruşurken vücudunu üzerime kıvırdığını hâlâ hissedebiliyorum. Hala defalarca üzgün olduğunu, çok üzgün olduğunu, kardeşini aynı şekilde kaybettiğini, çok üzgün olduğunu söylediğini hatırlıyorum.

Daha sonra, müdahaleci uyuşukluk vardı. Kennet Amca Minnesota'dan Berkeley'e geldi. Babamın vasiyetini ve terekesini incelerken suratsız görünüyordu. Sırtımı okşadı ve bol bol boğazını temizledi. Ben kanepede oturup ona bakarken Britt Teyze evi temizledi. Ellerinin ve dizlerinin üzerine çöktü, tahta sabunla kaynayan bir kovaya bir sünger batırdı ve parke Aoors'u saatlerce ovdu. Sevgi dolu bir jest gibi gelmedi. Sanki evi yıllardır temizlemek istiyormuş ve sonunda şanslı varmış gibi geldi.

Kuzenlerim cenazeye bile gelmediler.*Okula gidiyorlar*, dedi Britt.*Bu onlar için çok üzücü olacaktır. Edina'da ailemle kalıyorlar.*

Beni kovalayan ve benimle ağlayan polisi bulup getirebilmeyi dilediğimi hatırlıyorum.Ocenazeye, çünkü beni kalan küçük ailemdeki herkesten daha iyi anlıyor gibiydi. Ama bu istek bile imkansız geliyordu. Yemek yemek ve giyinmek için harcadığım ePort zaten o kadar yoğundu ki, bir ismi hatırlamak, karakolu aramak benim yeteneğimin ötesindeydi.

Ya da Elliot'ı aramak.

Uyuşmuştum ama bunun altında kabaran bir öfke de vardı. O zamanlar bile bunun tam olarak doğru olmadığını biliyordum, noktaları tam olarak birleştiremiyordum ama Elliot ve Emma arasındaki küçücük kırgınlık zerresi, babama ve en başta neden beni almaya geldiğine odaklanmıştı. Elliot'a ihtiyacım vardı, orada olmasını istiyordum. Çılgın metinlerinin ilk birkaçını, bunun bir hata olduğu konusundaki ısrarını gördüm. Ama sonra paramparça olduğumu bilmesini istemekle,

tokmağı kaldıranın kendisi olduğunu bilmesini istiyordu. Ve sonra bilmeyeceğini düşünmek daha iyi hissettirdi. Kalbimin her zerresine sahip olabiliirdi ama buna değil.

Dediğim gibi, nasıl hissettirdiğini hatırlıyorum ve delilik gibi geliyordu.

Kennet ve Britt beni yanlarında dört aylığına Minnesota'ya götürdüler. Tırnak etlerimi kanayana kadar didikledim. Saçlarımı mutfak makasıyla kestim. Öğlen uyandım ve tekrar yatağa gidebilmek için dakikaları saydım. Kennet beni terapiye gönderdiğinde ya da o ve Britt yemek masasında oturup üniversiteye kabul mektuplarımı gözden geçirip beni Tufts'a mı yoksa Brown'a mı göndereceğimi tartarken tartışmadım.

Britt'in kararlı bir şekilde kâğıtları tıkladmasına, beni merdivenlerin dibinde dururken görünce iki katına çıkmasına ve "Hepsini hesapladık, Macy" diyerek tatmin olmasına kadar her şeyi hatırlıyorum.

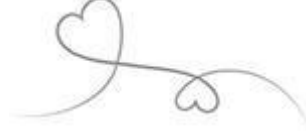
Ondan sonra hiçbir şey yok. Diplomamı nasıl aldıklarını hatırlamıyorum. Yaz boyunca uyuduğumu hatırlamıyorum. Üniversite için bavul hazırladığımı hatırlamıyorum.

Yönetimin Sabrina'yı bir şekilde hazırladığına inanmak zorundayım, ancak Sabrina yapmadıkları konusunda ısrar ediyor. Ya da kesinlikle onu seçtiler: iki yaz önce erkek kardeşini bir araba kazasında kaybetmişti.

Berkeley'den ayrılmanın beni kurtardığına da inanmak zorundayım. Aralık ayına gelindiğinde, babamı düşünmeden dakikalar geçirebilirdim. Ve sonra bir saat. Ve sonra bir sınava girecek kadar uzun. Başa çıkma mekanizmam, düşüncelerimi - geldiklerinde - bir parça kağıda sarmak ve ardından bir sakız parçası gibi atmaktı. Sabrina, acının içini kemirmesine izin verirdi. Düşüncenin sıkıca sarılabileceğinden emin olana kadar kıvrılır ve uyurdum.

Zaman. Zamanın bazı şeyleri, hatta ölümü uyuşturduğunu yeterince iyi biliyordum.

Şimdi

mond&y, j&nu&ry 1

VE Elliot cam gibi gözleri ile arkasına yaslandı ve yatak odamın penceresinden dışarı baktı.

Her şeyin üzerinden geçmesini izliyorum: korku, suçluluk, kafa karışıklığı, Elliot'ın onu aldatmasının ertesi günü babamın öldüğünü, çok üzüldüğüm ve aramadığım için babamın beni almaya geleceğini, babamı en son on bir yıl önce bugün gördüğümü fark etmenin şafağında. . . ve yıllarca bunun için Elliot'ı suçladım.

Burun delikleri Aare ve çenesi sımsıkı, gözlerini kırpıştırıyor.

"Aman Tanrım." "Biliyorum."

"Bu . . . açıklıyor." Elliot başını sallayarak elini saçlarının önüne geçirdi. "Beni neden geri aramadın?"

Sessizce ona, "Senden - sonra - seni - ayıramadığımdan - çok net düşünemiyordum, dedim. Ve o."

Kelimelerde çok kötüyüm.

"Kahretsin, Macy." Kendini yakalayarak döndü ve beni tekrar kollarının arasına aldı ama bu farklı.

StiPer.

Bununla başa çıkmak için on yıldan fazla zamanım oldu; Elliot'ın iki dakikası vardı.

"Beni Saul'un evinin önünde durdurduğunda," dedim gömleğinin içine, "Duncan'ın nasıl olduğunu sorduğunda?"

Bana karşı başını salladı. "Hiç bir fikrim yoktu."

"Bildiğini sanıyordum," dedim ona. "Duyacağını düşünmüştüm. . . bir şekilde."

"Başka ortak noktamız yoktu," dedi sessizce. "Kaybolmuş gibiydin."

Başımı salladım ve o sıktı. Sanki aklına bir şey geliyor. "Bunca zaman boyunca, Emma'yla bilerek yattığımı, babanın öldüğünü bildiğimi ve bundan benim de payım olduğunu düşünmedin, değil mi?"

O zamanki mantığımın belirsizliğini açıklamaya çalışıyorum. "Bunun hakkında gerçekten böyle düşündüğümü sanmıyorum - senin onunla 1ne olduğunu. Beni aramaya çalıştığını biliyordum. Mantıken beni sevdiğini biliyordum. Ama Emma'yla aranızda bana anlattığından daha fazla şey olabileceğini düşündüm. Utandım ve kalbim kırıldı. . "

"Bir şeyimiz yoktu," dedi telaşla.

"Sanırım bazen birlikte olduğunuzu söyleyen Christian'dı..."

Elliot sessizce, Macy, dedi, ona bakmam için yüzümü avuçladı. "Christian bir aptal. Emma'yla aramda olan her şeyi biliyordun. Bunun başka bir gizli katmanı yoktu."

Ona, gerçekte, artık bunların hepsinin tartışmalı olduğunu söylemek istiyorum, ama onun için öyle olmadığını görebiliyorum. Onun niyeti her şey demektir.

Gözlerini kısıyor, hâlâ hepsini bir araya getirmeye çalışıyor. Andreas gelecek yaz seni gördüğünü söyledi. Babanla birlikte buraya geliyoruz."

Ne demek istediğini anlayana kadar başımı salladım. "O benim amcam Kennet'ti." SniP, burnumu tekrar siliyorum. "Eşyalarımızı toplayıp yerleştirmek için yola çıktık." Etrafımıza, duvarlardaki tanıdık, artık sıkıcı olan boyaya baktım ve aslında tek bir şeyi bile hareket ettirmek istemediğimi hatırladım. Tam olarak olduğu gibi, bir müze olarak bırakılmasını istedim. "Buraya son gelişimdi."

O yaz evdeydim, diye fısıldadı. "Bütün yaz. Her günüm seni aramakla geçti. Nasıl yapabildiğimi merak ettim

Geldiğin anı kaçırdın.”

"Geç gittik. Işıkları açık tuttuk." Şimdi bile, ihtiyacımız olanı almak için Aashlight'ları kullanarak hırsızlar gibi gizlice içeri girmemiz kulağa son derece saçma geliyor. Kennet yine kaybettiğimi düşündü. "Seni göreceğimden endişelendim."

Elliot geri çekilir, ağzı aşağı dönüktür. Bunun eski yaraları açmasından nefret ediyorum ama yenilerini açmasından daha çok nefret ediyorum.

"Belki 'endişeli' yanlış kelimedir," diye düzelttim, ama sonradan öyle olmadığını biliyorum - Kennet'le buraya gelmek için arabaya binmeden önceki gece panik atak geçirdim ve Elliot'ın beni o şekilde görmesi düşüncesine katlanamıyordum. "Babam öldükten sonraki ilk yılda, Tufts'ta böyle sessiz, sakın bir yer bulmuştum." Mırıldanarak, "Belki kollarına koşardım. Ama kızacağım ya da üzüleceğimden endişelendim. Bunun yerine hiçbir şey hissetmemek çok daha kolaydı."

Eğildi, dirseklerini uyluklarına dayadı, başını ellerinin arasına aldı. Uzanıp sırtını, kürek kemiklerinin arasındaki küçük halkaları ovuşturuyorum.

"İyi misin?" Soruyorum.

"HAYIR." Döndü ve omzunun üzerinden bana baktı, cevabından bir ısırtık almam için bana solgun bir gülümseme verdi ve sonra bana bakarken yüzü soldu. Farkındalığın onu tekrar yıkadığını görebiliyorum.

"Topuz." Yüzü düşüyor. "Üzgün olduğumu nasıl söylerim? nasıl yaparım hiç
—"

"Elliot, hayır..."

Bir Aash içinde, odadan koşarak fırlar. Takip etmeye hazırım ama banyo kapısı çarptı ve hemen ardından Elliot'ın dizlerinin Aoor'a düşme sesi ve kusması geldi.

Alnımı kapıya dayadım, Aush'u, akan musluğu ve onun sessiz inlemesini duydum.

"Elliot?" Kalbim bir 1'in içinde sıkışmış gibi geliyor.

"Sadece bir dakikaya ihtiyacım var, Mace, üzgünüm, bana bir dakika ver." Banyonun dışında nöbet tutarak duvardan aşağı kaydım.

tekrar kustuğunu dinlemek.

Buraya nasıl geldiğime dair hiçbir şey hatırlamadan yatağında yorganın altında uyanıyorum. Tek cevap, koridorda Aoor'da uyuyakaldığım ve Elliot'ın beni yatak odasına taşıdığı, ancak yatağın diğer tarafına dokunulmadığı ve hiçbir yerde görülmediği.

Dolaptan boğuk bir öksürük geliyor ve uzuvlarımda sıcak bir rahatlama uyanıyor. O hala burada. Hava soğuk ve yorganı yataktan çıkarıp içine baktım. Elliot Aoor'a uzanmış, elleri başının arkasında, bacaklarını bileklerinde kavuşturmuş, çatlamış, solmuş yıldızlara bakıyor. Hala tüm odaya uzanıyor. Yıllardır buraya geri dönmedim ve küçücük görünüyor. Eskiden koca bir dünya, içinde bir gezegen gibi hissettirmesi beni şaşırtıyor.

Hey, sen, dedi bana gülümseyerek. Gözleri kan çanağı, burnu kırmızı.

"Hey. Daha iyi hissediyorsun?"

"Sanırım. Yine de başı dönüyor." Yanındaki Aoor'a hafifçe vuruyor. "Buraya gel." Sesi sessiz bir hırıltı. Benimle buraya gel.

Yanına uzanıp göğsüne sarıldım ve kolunu bana dolayıp beni kendine yaklaştırdı.

"Ne kadar uyudum?"

Soruyorum. "Birkaç saat."

On yıl daha uyuyabileceğimi hissediyorum ama aynı zamanda onunla bir saniye bile kaybetmek istemiyorum.

"Girmemiz gereken başka bir şey var mı?" diye sordum ona bakarak.

"Eminim vardır," diyor, "ama şu anda ben biraz... . . kafamın içindeki her şeyi yeniden kablolamak.

"Demek istediğim . . . bu anlaşılabilir. Bunu işlemek için on bir yılım vardı, senin sadece bir dakikan vardı. Bilmeni istiyorum - burada biraz incinmiş olman sorun değil." Elimi göğüs kemiğinin üzerinde gezdiriyorum. "Havanın bu kadar çabuk temizlenmesi olmayacağını biliyorum."

Cevap vermesi birkaç saniye sürüyor ve cevap verdiğinde sesi boğuk çıkıyor. "Seni kaybetmek başıma gelen en kötü şeydi ve bunun yankısını hala hissediyorum -onlar gerçekten zor yıllardı- ama bilmek yardımcı oluyor. Ne kadar korkunç olsa da bilmek yardımcı oluyor." Bana bakıyor ve gözleri tekrar 11l. "Duncan öldüğünde orada olmadığım için çok üzgünüm."

"Sana söylemediğim için çok üzgünüm. Az önce ortadan kaybolduğum için üzgünüm. Omzundan öpüyorum.

Boştaki eliyle uzanıp avucuyla yüzünü siliyor. "Tatlım, on yaşında anneni, on sekiz yaşında babanı kaybettin. Ortadan kaybolman çok kötü, ama anlamış değilim. Vay canına, hayatın sadece . . . O gün yıkıldı."

Elimi gömleğinin altından karnının üzerinde gezdirdim ve kalbinin üzerinde durdum. "Berbattı." Yüzümü boynunun omzuyla birleştiği yere bastırdım, anıları uzaklaştırmaya çalıştım ve onun tanıdık kokusunu içime çektim. "O yıllar senin için nasıldı?"

Mırıldanıyor, düşünüyor. "Okula odaklandım. Romantik olarak kastediyorsan, o kadar çok suçluluk duydum ki, daha sonraya kadar gerçekten kimseyle ilişki kurmadım.

Bunun üzerine kalbim ağrıyor. Alex, Rachel gelene kadar eve kimseyi getirmediğini söyledi.

"Bir konuda net olabilir miyiz?" diyor saçımı öperek. "Kesinlikle ve sorgusuz sualsiz mi?"

"Bu da ne?" Onun yanımdaki sağlam hissini seviyorum. Yeterli olacağımı hiç sanmıyorum.

"Seni sevdiğimi," diye fısıldadı, ona bakmam için çenemi eğerek. "Tamam aşkım?"

"Ben de seni seviyorum." Duygu göğsümü dolduruyor, sözlerimin ağzımdan boğuk çıkmasına neden oluyor. Ailemi her zaman özleyeceğim ama Elliot'ı geri aldım. Birlikte bir şeyleri canlandırmayı başardık.

Dudakları alnıma bastırıyor. "Bunu yapabileceğimizi düşünüyor musun?" diye sorar, dudaklarını orada tutarak. "Şimdi olma şansımız var mı?*birlikte*birlikte?"

"Kesinlikle hak ettik."

Geri çekilip bana bakıyor. "Burada öylece yatıp düşünüyordum. Bazı yönlerden, bunu çözmeliydim. Duncan'ın neden bir daha geri gelmediğini merak etmeliydim. İkinizin de bana çok kızgın olduğunuzu varsaydım.

"Zamanla anılarıma daha fazla güvenmeme izin verdim." Uzanıp saçlarını gözünün önünden çektim. "Emma ile rahat ve tutarlı bir ilişkinin olup olmadığını fark ettim, beni gerçekten seviyordun."

"Tabi ki yaptım." Bakıyor, gözleri sımsıkı. "Duncan'ın aksini düşünerek ölmesinden nefret ediyorum."

Buna gerçekten söyleyebileceğim bir şey yok. Onu daha sıkı sıktım ve dudaklarımı çenesinin altındaki nabız noktasına bastırdım.

"Bu odayı hâlâ seviyorum," diye fısıldadım.

Yanımda Elliot hareketsiz duruyor. "Bunu söylemen komik. . . Ben de seviyorum. Ama buraya veda etmeye geldim."

Kalbim klipsin üzerinden bakıyor, düşüyor. "Bu ne anlama gelir?"

Bir dirseğinin üzerinde yukarı doğru iterek bana bakıyor. "Bu, artık buraya ait olmadığımızı düşündüğüm anlamına geliyor."

"Şey, hayır, her zaman burada olmayacağız. Ama neden kabin sizde kalmasın ve—"

"Yani, bak, belli ki senin ve onunla ne istiyorsan onu yapmalısın." Parmağının ucunu dudağımın altında gezdirip eğilerek beni bir kez öptü. Geri çekildiğinde, daha fazlasını isteyerek ağzını kovaladım. "Ama bu dolabın yanından geçmemizi istiyorum," dedi nazıkçe. "Aşık olmamızın nedeni dolap değil. Bu odayı özel yaptık, tersi değil."

Yüz ifademın mahvolmuş görüldüğünü biliyorum ve onu nasıl toparlayacağımı bilmiyorum. Burada onunla olmayı seviyorum. Hayatımın en güzel yılları burada geçti ve kendimi hiç dolapta hissettiğim kadar güvende hissetmemiştim.

İşte o zaman Elliot'ın benden iki adım önde olduğunu anlıyorum.

Bahse girerim, gördüğün gibi, dışarıda yaşamaya çalıştığımızda her şey alt üst oldu, dedi ve eğilip beni tekrar öptü. "Ama bu sadece boktan bir şans. Bu sefer öyle olmayacak."

"HAYIR?" diye sordum, rahatlamış bir gülümsemeyi bastırarak ve üzerimde dolanması için omuzlarını çekiştirerek.

"HAYIR." Sırıttı, bacaklarımın arasına yerleşti, gözleri biraz odaklanmıyordu.

"*Nedir-dir* bu seferki gibi mi olacak?" Gözlüğünü kaydırıp boş raflardan birine koyuyorum.

Elliot boynumdan yukarı doğru yavaşça öpüyor. "Daha önce istediğimiz gibi olacak."

"Aoor'da iç çamaşırlarımızla şükran günü mü?"

Uzanıp fermuarını indirdiğimde kalçasını öne doğru bastırarak küçük bir kahkaha attı. "Ve sen her gece yatağımdasın."

"Belki girersin *Benim* yatak."

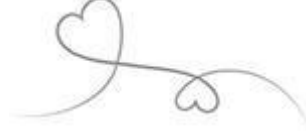
Geri çekildiğinde gözleri kısılıyor. "O zaman gerçekten lanet olası evine gitmelisin, kadın."

Ben gülüyorum, o da gülüyor ama bunun gerçeği aramızda oturuyor ve onu hareketsiz bırakıyor. Beni izliyor ve sessizliğimiz sırasında bunun bir soruya dönüştüğünü söyleyebilirim; kancayı atmama izin vermiyor.

Benimle gelir misin? Temizlemek için mi?" Yüzümü buruşturup, "Uzun zamandır geri dönmemiştim," diye itiraf ediyorum.

Elliot beni bir kez öptü ve sonra eğilerek kalbimin üzerinden göğsümü öptü. "On bir yıldır eve gelmeni bekliyorum. Senin gittiğın her yere geleceğim."

Şimdi

çarşamba&y, j&nu&ry 10

BEN Kapıyı açar açmaz güçlü bir nostalji patlaması yaşıyoruz. Berkeley'deki evin içi her zaman olduğu gibi -ev gibi- kokuyor ama nasıl olduğunu daha önce fark ettiğimi sanmıyorum. *Ev* Annemin kahve masası olarak kullandığımız sedir ağacı fıçı ve babamın Danimarka sigaraları gibi kokuyor -görünüşe göre onları benim bildiğimden daha fazla kaçırmış. A oturma odasının penceresinden içeri giren güneş ışını, dönen birkaç küçük toz yıldızını yakalar. Ayda bir gelip evi temizleyen bir kadının var ama her şey düzenli görünse de ev yine de terk edilmiş gibi.

Ortama mızrak gibi saplanan bir suçluluk duygusu gönderiyor.

Elliot arkamdan geliyor, omzumun üzerinden oturma odasına bakıyor. "Bugün içeri girebileceğimizi düşünüyor musun?"

Omzuma bir öpücük kondurarak şakasını yumuşattı ve bu nazik yumruk için onu tam olarak suçlayamam: Hastanedeki vardiyamdan sonra gece geç saatlerde evin önünden iki kez geçtik. Çocukluğumun evime yeniden katılmaya hazır olamayacak kadar zihinsel olarak tükenmiştim. Ama bu geceye kadar çalışmıyorum ve bugün hissederek uyandım. . . hazır.

Şimdilik planımız, Healdsburg evini satmak ve Berkeley'deki evi mobilyalı bir kiralama isteyen Cal fakültesini ziyaret etmeye hazır hale getirmek için temizlemek. Ama bunun için temizlemek, tüm önemli anıları yanımda götürmek anlamına geliyor - fotoğraf albümleri, sanat eserleri, mektuplar, her yere serpiştirilmiş küçük hatıralar.

Bir adım atıyorum, sonra bir tane daha. Ahşap Aoor her zaman olduğu yerde gıcırıyor. Elliot etrafa bakınarak beni takip

etti. "Bu ev

Duncan gibi

kokuyor.” "Öyle

değil mi?"

Mırıldandı ve yanımdan geçerek üçümüzün, Kennet ve Britt'in, annemin gençken ölen anne ve babasının fotoğraflarının olduğu şömüne rafına doğru yürüdü.

"Biliyorsun, onun sadece bir fotoğrafını gördüm. Duncan'ın yatağının yanında olan."

O. Annem. Laiş, diğer herkese. Anne, bana.

Elliot parmaklarını birkaç kare üzerinde gezdirdi ve sonra bir tanesini alıp inceledikten sonra bana baktı.

Hangisini tuttuğunu biliyorum. Babamın annemle sahilde çektiği bir fotoğraf. Rüzgâr uzun siyah saçlarını boynuna savuruyor ve ben ona yaslanmış, bacaklarının arasına oturmuş, kollarını göğsüme dolamış durumdayım. Gülümsemesi çok geniş ve parlaktı; içinde, onun doğanın mutlak bir gücü olduğunun söylenmesine gerek kalmadan görebilirsiniz.

Tekrar ona göz kırptı. "Ona o kadar çok benziyorsun ki, tekinsiz."

"Biliyorum." Geçen zaman için o kadar minnettarım ki, yaşlandıkça ve onu hatırladığım gibi görünmeye başladıkça aynaya bakmanın her gün daha büyük bir işkence olacağından korkmak yerine yüzünü görebiliyorum ve bu yüzü ondan miras aldığım için mutlu oluyorum.

Tüm fotoğraflarımızın, mektuplarımızın ve hatıralarımızın yaşadığı sedir ağacının yanında diz çöküyorum.

"Bu bizim dairemize girmeli."

Elliot bunu söylediğinde bagajın kapağı yarı açıktı ve bakmadan tekrar indirdim. Sıcaklık uzuvlarıma o kadar hızlı yayılıyor ki, başım dönüyor. " 'Bizim dairemiz'?"

Resimden yukarı bakıyor. "Birlikte bir yere taşınmamız gerektiğini düşünüyordum. Şehirde."

Tekrar bir araya geleli sadece on gün oldu ama o zaman bile aramızdaki yolculuk canavar gibi. Nancy'den bir oda kiralamak, "şirketin" kalmasının imkansız olacak kadar garip olduğu anlamına gelir. Ve Elliot hastaneden benim de onunla kalamayacak kadar uzakta. Çoğu gece benimle şehirde geç bir akşam yemeği için buluşur ve sonra eve döner ve ben yatağa düşerim.

O zamanlar ameliyat olduğum bir gün -iki gün önce- onun evinden hiç ayrılmadık. Onun yatağında, Aoor'da, mutfakta seviştik. ya da kısa bir nabız atışı, ona -sesine, ellerine, kahkahalarına ve eve her geldiğimde üzerimde ki ağırlığına- erişebildiğimi hayal ediyorum ve buna duyduğum arzu, göğsümde ikinci bir nabız atışı oluyor.

"Şehre mi taşınacaksın?" Soruyorum.

Elliot resmi bıraktı ve yıpranmış İran halısının üzerine yanıma oturdu. "Bunu gerçekten sorguluyor musun?" Gözlüklerinin arkasında, pencereden gelen güneş ışığında gözleri neredeyse kehribar renginde görünüyor. Kırpikleri çok uzun.

Şu an onu o kadar çok öpmek istiyorum ki ağzım sulanıyor. Yapacak işlerimiz olduğunu biliyorum ama çenesindeki sakal ve şu anda kucağına çıkıp onunla sevişmenin ne kadar kolay olacağı dikkatimi dağıttı.

Macy? dedi, dikkatimin verdiği güçle sırtarak. Yüzüne

doğru göz kırpyorum. "Senin için büyük bir yolculuk."

"Benim saatlerim seninkinden daha esnek," diyor ve sonra kötü bir ışık gözlerini dolduruyor. "Ve senin her gece yatakta olman ejderha pornom için ilham kaynağı olabilir."

Güldüm. "BENbiliyorduBT."

Mart 1'de birlikte hareket ediyoruz. Yağmur yağıyor ve dairemiz tek yatak odalı küçük bir daire ama kocaman bir cumbası var.

ve beni doğrudan işe götüren otobüs hattından sadece yarım blok ötede. Elliot ve üç erkek kardeşi kitaplıklardan bir duvar örüyorlar ve -belki biraz beceriksizce- Mr. Nick ve Bayan Dina bize yeni bir yatak getirdiler. Karşı çıkacaktım ama bu dört direkli güzel bir çerçeve, Bay Nick'in uzun süredir hastalarından biri tarafından el yapımı. Alex, Else ve Liz, her türlü yatak örtüsünü almak için arabayla Nest Bedding'e giderler -çünkü ne Elliot ne de benim çarşaflarımızın nasıl görüldüğü umurumuzda değildir- ve hepimiz küçük alana tıkkış tıkkış bavullarımızı açarken Bayan Dina akşam yemeğini hazırlar.

Saat yedide, tüm daire defne yaprağı ve kızarmış tavuk gibi kokuyor ve dışarıdaki yağmur sağanaktan nadir, şiddetli bir fırtınaya dönüşüyor, dışarıda parlak ışık küllerinde şimşekler çakıyor. Alex, kitapları raflara kaydırırken dans ediyor ve hepimiz onu gizlice izliyoruz, bu gen havuzundan son derece zarif bir şeyin çıkmış olabileceğine şaşırdık. Liz ve George bir anlık sessizliğin ardından bebek sahibi olacaklarını duyururlar ve oda gürültü ve hareketle dolar. Else müziği başlatır ve enerji çılgın bir kahkaha ve dansa dönüşür.

Elliot beni kenara çekip bana bastırdı. Daha önce bu ifadeyi kullandığını hiç görmemiştim. Bir gülümsemeden daha fazlası; rahatlamış bir zevk.

Hey, dedi ve gülümsemesini benimkine yerleştirdi.

Geri çekildiğinde başka bir öpücük için geriniyorum. "Hey.

İyisin?" "Evet, iyiyim." der gibi odaya göz gezdiriyor.*Bakmak*

bu harika yerde. "Biz sadecebirlikte kararlaştırıldı"

"Sonunda, değil mi?" Dudağımı ısırdım, çılgılık atma isteği duydum, çok mutluyum.

Daha önce hiç böyle hissetmemiştim.

Bu gece dairemizde, yatağımızda birlikte uyuyacağız. Herkes gittiğinde, hala açmamız gereken kutuları unutacağız. Bununla beni yorganın altında takip edecek

gözlerinde aç bir gerginlik, çıplak teni benimkilerin üzerinde kayıyor, ta ki biz nefes nefese, terli bir takla atana kadar. Farkına bile varmadan uyuyakalacağız.

Ve gün doğmadan uyanacağım ve onu tekrar isteyeceğim.

Sabah, burada olacak. Giysileri, kitapları ve diş fırçası burada olacak. O duş alırken ben mısır gevreği dökeceğim. Belki mutfağa elinde bir fincan kahveyle gelir ve dudaklarının baskısını başımın üstünde hissedene kadar orada olduğunu anlamayacağım. Onun etrafında dolaşan bu günlük yaşam için hissettiğim beklenti o kadar büyük ki, içimi ağır, parıldayan bir sıcaklıkla dolduruyor.

Gerçekten dans etmiyoruz bile; düğünde yaptığımız gibi yine yerimizde sallanıyoruz. Ama bu gece, hiçbir sırrımız kalmadı ve korkutucu konuşmalar baş göstermiyor. Son on yıl sisli bir bulanıklık gibi görünüyor, sanki dünyanın bir noktasından uzun bir yolculuğa çıkmışız ve geniş bir daire çizerek buraya varmaya mahkummuşuz gibi.

Elliot'ın elleri sırtımda aşağı kaydı, başı benimkine yaklaştı. George, bir oda tutmamız gerektiğiyle ilgili bir şaka yapar. Andreas, eşi hamile olanın George olduğunu söyler. Ve sonra Bayan Dina mutfakta bebekler ve belki daha fazla düğün hakkında ağlıyor ve Elliot'ın hepsini engellemek için mücadelesini izliyorum. Gözlüğünü burnunun yukarısına kaydırarak yüzünü buruşturdu ve her zaman yaptığı gibi, sanki her seferinde bir kez zihnimi okuyabiliyormuş gibi beni inceledi.

Belki yapabilirdi.

"En sevdiğin kelime?" O

fısıldar. Tereddüt bile

etmiyorum: “*Sen*”

Sırada Christina Lauren var:*Josh ve*
*Hazel'in Çıkmama Rehberi*Ve
Benim rauorite Half-Night Stand'ım

Modern yaşam için komik, seksi aşklar

&teşekkürler

Skitaplarımızdan bazıları tarihimizden küçük parçalar içerir, bazılarında tanıdığımız insanlardan parçalar vardır ve bazılarında bizden küçük parçalar vardır. Ve sonra gibi kitaplar var *Loue ve Diğer Sözler*ünün de büyük parçaları olan.

Ben (Lauren) Kuzey Kaliforniya'da büyüdüm ve yedi yaşımdan itibaren hafta sonlarımın çoğunu ailemle birlikte Rus Nehri'nde, yıllar boyunca sahip olduğumuz üç acayip küçük kulübeden birinde geçirdim. Gösterişli değillerdi, telaşlı da değillerdi - küçüktüler, ara sıra nemliydimler, ağaçların gölgesindeydiler ve Rus Nehri'nin ya da dışarıdaki küçük bir derenin şırıltısıyla çevriliydiler. Duncan'ın Macy için yaptığı gibi, ailem de her hafta birkaç gün bizi hayatımızın stresinden uzaklaştırmanın bir yolu olarak ve küçük bir kasabada mütevazı bir ev almanın orta gelirli bir aile için çok pahalı olmadığı bir zamanda bir hafta sonu kaçamağı yaptı.

Jenner'dan Guerneville'e, Healdsburg'dan Santa Rosa'ya uzanan bölge, hayatımın değişmez bir parçası oldu. Kız kardeşim ve ben ikimiz de Healdsburg'da evlendik. Ailem en mutlu zamanlarından bazılarını birlikte Rus Nehri vadisinde geçirdiler. Oraya tatiller, buluşmalar, kız gezileri için gideriz.

Bazen çocukluğumun hafta sonlarını ve böyle bir yere sahip olduğumuz için ne kadar şanslı olduğumuzu düşünüyorum. Yedi ve on bir yaşında bile bazen hala dijital dünyaya bu kadar bağlı görünen küçük çocukları olan bir anne olmanın nasıl bir şey olduğunu da düşünüyorum. Acaba onlar için nasıl olacak ve onlara aynı türden bir inziva yeri vermemek benim için zor olacak mı?

bir dolapta saatlerce okuyabilirler veya Elliot gibi bir arkadaş edinebilirler ya da sadece iki gün boyunca fişten çekebilirler.

Ama çoğunlukla harap oldum, çünkü bu bölgenin oğ son zamanlarda Santa Rosa ve çevresinde yandı. Bu yaz bu kitabı düzenlerken kiraladığım bir ev artık kl ve molozdan başka bir şey değil. Ancak bu kitabı yazmış olmamız, bu alanların ve alanların anılarının Elliot ve Macy'nin hikayesinde hala taze olması beni katlanarak daha fazla minnettar kılıyor.

Bu, kadınlar 1. Dünya Savaşı'na ilk girişimiz ve yazmak gerçekten büyük bir keyifti. En etkili iki kitap çalışanımız bizi cesaretlendirdi: editörümüz Adam Wilson ve bizi farklı bir ses denemeye zorlamadan önce doğru fikrin ortaya çıkmasını bekleyen temsilcimiz Holly Root. Gallery Books / Simon & Schuster inanılmaz derecede destekleyici bir yer ve oradaki herkese bu kitabı okudukları, sevdikleri ve ellerinden geldiğince tanıtmaya yardımcı oldukları için minnettarız: S&S başkanı Carolyn Reidy; Gallery Books'u yöneten Jen Bergstrom; pazarlama aşklarımız Liz Psaltis, Diana Velasquez, Abby Zidle ve Mackenzie Hickey. Laura Waters, hepimizi zamanında organize ettiğın ve bunu şahsen yapmadığımız için Adam'a düzenli olarak saçmalık yaptığın için teşekkür ederim. Tanıtım departmanına ve özellikle Theresa Dooley'e ve oğ gün kendini nc Silaşşr gibi hisseden değeri Kristin Dwyer'a teşekkür ederiz. Kapağā bayılıyor, John Vairo ve Lisa Litwack. Ve S&S satış ekibine: Bir dahaki sefere NYC'de ikileriniz bizden - serçe söz.

Erin Service, sadece bunu tekrar tekrar okuduğunuz ve her küçük hatayı araştırdığınız için değil, aynı zamanda - Lo'nun kız kardeşi olarak - bu Kabin Anlarını pek çok yaşadığınız için teşekkür ederim. Bizi oraya götürdüğünüz için teşekkrlar Marcia ve James Billings. Bir Aood'da bir evi kaybettik ve sonrakini on yıldan fazla tuttuk ama o dünyanın her santimi benim için sonsuza kadar değeri olacak.

Christina, bu kitabı benimle birlikte yazdığınız, burayı benim kadar öğrenip nemsediğın, bu çocukların kim olduklarını anlamak için zamanda geriye yolculuk yaptığın için teşekkür ederim. biz geldik

bu karakterler yedi yıl önce ve onları koyacak en iyi yeri bulduğumuz için çok mutluyum.

Bunu yapabildiğimiz ve her seferinde hayret ettiğimiz için çok şanslıyız ki, insanlar bize boş zamanlarımızda ne yaptığımızı sorduğunda, "Şimdi ne yazacağımızı düşünüyoruz" deriz.

GALERİ OKUYUCU GRUP REHBERİ

Aşk

&nd

Diğer kelimeler

HRISTINA LAUREN

Bu okuyucu grubu kılavuzu için *Loue ve Diğer Sözler* kitap kulübünüzü geliştirmek için bir giriş, tartışma soruları ve fikirler içerir. Önerilen sorular, okuma grubunuza tartışmanız için 1. yeni ve ilginç açılar ve konular konusunda yardımcı olmayı amaçlamaktadır. Umarız bu fikirler sohbetinizi zenginleştirir ve kitaptan aldığınız zevki artırır.

giriş

Macy ve babası, San Francisco'nun dışındaki şarap ülkesindeki hafta sonu evlerine taşındığında, bu kararın hayatlarının geri kalanını ne kadar dramatik bir şekilde etkileyeceğini çok az fark ederler. Macy, komşusu Elliot'a ilk kez bu evde aşık olur ve aşkın ve gönül yarasının karmaşıklığını anlamaya başlar. Roman iki zaman çizelgesinde anlatılıyor - geçmişte, Macy'nin annesi henüz öldüğünde ve babası parçalanmış ailelerini iyileştirmek için bir hafta sonu evi aradığında ve şu anda, Macy ve Elliot neredeyse on bir yıldır ayrı kaldıktan sonra aniden birbirlerine rastladıklarında. Bir anda heyecanlandırıran ve yürek burkan,*Loue ve Diğer Sözler* aşkın kırılganlığının, edebiyatın güzelliğinin ve gerçek dostluğun her şeyin üstesinden gelme gücünün bir kutlamasıdır.

Tartışma Konuları ve Sorular

1. Önsözde Macy, ebeveynlerinin çocukken etkileşimlerini izlediklerini ve birbirlerine nasıl sarıldıklarını fark ettiğini düşünüyor. diğeri, aşklarının bütünlüğünü fark ederek: "Aşkın her şeyi tüketmekten başka bir şey olabileceği hiç aklıma gelmemişti. Çocukken bile, daha azını asla istemediğimi biliyordum. Neyin içinde Macy'nin ebeveynlerinin evliliğinin, Macy'nin gelecekteki ilişkileri için bir tür paradigma olduğunu düşünüyor musunuz? Bu "her şeyi tüketen" bir aşk arzusu, başlangıçta Elliot'la işleri ağırdan alma kararını etkiliyor mu? Sean'la evlenme kararını etkilediğini düşünüyor musun? Nasıl yani?
2. Macy ve Elliot kahve dükkanında karşılaştıklarında, Macy aynı anda hem heyecan hem de korku hisseder. "Onu her gün görmek istiyordum. Ama aynı zamanda, onu bir daha asla görmek istemedim. Bu ifadenin çelişkisi nasıl Romanın aşk temasıyla ilgisi var mı? Aşık olmanın hem harika hem de korkunç olarak tanımlanabileceğini düşünüyor musunuz?
3. Romanın yapısını tartışın. Geçmişten günümüze hareket, Macy ve Elliot anlayışınızı nasıl etkiliyor? Macy'yi hem bir ilişkinin başlangıcında bir çocuk hem de sonrasında bir yetişkin olarak gördüğünüz için kararına daha sempatik geliyor musunuz? Neden ya da neden olmasın?
4. Erken bir e-posta alışverişinde Macy, Elliot'a şunları yazar: son yazı: "Buradaki hiç kimse, okulda annesi ölmüş ve kırılabilir gibi davranılması gereken çocuk değil, başka bir kız olmak istediğimi anlamıyor. Sadece aptalca söylediğin ve her şey tabuymuş gibi davranmadığın için teşekkürler." Bu kavramı şuna bağlayın: başlık. Kelimeler Elliot ve Macy'nin ilişkisini nasıl şekillendiriyor?

İkisinin de sevmenin ne demek olduğunu sözcüklerin gücü sayesinde keşfettiklerine katılıyor musunuz?

5. Romanın tamamı boyunca Macy'nin annesinin ölmüş olmasına rağmen, onun varlığı büyük önem taşıyor. Macy ve Elliot'ı yolculuklarına çıkaran katalizör, Healdsburg evinin satın alınmasına en başta ilham veren onun listesi. Macy'nin annesini bir karakter olarak tartışın. Onun romanın sayfalarına nasıl musallat olduğunu düşünüyorsunuz? Karakterlerin yaptığı seçimleri etkilediğinde başka örnekler bulabilir misiniz?
6. Macy'nin kariyer seçimini tartışın. Sizce hasta çocuklara bakma kararı, anne babasını çok genç yaşta kaybetmesinin bir sonucu mu? Hayatının aşkını kaybetmekten mi?
7. Macy 1. kez regl olduğunda, annesinden gelen bir mektubu okur ve şöyle yazar: "Sen benim şaheserimsin." Macy hangi yönlerden annesinin tavsiyelerine kulak veriyor ve bedeniyle ilgileniyor? Annesinin kendisiyle ilgilenme isteğini ne şekilde göz ardı ediyor?
8. Macy, 136. sayfada babasının "iyi bir yaşam sürdü. . . ama asla satın alamayacağımız şey kaos ve koşturmaydı." neden Macy'nin Petropoulos ailesine bu kadar ilgi duyduğunu mu düşünüyorsunuz? Zıt kutupların çekmesi mi yoksa daha fazlası mı?
9. Olası bir aşk tanımı, Macy'den sonra 205. sayfada ortaya çıkıyor. Sean'la olan hayatını yeniden gözden geçirmeye başlar. "Hissettiklerimden korkuyorum" diyor. "Yeni uyanmış gibiyim." Gibi Kelimeleri seven biri, sizce Macy nasıl hissettiğini ifade etmekte neden bu kadar zorlanıyor?
10. Kayıp, merkezi bir rol oynar *Loue ve Diğer Sözler*. Romanda meydana gelen farklı kayıp türlerini tartışın. hepsini yapkarakterler kaybı benzer şekilde ele alır veya "tanıdık ihtiyaç balonunu bastırmak" Macy'nin karakterine özgü görünüyor mu?
- LL. Elliot'ın 236. sayfadaki Macy'ye sorduğu soruyu yanıtlayın: "Sen *kalmak* Phoebe yüzünden mi?" Değilse, Macy neden bir Sean ile ilişkiniz bu kadar uzun mu?

12. Macy'nin o uğursuz Yılbaşı gecesinde karşılaştığı sahne, yıllar sonra Elliot'ın erkek kardeşinin düğününde iki arkadaşın söylediği sahneyle taban tabana zıttır. "Seni seviyorum" ilk kez yüz yüze. Romanda başka hangi zıtlık örnekleri aklınıza gelebilir? Yanıtınızda Macy'nin ailesini, Elliot'ın ailesini, Sean'ı, Elliot'ı ve geçmişi şimdiki zamana karşı düşünün.
13. Macy'nin, Elliot'ı Emma ile bayıldığını öğrendikten sonraki saatlerde neler olduğunu açıkladığı sahneyi tekrar ziyaret edin. Elliot'a çaresizce duymaya ihtiyaç duyduğu bu hikayeyi anlatmak için kelimeleri bulması neden bu kadar uzun sürdü sanıyorsun?
14. Elliot neden istiyor? "bu dolabı geçmek için"? Geriye gidemeyeceğin ve mutluluğun anahtarının ilerlemek olduğu konusunda Elliot'a katılıyor musun?

Kitap Kulübünüzü Geliştirin

1. Macy ve Elliot'ın bir çift aşkı, masum bir edebiyat aşkıyla başlar. İkili, Macy'nin dolabında saatler geçirerek kitapları yutuyor ve birlikte okumanın o huzurlu sessizliğini paylaşıyor. Kitap kulübünüzle okuyun *Geri öde*, çiftin çocukken birbirine bağlandığı ilk kitap ve umudu teşvik eden bir kitap. Hem Macy hem de Elliot'ın bu romanı neden beğendiğini düşündüğünüzü okuma grubunuzla paylaşın. Macy ve Elliot'ın dünyada 1. umut olması için hangi sebepler var? Sonunda 1. mi? Kendinizi Elliot gibi doğuştan daha umutlu mu yoksa Macy gibi daha umutsuz mu görüyorsunuz?
2. Muhtemelen Macy'nin Elliot'a aşık olduğunu kendi kendine itiraf ettiği an, müzisyenin JeP Buckley'nin "Hallelujah" yorumunu çaldığı kardeşinin düğünündedir. Kitap kulübünüzle bir akşam yemeği partisi düzenleyin. Akşam yemeği ve içki yerken bu şarkıyı dinleyin ve orada Macy ile birlikte olduğunuzu hayal edin. Sence neden bu şarkı ona yalnız değilmiş gibi hissettirdi? Şarkıda Macy'nin duygularına katkıda bulunmuş olabilecek belirli bir ana işaret edebilir misiniz? Dinlerken, bir rahatlık hissi yaratanın sözler mi yoksa müzik mi yoksa kombinasyon mu olduğunu düşünün. Şarkıyı dinleme deneyiminizi grubunuzla paylaşın. Aşık olduğun bir anı hatırlatan bir şarkın var mı?
3. Kitap kulübünüzle bir oyun gecesi düzenleyin. Eğlencenin bir parçası olarak Elliot ve Macy'nin en sevdiği kelime oyununu oynayın. Çiftin oyunu oynadığı kuralları taklit ettiğinizden emin olun. Yani, fazla düşünmek yok! İlk önce aklınıza gelen

kelimeyi söyleyin. Birkaç turdan sonra sonuçları tartışın.
Aklınıza gelen türden kelimeler kim olduğunuzu nasıl
yansıtıyor? Yapmak

Birinin bilinçaltına bu şekilde girmesine izin vermenin samimi bir davranış olduğuna katılıyor musun?

&yazar hakkında

ALYSSA MICHELLE

CHRISTINA LAUREN uzun süredir yazarlık yapan ortakların/kankaların/ruh eşlerinin ve beyin ikizlerinin Christina Hobbs ve Lauren Billings'in birleşik müstear adıdır. *New York Times*, *ABD Bugün* ve *Güzel ve Vahşi Mevsimler* serisinin uluslararası çok satan #1 yazarı, *Seninle Çıkmak / Senden Nefret Etmek*, *Ev Arkadaşları*, *Yüce*, *Ev*, *Ve Otobiyografi*. Onları çevrimiçi olarak şu adresten yapabilirsiniz: ChristinaLaurenBooks.com, facebook.com/ChristinaLaurenBooks, veya [@ChristinaLauren](https://twitter.com/ChristinaLauren) Twitter'dan.

BU YAZAR HAKKINDA DAHA FAZLA BİLGİ İÇİN:

Authors.SimonandSchuster.com/Christina-Lauren YAZARLARLA

TANIŞIN, VİDEOLARI İZLEYİN VE DAHA FAZLASI

SimonandSchuster.com

 Facebook.com/GalleryBooks
  @GaleriKitapları

christin&l&uren1
kitap*Seninle Çıkmak / Ev*
Arkadaşlarından Nefret
Etmek
Loue ve Diğer Sözler

güzel&faydalı
seri*Güzel Piç Güzel*
Yabancı Güzel
Kaltak Güzel Bomba
Güzel Oyuncu
Güzel Başlangıç
Güzel Beloued
Güzel Sır Güzel
Patron Güzel

vahşi
sezonlar*Tatlı Kirli*
Oğlan Kirli
Kabadayı Şey
Karanlık Vahşi
Gece Kötü Seksi
Yalancıgenç &
*yetişkin**yüce*
Ev

Otoboyografi

**We hope you enjoyed reading this Simon
& Schuster ebook.**

Get a FREE ebook when you join our mailing list. Plus, get updates
on new releases, deals, recommended reads, and more from Simon

&

Schuster. Click below to sign up and see terms and conditions.

**CLICK HERE TO SIGN
UP**

Already a subscriber? Provide your email again so we can register
this ebook and send you more of what you like to read. You will
continue to receive exclusive offers in your inbox.

Galeri Kitapları

Simon & Schuster, Inc.'in Künyesi 1230

Avenue of the Americas

New York, NY

10020 [www.SimonandSchuster.co](http://www.SimonandSchuster.com)

[m](http://www.SimonandSchuster.com)

Bu kitap bir kurgu eseridir. Tarihsel olaylara, gerçek insanlara veya gerçek yerlere yapılan göndermeler kasıtlı olarak kullanılmıştır. Diğer isimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünleri olup, gerçek olaylara veya yerlere veya canlı veya ölü kişilere olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Telif Hakkı © 2018, Christina Hobbs ve Lauren Billings'e aittir.

Bu kitabı veya bölümlerini herhangi bir biçimde çoğaltma hakkı da dahil olmak üzere tüm hakları saklıdır. [E](mailto:business@simonandschuster.com)veya bilgi, adres Gallery Books Yan Haklar Departmanı, 1230 Avenue of the Americas, New York, NY 10020.

[E](mailto:business@simonandschuster.com)ilk Galerî Kitapları ciltli baskı Nisan 2018

GALLERY BOOKS ve colophon, Simon & Schuster, Inc.'in tescilli ticari markalarıdır.

[E](mailto:business@simonandschuster.com)veya toplu alımlar için özel indirimler hakkında bilgi için lütfen 1-866-506-1949 numaralı telefondan Simon & Schuster Özel Satış ile iletişime geçin veya business@simonandschuster.com.

Simon & Schuster Speakers Bureau, yazarları canlı etkinliğinize getirebilir. [E](mailto:business@simonandschuster.com)veya daha fazla bilgi veya bir etkinlik rezervasyonu yapmak için 1-866-248-3049 numaralı telefondan Simon & Schuster Konuşmacılar Bürosu ile iletişime geçin veya şu adresteki web sitemizi ziyaret edin: www.simonspeakers.com.

Davina Mock-Maniscalco imzalı iç tasarım

Kapak tasarımı John Vairo, Jr.

Kapak fotoğrafı © William Morris Photography

Kongre Kütüphanesi Yayın İçi Kataloqlama Verileri mevcuttur.

ISBN 978-1-5011-9053-7

ISBN 978-1-5011-2801-1 (pbk) ISBN

978-1-5011-2802-8 (e-kitap)